

42

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד הפנים

10
דואר, מס, טל

הסכמת אחרי
אחזת שלט
הימים
1968-1972

מס' חיק מקורי, א.א.א. 143

מחלקה זולצה מאיר

ג - 6495/10
מזהה פיזי:
כתובת: 02-107-10-01-04
05/03/2008

היקראו סלסוניה אפר
המלכה 840

27.2.72

143-1-3

הודעה לעתונות

מ"מ ראש הממשלה, השר יגאל אלון, קיבל היום בלשכת ראש הממשלה בירושלים
משלחת של המועצה המוסלמית. במשלחת השתתפו שיח' חילמי אל-מוחטסב, מר אנואר נוסייבה,
מר אנואר אל-חטיב, מר חסן טחבוב.

כפגישה הועלו הנקודות הבאות:

- א. החפירות ליד הכותל.
- ב. המקומות הקדושים למוסלמים.
- ג. שחרור ממכס של ציוד הדרוש לשיקומו של מסגד אל-אקצה.

על כמה מהנקודות הוגש תזכיר. חברי המשלחת הזמינו את השר אלון לבקר במקומות הקדושים
למוסלמים במזרח ירושלים ובאתרים היסטוריים של העדה המוסלמית בעיר.

מ"מ ראש הממשלה אמר כי ממשלת ישראל מרגישה עצמה מחוייבת להגן על כל המקומות
הקדושים. הדבר אינו נעשה כחסד אלא כחובה שיש עמה כבוד. מר אלון הבהיר לחברי המשלחת
את הכורח בקיום חפירות שמגמתן לחשוף את נבכי העבר תוך שמירה קפדנית על המקומות המקודשים
לכל הדתות ובטיחותם, וכן על בטיחות אתרים היסטוריים ומבני מגורים. מר אלון העלה על נס את
טיפול של עיריית ירושלים, בראשות ראש העיר, מר טדי קולק, בבעיות המוניציפאליות של ערביי
מזרח ירושלים. מ"מ ראש הממשלה נענה לפניית חברי המשלחת לפטור ממכס ציוד המיובא לשיקום
מסגד אל-אקצה. השר אלון הבטיח כי התזכיר שהגישו חברי המשלחת יזכה לעיון מדוקדק. כן
נענה מר אלון להזמנת המשלחת לבקר במקומות המקודשים למוסלמים במזרח ירושלים.

הפגישה התנהלה באווירה טובה וביחס הדדי של אמון ורצון טוב.

עוד השתתפו בפגישה מר שמואל טולדאנו, יועץ ראש הממשלה לענייני ערכים ומר יהושע
פלמון, האחראי על ענייני מזרח ירושלים בעיריית ירושלים.

2-1-EM

1000

CONTRACT

THIS CONTRACT is made this 1st day of January, 1900, between the undersigned, who are the owners of the property hereinafter described, and the undersigned, who are the lessees of the property hereinafter described, for the purpose of leasing the property hereinafter described to the lessees for the term hereinafter expressed.

PROPERTY TO BE LEASED

- 1. The premises hereinafter described.
- 2. The premises hereinafter described.
- 3. The premises hereinafter described.

TO HAVE EFFECT FROM THE FIRST DAY OF JANUARY, 1900, TO THE FIRST DAY OF JANUARY, 1901.

IN WITNESS WHEREOF, the parties hereto have hereunto set their hands and seals at the City of New York, this 1st day of January, 1900.

Witness my hand and seal this 1st day of January, 1900.

[Signature]

סיומת

נייר זה מיועד
לגורמי הסברה
ולעתונאים כמדריך
רקעלה לייחוס

ישראל ופצרים - אביב 1971

מדריך הסברה

43-א.13

מבוא

חלק א' - האם מניח של פצרים לשלום?

חלק ב' - שיקולים ישראלים לגבי הסכסוך

חלק ג' - ערבויות וכחוח בינלאומיים?

חלק ד' - מה תן האלטרנטיבות?

"Peace must be founded on realities rather than on hopes
"No single theory of settlement must take precedence over other theories"

Harold Nicholson, Peacemaking, 1919

ישראל ומצרים - אביב 1971

מבוא - שאלות היסוד

באביב 1971 ניצבת ישראל בפני מספר שאלות יסוד, בהתוויית מדיניותה:

* כיצד עלינו להפריך את נכונותה של מצרים ל"הכנס להסכם שלום עם ישראל", כפי שבוטאה בחשבותה לפנייתו של השגריר יארינג?

* אם אמנם מניה של מצרים לשלום, מה השיקולים הצריכים להפריך אותנו בקביעה עמדתינו לגבי הסדר השלום והבטחול?

* האם נוכל לסמוך על ערבותה של המעצמות וכוחו זרים שיבטיחו את הסדר השלום?

* ולאחרונה, אם יסתבר מחסר שלום עורנו קשה להשגה, מה הן האפשרויות?

בנייר זה ננסה להשיב על שאלות אלה.

חלק א' - האם מניה של מצרים לשלום?

מצרים הודיעה לשגריר יארינג, בחשבותה לפנייתו אליה, שהיא "מוכנה להכנס להסכם שלום עם ישראל". זוהי מעמ ראשונה מאז ראשית הסכסוך הערבי-ישראלי שממשלה ערבית הודיעה על נכונותה להסכם שלום עם ישראל. אם אמנם כוונתה של מצרים היא לעשיית שלום עם ישראל, אכן בשבילנו מנחת היסטורית. מטום כך, קידמה ישראל במרכה את החשבות המצרית.

אולם, השלום לא ייבטח רק מניירותו של מצרים וישראל מחליטה כיניהם כמסעדות השגריר יארינג. לכן, נכונותה של מצרים לעשיית שלום הייבה לעמוד במבחן הנוסף של מערכה העובדות שהן מורכבת העמדה המצרית. נציין את העיקריות שביניהן:

* המציאות הטבאית - משלה מצרים יודעת שמאז הכוחות בינה לבין ישראל איננו מאפשרים לה להשיג בכח את פטרותיה המדיניות והאסטרטגיות. אם כמחיר הנייר שליו הביעה את "נכונותה להכנס להסכם שלום" היחה מצרים משיבה נטיגה ישראלית תזרן לבבולוח 67, היה בכך עכור מצרים מטום הישג מדיני ואסטרטגי טטום סיכון צבאי איננו כרוך בו. השאלה עבורנו, אם כן, היא מה היעדים המדיניים והאסטרטגיים שאליהם מצרים הוחרה, ואם הכעה הנכונות לעשיית שלום איננה רק ביטוי לנסיגן להשיג יעדים אלה.

* חורת שני השלבים - לשגריר יארינג אטמה טמשלה מצרים שהיא מוכנה להכנס להסכם שלום עם ישראל. אולם, בחוך מצרים כוונה זו מוצגעה מהיכוור המצרי, במקומה באה חורת "שני השלבים" הגורסת שבשלב ראשון על מצרים לתזור לבבולוח 67, ורק אחרי כן, בשלב שני, ניתן יהיה לגשת למחרון "בעיית 1948". במינוח הערבי, ביטוי זה זחה עם הכוונה למעול להיסול ישראל.

1911

1911

1911

...

1911

...

...

...

...

לדוגמא, בטור השבועי שלו, ב"אל אחראם" ביום 25 פברואר 1971, כותב הייכל:

"הפפרות המוגדרות בזירה הערכית בשלב זה הן שניים בלבד:

(1) "המטרה אסטרטגית של הסרת עקבות התוקפנות משנת 1967 ע"י נסיגת ישראל מכל הטחמים שכבשה באותה שנה.

(2) המטרה של הסרת עקבות התוקפנות משנת 1948 ע"י היטולה של ישראל מעיקרה. אך, לאמיתו של דבר, אין זו מטרה מוגדרת אלא שהיא מטרה מופשטת, ודגישתה של כמה מאתנו שהם מתחילים מהעקד האחרון לעניי שיתחילו בראשון".

* התזרה לקוי 1967 היא יעד אסטרטגי מצרי - מצרים מציבה בצורה אולטימטיבית את החביעה שישראל תיסוג לגבולות 1967, דהיינו, הסכם שלום - רק בתנאי שישראל תיסוג לגבולות הקודמים. מדוע חשובים קוי 1967 כל כך עבור מצרים?

הבה נזכור כאיזה איזור מדובר: איזור שלום, מדברי, מאוכלוסייתו הכרונית מועטה ונדודית; איזור המרוחק ומנותק מבקעת הנילוס; איזור שעולמם לא מילא תפקיד רציני א' בהיסטוריה המצרית ושתרבות מצרים לא חדרה מעבר לשוליו המערביים.

אילו איזור זה היה מאוכלס בצפיפות באוכלוסייה מצרית בעלת זהות לאומית מצרית? אילו אסטרטגיות אזור זה היו בו שהצבים היוניים למצרים; אילו איזור זה היו בו מקומות בעלי ערך היסטורי מרכזי עבור מצרים - היה ניתן אולי להגין דרישה אולטימטיבית מצרית לחזור לגבולות 1967.

אולם בהיסטוריה של דורנו היה למצרים רק שימוש רציני אחד לאזור סיני: שלום פעמים ריכזה בו צבא בטירה לנסות ולחטל את קיומה של מדינת ישראל; ופעמים ניצלה את קצתו הרומי של סיני - לבורך חסימת הדרך הימית לאילת.

לדרישה האולטימטיבית של מצרים, לחזור לגבולות 1967, יש לבין רק משמעות מעטית אחת: מצרים רוצה בגבולות אלה כיעד אסטרטגי, ביחסיה עם ישראל. גבולות כאלה יקנו לה את הבסיס שתמנו הוכלל אי פעם בעתיד לנסות ולהכין את "השלב הבא" כלפי ישראל.

נסיגת ישראל לגבולות אלה ב-1957 אפשרה למצרים לרכז את כל צמאה לאורכם ב-1967, למרות נוכחות כוחות או"ם ולמרות הבטחות שונות שניתנו לישראל על ידי המעצמות. נסיגת ישראל ב-1971 לאותם גבולות החזיר למצרים אומציה כזו בפועל הנוה לה בעתיד.

* החביעה המצרית של מצרים היא אסטרטגית, אך בנושא השלום אין שום תוצאות מעשיות - חידוק להשדומיה יכולה ישראל למצוא כאשר היא בזרקה את מערכת התוצאות המצרית העכירה לשגריר ירינג. התוצאה הספיקה היחידה שמצרים מציעה היא שישראל תיסוג. אין למצרים שום תוצאות מעשיות כיצד יוקם השלום, כיצד ייבנה האיחוד בין שני הצדדים, ועל סמך מה חייבת ישראל ליטול על עצמה סיכון אסטרטגי שתורתו מצרים מכתיחה רק מלים. מצרים אמילו איננה מוכנה למו"ם עם ישראל וקומדה על כך שמו"ם יהיה עקיף ובאמצעות השגריר ירינג. על נייר ישראלי שהועבר אליה באמצעות השגריר ירינג, ואשר מירט את התוצאה ישראל למו"ם ולהסדר שלום, לא השיבה מצרים עד היום.

* השכונות לשלום - המרון לצורך בידודה של ישראל - נטיא מצרים אף לא טורה להעלים מהעולם מה מניעיו. כנאומיו הוא חוזר ומטביר שעמדה מצרים נקבעה ראש וראשונה לצורך בידודה של ישראל. במלים אחרות: נטיא מצרים איננו מבקש לעשות שלום עם ישראל; אלא באמצעות נוסחה השלום הוא מבקש לכודר את ישראל וכדרך זו הוא מקווה לבכש עליה לתן אמריקני בעיקרו - שיביא לנסיגתה. אלה דבריו, למשל, באוס לאומה המצרית ב-7 מרץ:

"הקאמץ שעשינו בחודש שעבר לא הלך לשווא ואנו הגענו לחיטובת בעלי ערך רב ועיקרם: בידודה של ישראל בצורה מוחלטת בזירה הבינלאומית".

* האם המצרים טובנים לרכז עם ישראל על שלום? - אילו שלום היה מטרה המרכזית של מצרים, סביר להניח שהייתה מהטעם דרכים להיכר עם ישראל ולנהל עמה מו"ם. הנושא המרכזי של המו"ם היה - כיצד לעשות שלום. אולם, מצרים מתאמק בהתמדה מכל מבע עם ישראל.

כאשר ישראל מטרה לשגריר יארינג מסמך שבוחרתו היתה: "הודעה מממשלת ישראל לממשלת מצרים" - תבע תנציג המצרי למחוק כותרת זו, כתנאי לקבלת הסמך מידי השגריר יארינג. בדרך זו עוותו המצרים את המו"ט העקיף בין הצדדים, באמצעות יארינג, והטכו אותו למו"ט של כל צד עם יארינג.

מצרים, כמו כן, טמנה את השלום "במרון צודק לבקיה הפלסטינאית". ממשלת מצרים לא הגדירה מהו המרון הצודק. בדרך כלל, בטרמינולוגיה הערבית הדו-משמעית מושג זה חונף לחיסול ישראל. מה, אם כן, כוונתה של מצרים? מדוע איננה מבהירה אותה? מדוע החביעה האולטימטיבית לחזור לגבולות 1967, מבלי לפרש אם וכיצד היסתר הבקיה הפלסטינאית? האין זו "חורת שני השלבים" בתגלמותה המדינית: מרון עכשיו של "בקיה 1967", חוץ השאר "בקיה 1948" במחווה לאלב הנא?

יסוד למקורותיה אצל ביחס לעשרת מצרים מוצאת ישראל במידדה של התבטאויות של מנהיגים מצריים שכמוכן אין להן זכר במסמכים ששפרים מבישה לשגריר יארינג. אופיינים דבריו של שר החוץ המצרי, ריאד, במסיבת עיתונאים ב-9 ינואר 1971 בטאריז (כך טאין לעונן שהדברים נאמרו לתצדפת עניימית):

"לחלוטין אין שום ניגוד בינינו לבין התנועה הפלסטינאית. מה שתנועה הפלסטינאית דורשת ממעורבות סוף התנועה הציונית, מאחר והתנועה הציונית מבוססת על הקמתה של מדינת יהודית". כלומר, שר החוץ של מצרים מדדה עם המטרה לשים קץ לקיומה של ישראל כמדינה יהודית (כיצד היה פגיל לו ישראל תבעה לשים קץ לקיומה של מצרים כמדינה ערבית?)

* השם זנחה מצרים את שלוש האזורים של הרשות - למעשה, נראה כאילו מצרים זנחה שניים מהאזורים של ועידת חרטום בספטמבר 1967: לא הכרה בישראל ולא שלום עם ישראל. אמנם זנחה שני עקרונות אלה, מה יותר קל היה לה מאשר לזנוח את השלישי - לא מו"ט עם ישראל? סירובה לזנוח עקרון זה שאז לכאורה המוחזק מתנאי המשלום, חייב לעורר אצלנו את השאלה מה מניעה האמיתיים של מצרים?

* ראון טוב בלבד איננו מסמיק לקיום השלום - רבים הדיווחים המניעים מסקורות זרים בקהיר, המצביעים על השינוי הטכני בהתפתחות נשיא מצרים - בהשוואה לקודמו. גם אם שינוי זה הוא מהותי, והרצון לעשיית שלום הוא כנה ולא רק המרון, הרי ראון טוב בלבד איננו מסמיק לקיום השלום. יציבות השלום חתיה מואגים - נוסף לראונו של הצד השני לקיומו - גם בכך שיהיו תנאים מעשיים המבטיחים את קיומו.

לדוגמא, גבולות שאינם ניתנים להגנה מהווים מראש יסוד מעורער לשלום. לעומת זאת, גבולות כרי הגנה יוצרים יסוד איתן לשלום.

לסיכום נושא זה:

* ישראל רואה בתביעה האולטימטיבית של מצרים לחזור לגבולות 1967 יעד אסטרטגי שמצרים קבעה לעצמה. בעצם השגתו של יעד כזה היווצר סכנה לכוחו של ישראל.

* ישראל לא קלטה עדיין ממצרים שום אזהרה בדבר נכונותה להקים שלום של ממש. להיפך, מרבית האזהרות הוזרים ומאשרים שמצרים לא זיהרה על "חורת שני השלבים" ושטרתה איננה שלום אלא בידודה של ישראל.

* ראון טוב במני עצמו איננו מסמיק להבטיח את קיום השלום. את השלום יש לעגון בגבולות כרי הגנה, שיהוו ארמקה מספקת.

חלק ב' - שיקולים ישראליים לגבי הסדר השלום

מרכיבי השלום

השלום חייב להיות בנוי ממספר מרכיבים. הפיקריים ביניהם הם שניים:

**** מערכת היחסים האנושיים בין המדינות החותמות על הסכם השלום -**

מערכת זו נובעת בעיקר לתקופת המוטנות כלפי העמיד והקשורות בנכונותו של כל צד לתקום יחסים אנושיים תקינים עם הצד השני. לרובם, קיום גבולות שחוזים, קיום יחסי מסחר, והקמה נביונות דיפלומטיות. מערכת זו, אם תקום, עשויה לתזק את השלום. אבל, בין אם תקום ובין אם לא תקום, אין זה משמעותי כדי להבטיח את השלום ולמנוע מלחמה. בעבר נרצו כבר מלחמות רבות בין מדינות שקיימו ביניהן נביונות דיפלומטיות ויחסי מסחר. לכן, מערכת זו במני עצמה איננה מספקת.

**** המערכת השנייה, מורכבת מהגורמים הקונקרטיים המכתימים פנייה**

מלחמה וקיום השלום - מערכת זו חייבת להיות בנויה על ספך לקחי העבר, עובדות המציאות, ויישומם לגבי העמיד. על מנה שיהיה לה ערך ממשי היא חייבת להיות מעובנת בעובדות פיזיות שיצמצמו עד למינימום את הסיכון, או הפיתוי, לפתוח במלחמה. אסור לה להיות מוטחנת על הבטחות, או עלבויות, או על הנחות היפותטיות. היא צריכה להיות מרמעת. הרחעה בנוייה על שלוב של כח ועומק טריטוריאלי.

כמה עקרונות לדרו קיום בשלום

השלום צריך לאפשר ולא לשכנע את:

- * הממשל קיומה המדיני והדינמי של כל מדינה שהיא צד בשלום;
- * הממשל קיומה של התרבות הלאומית של כל מדינה ומיוחדתה;
- * הממשל קיומו של המבנה החברתי והכלכלי שבו כל מדינה בוחרת, ומיוחדתה;
- * הממשל קשריה של כל מדינה עם העולם, בדרך הרצויה לה.

לגבי כל עקרונות אלה היו קיימות עמדות אמיטטריות במשך כל שנות הסכסוך הערבי-ישראלי. ישראל מכירה מזה ומשכבר בכל אחד מעקרונות אלה. היא מכירה בקיומה ודינמיותה של מצרים. היא מכירה בתרבות הלאומית המצרית. היא מכירה במבנה החברתי והכלכלי של מצרים. היא מכירה בזכותה של מצרים לנהל את קשריה עם העולם כאמנה.

לעומת זאת, עדיין כלל לא ברור אם מצרים אמנם מוכנה להכיר בכך שהיא היתודי, שהיו מיעוט בארצות רבות, כולל ארצות ערב, הקים לעצמו מדינה עצמאית ושלמדינה זו זכות לקיים את המבנה החברתי, תרבותי, כלכלי ומדיני שלה, שפי שחושבה יבחרו. לא ברור אם מצרים אמנם מוכנה להכיר בישראל כפי שהיא מכירה בתודכיות, קניה, או באיטליה; או שמדור לבורך את ישראל ולהסכה למעין אטו בתסוה המעצמות הגדולות.

זהו הבדל כסיסי בין ישראל למצרים בראייה ההדדית. מצרים שואפת להפוך את ישראל למדינת הסוה של המעצמות ולבצבצם בכך את עצמאותה. ישראל מתנגדת ליהפוך למדינת הסוה; וסבורה שבאמצעות שלום אמת אולי גם מצרים תוכל להשתחרר ממעמד של מדינה הסוה שבו היא נתונה כיום.

גבולות 1967 היו ארעיים

אין מנוס מלראות את בעייה הגבולות בין ישראל למצרים במישור היסטורית.

מבחינה היסטורית, אין אפעה לא נקבע גבול ממשלתי בין ישראל למצרים. גבולות 1967 אינם אלא קוי שכיחה הנשק משנה 1949. בהסכם נקבע במפורש שאין לראות בקוי שכיחה הנשק את הגבול הסופי בין שתי המדינות. הסכם שכיחה הנשק כבר איננו כחוקף מזה שנים רבות. הוא לא הוחלף בשום הסדר אחר.

אילו במשך התקופה שעברה מזה התייחס הסכמי שכיחה הנשק, ב-1949, היה הגבול שנקט ובבול שלום, מכיר היה להנחת מזהו הגבול - הסכמי בין ישראל למצרים.

אולם, במציאות כזו שנחלתה ב-23 השנים האחרונות, היה זה גבולות שבו
מגרים רחוקים קו החלטה בזה לתקנות נגד ישראל. אין שום סיבה טכרית, לכן, להנציח
גבול זה ולא לקבוע במקומו גבול חדש שימנע צרכי המציאות.

שיקולים בעמדת ישראל

ישראל חציגה במו"מ את מפת הגבולות הרצויה לה בסיני. היא חציגה משה זו
כעמדה ולא כפנאי. כבר כיום ניתן לקבוע כמה שיקולים לגבי עמדה ישראל:

* גבולות 1967 אין עומק טריטוריאלי - נסיון העבר גיבש כישראל את
חלקה שאין לחזור לגבולות 1967. גבולות אלה היוו שלוש פעמים פיתוי למצרים לפחות
מלחמה. אמילו 10 שנות השקט שטרם לאורך גבול זה אחר נסיגת ישראל ב-1957, לא עצרו
את מצרים לעמוד במיתו וליכנס לארבעה את כל הצבא המצרי במאי 1967. המיתו למלחמה
הקטור בגבולות אלה נובע מפרשת המרכזים ההיוניים של ישראל. אולם - 10 ק"מ;
באר-שבט - 50 ק"מ; הל-אביב - 60 ק"מ.

* סיני שימש ב-1948, 1956 ו-1967 כסיס לריכוז הצבא המצרי לקראת מיתקפה
נגד ישראל. כל הסדר הייב, לכונן להבטיח שלא תהיה יותר שום אפשרות לחזרה למצב כזה.
הפתרון יושמה בחלקו על הגבולות החדשים שייקבעו, בחלקו על סידורים למיפוד סיני.

* אוכלוסיית סיני מעטה - חצי האי סיני הוא מדבר שופט ואוכלוסייתו מועטה
היא מוכת ב-30,000 איש לעומת אוכלוסיית מצרים הסונה 33,000,000. כלומר, הוסיב סיו
הם כעשירית של אחוז אחד מאוכלוסיית מצרים. לכן, השיקול הדמוגרפי בכלל איננו גורם
בקביעת הגבולות בסיני.

* שארם-א-שייך דרושה למצרים רק לצורך סגירת המעבר הימי - שארם-א-שייך
שימשה פעמיים ככסיס לסגירת המעבר הימי לאילת. פעמיים שימשה עילה למלחמה. נוכחות
ישראלית בשארם-א-שייך משמעותה - שיש חומשי. נוכחות מצרית בשארם-א-שייך משמעותה -
פיתוי לסגירת המצרים ועילה למלחמה נוספת. שארם-א-שייך איננה חולשה על הדרך הימית
לשום גמל מצרי. היא הימה ספרן שומם עד אשר מצרים הפכה אותו לבסיס צבאי שייעודו
היחיד הוא פעולה נגד ישראל. אמילו מים היו המצרים גדילים להביא לשארם-א-שייך פרח
על מנת לשבת בה. דרישה מצרית להוציא את כוחות ישראל משארם-א-שייך משמעותה המעשית
היא: הפיכת שארם-א-שייך ליעד אסטרטגי מצרי כמספרן עם ישראל.

* הנוכחות הצבאית הסובייטית מאייבת ישראל לעומת הגנתו נוסף - שיקול
נוסף בהסגרותה של ישראל לחזור לגבולות 1967 הוא הנוכחות הצבאית הסובייטית במצרי
אין שום סיבה שתניע את ישראל להתמין בעקבות הסכם שלום יבוא גם סינוי הכוחות
הסובייטים במצרים. תהיה זו תמימות להעריך שהנוכחות הצבאית הסובייטית במצרים קשור
רק במספרן הישראלי-ערבי ותהייה עם סיומו של המספרן.

עבור בריה"מ מהווה נוכחות זו חלק ממערך צבאי גלובאלי, שבחפתו היא ערוחה מ
מעבר קובה ב-1961. המאחז הצבאי במצרים דרוס לכריה"מ לכמה מטרות: לצורך קיום בסיס
אזרי שימשה על כוחותיה הימיים בים המיכוון; ולצורך שליטה על המעבר בחעלה סואץ -
אם וכאשר הימחה. אין להעלות על הדעה שדווקא אם וכאשר הימחה החעלה, הסכים בריה"מ
לפנות את כוחותיה במצרים. אדרבא: דווקא אז היהנן נוכחות הצבאית במצרים להעלה שם
אסטרטגי ודינלאומי נוסף.

ישראל, בנוסחה להתוות את גבולותיה החדשים, הייתה לכן להביא בחשבון שלעומתה
לא רק כוחות מצריים, אלא גם נוכחות צבאית סובייטית. במלים פשוטות: הגבול שיקום
יהיה לא רק גבול בין ישראל למצרים, אלא גבול בין ישראל לנוכחות הצבאית הסובייטית
במצרים. לא כה בחשבון, למשל, שישראל הסכים לפגש סכנ טילים סובייטיים, כגון אלה
שהוצבו באזור החעלה, יוכלו אי פעם להיות מוצבים לאורך גבולות 1967 ובמך לכסות
חלק ניכר מסמי ישראל. מצרים, כזמנה לעצמה את המעורבות הסובייטית, למעשה חידקה את
החברה הישראלי לקבוע קומק נוסף בהחויית גבולותהבחון.

גבול חדש איננו טאיים על כשהון מצרים

גבול חדש איננו מהווה איום על כשהונה של מצרים, אך לעומת זאת תזרה
לגבול הקודם יש בה משום איום על כשהונה של ישראל.

... ..

...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

...

... ..

מדוע גבול חדש איננו מהווה איום על בטחונה של מצרים? (1) ישראל, בניגוד למצרים, לא ערעה אי פעם על קיומה ועצמאותה של שכנתה, ואין לה שום יחסות "לשחור" את מצרים. אין שום גורם מוליטי בישראל, ואפילו הקיצוני ביותר, התובע פאי פעם נשתלט על הדלתה או נסמך את קהיר. לעומת זאת, לא מעטים הגורסים במצרים שטרם ויתרו על חלום "השלב השני" ביחס לישראל. (2) ממדיה העיזיים של מצרים ויטארו כמעט ללא שינוי אפילו אחר שיתנונה גבול חדש. שטח סיגו כולו הוא 61,198 קמ"ר לעומת שטח מצרים שהו 1,002,000 קמ"ר. אף מבלי שגדע כיום מיכן יעבור הגבול, ברור שהשריפוניה פעליה מדובר מסתכמת כאחוזים כודדים משטח מצרים. עבור מצרים זה איננו שטח החיוני להגנתה. לעומת זאת, לישראל יקנו הגבולות החדשים את הממדים הדרושים לה לקיום בטחונה.

לסיכום נושא זה:

* השלום יורכב משתי מערכות עיקריות: מערכת היחסים האנושיים שיוקמו בין שני הצדדים, ומערכת הבטחונה הפיזיים שיצמצמו עד למינימום את הפיתוי למחוז במלחמה נוספת ויחזקו את הארעקה. בסיון 23 השנים האחרונות מלמו שבבול שנת"ג מ-1949 איננו עונה על צרכי המציאות החדשה שקמה מאז. ישראל לכן איננה יכולה לחזור לגבול זה; ובמקומו היא מבקשת להגיע במו"מ לגבול חדש שיהיה בו כדי לענות על צרכי בטחונה. גבול כזה מהווה תמורה קטנה ושולית מכחינת ממדיה של מצרים. אך לישראל הוא יקנה את הממדים הדרושים לה לקיום בטחונה.

חלק ג' - ערבויות וכוחות בינלאומיים

לפי הס הנמצית

מדוע מציקות לעצמות המקרב ערבויות בינלאומיות וכוחות בינלאומיים? ומדוע תומכת מצרים ברישות דור משום תכרוך לכוון יחודה לגבולות 1967 השלול מישראל את סימדי הבטחון הדרושים לה.

מצרים מסתמכת אנוס בהואנה שערבויות דרושה לה לאבטחמה היא במני חוקפנות ישראלית. אולם למעשה אין זה אלא תירוץ מצרי, הסכוון לשכנע דעת הקהל כמערב בנחיצותם של אמצעים אלה. לאמיתו של דבר ערבויות וכוחות בינלאומיים אינם דרושים למצרים כלל, למרות פענחיה, מכיוון שאין שום איום ישראלי על קיומה ועצמאותה של מצרים. החששה שמצרים מביעה בפני "חוקפנות" ישראלית, אינן אלא מפקשות או קמדתה היא ביחס לקיומה ועצמאותה של ישראל.

באמצעות ערבויות בינלאומיות וכוחות בינלאומיים מקווה מעצמות המערב (1) להחזיר את ישראל לקיום הישנים (2) להשיג בכך לעצמן את המיכה העולם הערבי (3) להתחטק מלוטר לבריה"מ מה הגבול למקורבותה הבנאית במססוך (4) להרגיע את ישראל על אבדן הסימדים הפיזיים הדרושים לה לבטחונה.

בשעת משבר מועלת מדינה לפי האינטרסים שלה ולא לפי צרכי הבטחון של זולתה

משמעותה של החצעה להמיר טריטוריה בערבויות היא - טעל ישראל לתפקיד חלק ניכר מבטחונה בירי גורמים שאינם בשליטתה. בסיון העבר חזר ותוכיח שהחייבויות בינלאומיות חסרות כל ערך בשעת משב. דווקא בשעת משבר מועלת כל מדינה לפי האינטרסים שלה ולא לפי האינטרסים של המדינה הנתונה במשבר.

כאשר נסוגה מסיני ב-1957, קיבלה ישראל החייבויות גם מארה"ב וגם מצרפת כאשר לחושה המעבר במצרים. כעבור עשר שנים, כאשר נאצר הורה לסגור את המיזרים ופרץ המשבר, היו בצרפת ובארה"ב מימסלים אחרים מאלה שנחננו את ההחייבויות. נשיא צרפת פנה עורף לישראל וחמך בערכים. נשיא ארה"ב הסביר לישראל את המגבלות של סמכויות הנשיא בארה"ב. ישראל נאלצה לפעול לבדה.

הקדה כטחונה של ישראל בידי ערבויות בי"ל ובידי כח בי"ל פירושה מישראל תהיה בין הימר חלוייה:

* בכך שכל מיטשל חדש ימשיך להיות נאמן לערבויות שנחננו קודמיו ולהשתתפותו הבלתי מסוייגה בכח הבי"ל;

* שכל המדינות הנובעות בדבר ישימו את קיום הערוכות וקיום הכח הבי"ל מעל לכל האינטרסים האחרים שלהן למשל - מעל לאינטרסים שלהן לשמור יחסים תקינים עם המדינות הערבויות מיצרות הננטן;

* המדינות השותפות לערכות ולכח בי"ל ידעו לקיים בהתמדה מדיניות משותפת בנושאים אלה, ושבעה מספר ידעו למעול, יחד, במחשבים ובמחשבות.

כל תלמיד של המצאות הבי"ל יודע שלהאמין בציפיות כאלה יהיה שיהיה התמימות, ולהציע להאמין בהן - שיהיה הציפיות.

* הכח הבי"ל שקט ב-1957 התערב תוך שבוע פחות מיוזם מרוץ המספר הראשון פחד הקטן.

* נסיונות מעצמות המערב להאם ביניהן פעולה במאי-יוני 1967 גמסו שבועות, ללא תוצאה מעשית, בעוד המספר דוהר בקצב מסלול לעבר מלחמה. מי מספר שהיה מנסה לכך להשיג תיאום גט עם בריה"מ, עסק באשליה עצמית.

* שילובה של בריה"מ בערכות ולכח בי"ל ירכיב על גבי הסכסוך המקומי את התחרות בין מעצמות העל. הוא יתן לגיטימציה לנוכחות הצבאית הסובייטית באזור. הוא יגרום לכך שבכל מספר בריה"מ תהיה בעמדה לנטרל כל נסיון להפעיל את הערכות ואת הכח הבי"ל שלא בהתאם לאינטרסים שלה ושל הערבים.

סגנון 1981

לשם הבחנה הנושא נחמד לעצמנו סגנון לפיו ישראל טוב עם תורה לגבולות 1967, תורה ערכות בינלאומיות, ובסיסי מוצב כח בי"ל. ב-1981 מרוץ מספר שמרכיביו כלהלן:

* כח מעורב מצרי-סובייטי מתרכז לאורך גבול ישראל הדרומי ומציב שם מערך סילים, בו בזמן, צוללות סובייטיות ומצויות סוגרות את הכניסה למפרץ אילת. הכח הבי"ל ניצב במבוכה, כי הוא מסתין להוראות מהמשלוח השותפות בו.

* בארה"ב אורה גדלנית ופציפיסטית, נוכח חומרת המספר הנשיא סכנס החיצות בווינגטון וזונה בבקשה למוסקבה ולמדינות מערב אירופה לקיים החיצות משותפת.

* מוסקבה נצניה לבקשתו, ומודיעה על הסכמתה לפתוח בשיתוף. בו בזמן היא יוצרת אורה של אינטרסים נגד ישראל ומצטרפת לחביעה מצרית שישראל תוותר על כל הנגב והעמק במדינה גשו מסביב לחל אכיב.

* מדינות מערב אירופה לוחצות על ארה"ב למצוא משה.

* בעוד חיינום הבי"ל מתנהלים, חוקרים הכוחות הסובייטיים והמצריים את ישראל. ישראל נאבקה על קיומה. בריה"מ מאיימת במלחמה עולם. הערבים מאיימים בהתקפת אספקת הנפט. ארה"ב מחסמת. עובר יום. עוברים יומיים. האם החזיק ישראל מעמד לבדה נגד העוצמה הסובייטית-מצרית? טיחחו במחלקת המדינה פעלוט: "העולם התרגל לביבוש צ'כוסלובקיה - העולם יתרגל גם לעובדות החדשות במזרח התיכון". גבטנסגון אומר בגרלו: "אלו היו לישראלים הגבולות שביקשו לפני עשר שנים, היה להם העומק המקנה להם זמן. אבל עם גבולות אבסורדיים כמו אלה שיש להם עכשיו, שבעון לחשוב שנטיף לעשות משהו למענם". נשיא ארה"ב טרסט הודעם בינוי חריפה נגד בריה"מ וקורא לכינוס דתוף על עצרה האו"ם... האם זהו סגנון בלתי מציאותי? נזכור שבשתי מלחמות עולם עברו שנאיים עד אשר נשיא ארה"ב החליט להצטרף לצדן של המדינות ידידות ארה"ב. נזכור שהיו לארה"ב בעבר נשיאים בדלניים, ונזכור שנשיא של ארה"ב שהיה מטיד יידי ישראל, לא מצא דרך לטייק לישראל כאשר פרץ המספר במאי 1967, וזאת למרות התחייבויות אמריקאיות מפורשות.

יתכן כמובן להאר סגנון שהתפתחו הפוכה לחלוטין: נשיא נפרץ, הגבה אמריקאית מיידית, והרעה מוחלטת של התוקפן. אולם בשנת 1971 זוהי כמובן הנחה בלבד. ~~שום~~ ערכות שעולם אין בהן כדי לערוב מראש מה יהיה איכו של המיטל בארה"ב ובארצות אחרות, אם נאשר ימרוץ מספרן ומה תהיה הנכונות לפעול במחירות ובחלטיות נוכח מספר שהקצב שלו מהיר מקצב החלטה המקובל במספרים דמוקרטיים. ישראל, אומה קטנה שממדיה הטריווריאליים מוגבלים, איננה יכולה להרשות לעצמה לכנות את בשותפה על הנחום בלבד.

...the first of these ...
...the second of these ...
...the third of these ...
...the fourth of these ...
...the fifth of these ...
...the sixth of these ...
...the seventh of these ...
...the eighth of these ...
...the ninth of these ...
...the tenth of these ...

...the eleventh of these ...
...the twelfth of these ...
...the thirteenth of these ...
...the fourteenth of these ...
...the fifteenth of these ...
...the sixteenth of these ...
...the seventeenth of these ...
...the eighteenth of these ...
...the nineteenth of these ...
...the twentieth of these ...

...the twenty-first of these ...
...the twenty-second of these ...
...the twenty-third of these ...
...the twenty-fourth of these ...
...the twenty-fifth of these ...
...the twenty-sixth of these ...
...the twenty-seventh of these ...
...the twenty-eighth of these ...
...the twenty-ninth of these ...
...the thirtieth of these ...

ערביות נוסף לגבולות כשהן - כן: ערביות במקום גבולות כשהן - לא

דווקא אותן מעצמות השונות ככנות לחבטיה את קיומה של ישראל ואת גבולותיה הייבום לשאול את עצמן שתי שלוחה מעשיות:

* איזה הם הגבולות העלולים להיות יותר עידוד לפרוץ מלחמה - גבולות שאין בהם עומק ובסתוץ? או גבולות שיש בהם עומק ובסתוץ?

* לאיזה גבולות נוסף יותר לתת ערביות: לגבולות שאבטחתם ע"י ישראל בעצמה היא נוחה יחסית? או לגבולות שאבטחתם ע"י ישראל בעצמה תהיה קשה יחסית?

משום כך, האינטרס המשותף של ישראל ושל המעצמות הרוצות בכנות בקיומה ובבטחונה הוא שבגבולותיה יהיו "גבולות ברי הגנה" - defensible borders כפי שהגדירם הנשיא ניקסון.

לערביות כ"ל יהיה תוקף מרחיק נוסף כאשר לישראל גבולות ברי-הגנה: כי התוקף יאטרך תמיד לשקול את שיקול הזמן שיעבור עד להפעלת הערביות.

גבולות שאין להם עומק הגנהי יפחו את התוקף להפעלם מהערביות ולנסות להעמיד את העולם בפני עובדה מוגמרת. לעומת זאת, גבולות שיש להם עומק הגנהי - יעמידו את התוקף בפני השיקול, שהזמן לא יספיק בידו על מנת להעמיד את העולם בפני עובדה מוגמרת.

* האם כוחות ב"ל עשויים לתזק את הערביות הבי"ל במובן שלא. כוחות ב"ל אינם גוף המפעל בצורה אוטונומית למניעת מלחמה. הם כוחות המורכבים מיחידותיהן של מדינות שונות. כוחות אלה יישארו במסגרת כח ב"ל, ויפעלו במסגרתו כל עוד ורק אם הדבר הואם את האינטרסים של מדינותיהם. נזכרו, כדוגמא, שמינוי כח החירום של האו"ם בפאי 1967 בוצע אחר שזכ"ל או"ם פתיחן במדינות השונות לכה וקיבל את הסכמתן לכך. מדוע הסכימו לכך? מכיוון שהודו דיוגוסלכיה, שלהן היו יחידות בכח הבי"ל, העדיפו את האינטרס של יחסיהן הטובים עם מצרים על האינטרס של שמירת השלום באזור.

אין שום סיבת להניח שאם ימרוץ משכו בקוד עשר או עשרים שנה, מדינות השונות בכח ב"ל יפעלו אז שלא כהתאם לאינטרס הלאומי שלהן. מירושו של דבר זה: דווקא בזמן מספר - זבעת טהילה זקוקה להן יותר מכל - תהיה ישראל חייבת לשעבד את כשתונה לאינטרסים של המדינות השונות בכח הבי"ל, אף מדינה - ונודאי שלא ישראל - לא תהיה מוכנה לקבל על עצמה הנאים מעין אלה בקשר לכשתונה הלאו.

* דברש מינוי של כוחות ב"ל - ולא תוספת של כוחות זרים

הסכסוך הישראלי-ערבי יהיה ב"ל על פתרוננו כיותר קלות, לולא המפורכות הצבאית הסובייטית באזור. מעורבות זו משמשה למצרים כחיץ בפני הצורך לסיים את הסכסוך במו"ם ישיר וענוני.

סיום הסכסוך יקודם ע"י מינוי הכוחות הסובייטיים - ולא ע"י תגבורת בנוכחות זרים נוספים.

* חיל שלום משמעותו חיל פניית השלום

הכנסת כוחות ב"ל משמעותה להתזיר את הסכסוך למצב שמור עד יוני 1967. דהיינו - נוכחות כח ב"ל גרמה אז להתמדה מצב הסכסוך, מבלי שתתרום כמאוסה לפתרונות.

* גבולות ברי הגנה ועוד ערביות הם פניית אמינה: ערביות בלי גבולות ברי הגנה אינם מערכת אמינה

* לסיכום: גבולות ברי הגנה כהוספת ערביות ב"ל מהווים יחד מערכת אמינה לקיום השלום ולמניעת מלחמה. לעומת זאת ערביות ב"ל, ללא גבולות ברי הגנה, אינם מהווים מערכת אמינה לקיום השלום ולמניעת מלחמה. מסיבות אלה, ישראל מתנגדת לכל ערביות והסדרים ב"ל שיבואו בסתם גבולות ברי הגנה: לעומת זאת, היא מסכימה לדרך בערביות והסדרים שיבואו בסתם להסכם שלום המבוסס על גבולות ברי הגנה.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

The history of the United States is a story of growth and change, from a small collection of colonies to a powerful nation.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

The Constitution of the United States was drafted in 1787 and is the foundation of the nation's government.

The early years of the United States were marked by the struggle for independence from Great Britain.

The American Revolution was a turning point in the nation's history, leading to the birth of a new country.

* המצב הנוכחי - ישראל ומצרים החליטו ביניהן אגרות באמצעות
הסגיר יאריפג מהן מסתכמת עמדתן היסודית כלהלן:

* מצרים מוכנה "להכנס להסכם שלום עם ישראל" אך מתנה
זאת פוליטימטיבית בנסיגת ישראל לגבול הישן.

* ישראל מוכנה למו"מ על הסכם שלום, מבלי להעמיד תנאים
מוקדמים. עם זאת היא מבהירה שיש לה מערכת עמדות (ולא תנאים מוקדמים)
שבהתאם לה תגבש את דרישותיה במהלך המו"מ.

מצב זה עשוי להוביל לאחת מהאפשרויות הבאות:

* המשך המו"מ הדיפלומטי במגמה להגיע להסכם שלום. מדיניות
הממשלה ישראל היא להמשיך ולהתור לעבר כך, וזו עבודה האפשרות הפרימית.

* הסדר חלקי - ישראל מוכנה לפיין גם באפשרות כזו.

* שבירת התהליך הדיפלומטי על ידי מצרים והמתנתו על ידה במלחמה

* המשך המו"מ הדיפלומטי - למעשה נוצרו תנאים נאותים להמשך המו"מ
הדיפלומטי:

* עם ישראל וגם מצרים מוכנות למו"מ ולהסכם שלום;

* שתיהן מסכימות על מספר עקרונות שייכללו בהסכם שלום (רובם
של עקרונות אלה מנוסחים בהחלטת מועבי"ש 262);

* התנאים להמשך המו"מ שובשו על ידי שני גורמים:

* עמדת מצרים החובעת אולימטיבית נסיגת ישראל לגבולות
הקודמים, ובכך למעשה מבטאת התנגדותה לכל מו"מ.

* תביעת הסגיר יארינו מישראל להתחייב מראש שתיסוג
לגבולות הישנים. בתביעה זו למעשה הודעה יארינו עם העמדה המצרית,
למרות שהחלטת מועבי"ש 262 איננה מדברת על נסיגה לגבולות הישנים
ונוסחה ככזוה החילה על "נסיגה משטחים" ולא "נסיגה מכל השטחים".

* למעשה, אם יקבלו מצרים והסגיר יארינו את העקרון שיש מקום
להמשיך במו"מ, מבלי להתנותו בתנאים מוקדמים, אפשר יהיה לקיים בירור הדדי
הנושאים השנויים במחלוקת. ישראל תציג אז את עמדותיה בנושא הגבולות. מצרי
תציג את עמדותיה - ובין שני הצדדים יפתח מו"מ במגמה להגיע להסכם.

* שבירת התהליך הדיפלומטי על ידי מצרים והמתנתו במלחמה - מצרים עשויה
להחליט לממש את עמדתה האולימטיבית. דהיינו, "אם לא הכל (כלומר, נסיגה ישראלית
מכל השטחים) אז לא כלום (כלומר, מלחמה)". מצרים תסביר ודאי שבאילו הגיעה לקצה
הויתורים בכך שהביעה את נכונותה המילולית להכנס להסכם שלום עם ישראל ושכנגד
הבעה מילולית זאת ישראל איננה מוכנה להחזיר את כל השטחים שבדידה (ואגב כך לקחת
על עצמה את הסיכונים הבטחוניים הכרוכים בכך). מצרים תסביר, בנוסף לכך, שמאחר
והמתנה מליט שהשמיטה, ישראל איננה מוכנה לכל הצעדים הקונקרטיים שמצרים תובעת,
הרי אין מנוס מחידוש המלחמה.

* מה יכולה להיות מגמת המדיניות אם תחדש את המלחמה?
המגמה יכולה להיות מוגבלת בלבד, כי אין למצרים אפשרות להכריע את ישראל במערכת
צבאית.

THE HISTORY OF THE
REPUBLIC OF THE UNITED STATES OF AMERICA
FROM THE FOUNDATION OF THE COLONIES TO THE PRESENT
BY
JAMES M. SMITH
VOLUME I
THE FOUNDATION OF THE COLONIES
1607-1776
NEW YORK
1912

The history of the Republic of the United States of America is a story of the struggle for freedom and independence. It is a story of the growth of a nation from a collection of scattered colonies to a united people. It is a story of the triumph of the principles of liberty and justice for all.

The first step in the history of the United States was the founding of the colonies. In 1607, the first permanent English colony was established in Virginia. This was followed by the founding of other colonies in Massachusetts, Rhode Island, Connecticut, and New York. Each colony had its own laws and customs, but they all shared a common heritage of English law and tradition.

The colonies grew in number and in size. By 1776, there were thirteen colonies, each with its own government and laws. The colonies were united by a common language, a common culture, and a common desire for freedom and independence.

The struggle for independence began in 1776. The colonies declared their independence from Great Britain and established the United States of America. This was a bold and daring act, and it was met with opposition from many in the colonies. However, the people of the United States stood firm and fought for their freedom.

The United States of America was born on September 17, 1787, with the signing of the Constitution. This document established the framework of the government and guaranteed the rights of the people. It is the foundation of the United States and the source of its strength and unity.

The history of the United States is a story of the triumph of the principles of liberty and justice for all. It is a story of the growth of a nation from a collection of scattered colonies to a united people. It is a story of the triumph of the principles of liberty and justice for all.

אשר, לכן, להטיל ספק בכך אם מצרים תהיה מוכנה לחדש את המלחמה מבלי תיאום מוקדם עם ברי"מ.

אך גם אם ברי"מ תקן למצרים הסכמתה להידוש המלחמה, אין להניח שהיא תחפש בכך להגיע לכלל עימות עם ארצ"מ.

לכן, גם אם חרש מצרים את המלחמה סביר להניח שיעדיה יהיו מובילים ליצירה לחץ מדיני על ארצ"מ ולא יותר מכך. יהיה זה לחץ טובי-מצרי משולב, שמטרתו להניע את ארצ"מ לנסות לכפות על ישראל מהדון הרצוי להן. הלחץ ייוצר על ידי כך שברי"מ ומצרים יניחו שבארצ"מ קיים חשש מעימות שיוביל למלחמה קולט, וחשש זה גיתן לניבול לצורך סחיטת יתרונות.

כמובן שהמטב יהיה הפוך אם ארצ"מ תבליח קור רוח ותחריז במניעת מעורבות טובי-מצרי מוגברת. במקרה כזה, החורך המלחמה עדימותר לחסות מכלית, הן עבור ברי"מ והן עבור מצרים, ושוב לא יהיה מנוס מהחזור להחליף הדימלונטי ולמו"מ.

הסדר חלקי - בין שתיאמהאפשרויות - מו"מ לחסכת שלום ושפירת המו"מ והסרתו במלחמה - קיימת אפשרות הליכית והיא הסדר חלקי. הצורך בהסדר חלקי עשוי לנבוע מכמה גורמים:

* הצורך לקבוע מסגרת יחריצובה שתאפשר את קיום המו"מ על הסכם שלום ללא לחץ זמני

הצורך להסיג את גורמי המתיחות המיידית ולצמצמם.

גורמים אלה הם שהביאו להעלאת הצעות טובות להסדר חלקי, שכולן מתקדמות בנושא העלת מואץ.

גישה ישראל להצעות כאלה מושחת על כמה עקרונות:

* הגדרת המטרה הכרה שכל הצדדים יגדירו את המטרה של ההסדר החלקי. ישנן מטרות שישראל מסכימה להן. ישנן מטרות שישראל לא מסכימה להן, לדוגמא:

* ישראל מסכימה להסדר חלקי שמטרתו העיקרית מתיחת העלת מואץ. אך, ישראל תתנגד להסדר חלקי שמטרתו העיקרית עקירת נוכחותה הצבאית מהגדה המזרחית.

* ישראל מוכנה לרון בהסדר חלקי שמטרתו העיקרית לצמצם את הסכנה של מתיחת במלחמה יזומה או מקרית; אך, ישראל תתנגד להסדר חלקי שמטרתו העיקרית סיפור המאזן הצבאי לעובת מצרים על הסכוך ישראל.

כל הסדר חלקי חייב, לכן, לענות על שני מכתמים (1) הוא חייב לסמט א דרך המובילה לקראת הסדר כולל, ומבלי לסמט את סיכוייו של הסדר כזה; (2) הוא חייב להבטיח שתוכננה ממנו הצד המצרי לא יזכה ביתרונות אסטרטגיים.

f קיימת אפשרות להקדים לעבר סיום הסכסוך - שתי האפשרויות הבלתי מלחמתיות - המסך המו"מ באמצעות יארינג וחיסוף ההסדר החלקי - מותחנות במני שני הצדדים שיה נרתב לפנקים ובירורים. הערכת ישראל היא שמלחמה מחודשת לא תקדם את יוזמיה לקראת איזה מהן מטרות. לעומת זאת, ההקדמות בשתי הדרכים - אם לעבר הסדר שלום ואם לעבר הסדר חלקי - עשויה בטווח של זכר, להוות מפנה מכריע והיסטורי לקראת סיומו של הסכסוך הערבי-ישראלי.

30/6/20

התאריך

מדינת ישראל

תיק מס' _____

אל: ד"ר ס. ביניץ

מאת: אילנה

הנדון: קיום

דוגמי אמגור מתקין:

(1) אילנה כירוע סוסר א-ס

אין ספק כי וג על הסכמ אמגור מתקין.

אם הנוסח שלקח סוסר זיתי היא לא

(ספיקו הקבועים סוס) באר מו זיז

ד.ו.י.

(2) אלהים כי צעונו של הילדיו

מסוקל - Stringer מלומד -

לחרי קלוני. או נבין אלו. א.פ.

(3) אלהים כל אלו וכו', אלהים

ככל שאלהים דגה תיגוד. אלוט אג סוסר

סוסר

סוסר 951

אילנה

מדינת ישראל

תאריך: 29/6

אל: אהרן טייטל
מאת: מנהל לשכת רוה"ם

אליהו סמאן סיכור מ-ש.ט.ט
על פי פסקי דין סמאן וסמאן
2-א.ה.ה. היחידה המרכזית
א. עכדי השטח וכו'.
רמה של המוסד -
מה יוצא לך?
ל

143-1-8

MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES
JERUSALEM

מ ש ר ד ה ח ו ז
י ר ו ש ל י מ

DIRECTEUR GENERAL

ה מ נ ה ל ה כ ל ל י

ירושלים, י"ב סיון תש"ל
17 יוני 1970

2.
אמא

אל : מר שמחה דיגין, מנהל לשכת ראש הממשלה

מאח: המנהל הכללי

הנדון: דוח הסוכנות U.P.I.
על הנעשה בשטחים

בעקבות היריעות שמסרת בערב כשדיווחתי לרוה"מ, בקשתי
לברר את טיב ועכוב הדיווח של U.P.I. על המרחש בשטחים.

רצ"ב דו"ח אשר עשוי לעניין אותך.

ב כ ר כ ה,
גדעון רפאל

משרד החוץ

ירושלים, יב' בסיון תש"ל
16 ביוני 1970

אל: המנכ"ל

מאת: קע"ח

הנדון: כיסוי טוכנוה U.P.I.
לנעשה בשטחים

בדקנו ענין זה עם הנוגעים בדבר וסתבר שאין לטוכנוה U.P.I. יוחר נציגים מקומיים בשטחים מאשר לשאר הסוכנויות ושגם אין היא מרווחת כידיעותיה לחו"ל בסוגיה זאת מידע רב ועדיין במיוחד מכחינחנו.
הכיסוי שלהם - במכלול זה תואם בהחלט מה שעושים בנדון הסוכנויות האחרות.

בברכה,

פ. א. א. א.

143-1-0

תש"ל 1970
הקריה, לב' באייר
במאי 18
/ק

03943

מר סוקולסקי היקר,

אני מאשר בתודה קבלת מכתבך מיום 10.5.70.
את עמדתי בנושא שהעלית במכתבך הסברתי ארוכות
בהופעותי הפומביות והדבריים גם פורסמו ברבים. השאלה
איננה של צדק או אי-צדק אלא של מציאות מסוימת שנקבעה
עם הקמת המדינה ואינני רואה שאוכל בעת לשנותה.
מזהיר מכתבו של ראש הממשלה המנוח אליך.

ב ה ו ק ר ה,

משה דיין
שר הבטחון

לוט: 1

סוקולסקי אברהם
רח"י גאל 8
בני-ברק

10-1-54

10

2.7.70

לשכת שר הבטחון

אד שילי,

כבוד בעינתך ששלח לי את השלש

הכיר

אסיר

ירושלים, ו' בניסן תש"ל
11 באפריל 1970

143-1-8

לכבוד
מר אליקים העזני, עו"ד
רח' מקוה ישראל 10
תל - אביב

א.נ.א.

הנני מחבד לאשר בתודה קבלה מכתבך -
על בירוטיון - כיום 5.4.70 אל ראש הממשלה בענין
דברי שר החוץ כפי שצוטטו בעחוץ "מעריב".

מכתבך וגזיר העמון שצורף אליו, יועבר
לחשומה ליבה של הגב' מאיר.

נכבוד רב,

שמואל שילה
גן מנהל לשכה ראש הממשלה

5 אפריל 1970

ראי תלמידי
בית
11.4.70

לכבוד
ראש הממשלה
הגב. גולדה מאיר
משרד ראש הממשלה
ירושלים

ראש ממשלה נכבדה,

הנני מתכבד לצרף כאן הצלום של גזיר מעהון "מעריב" (31.3.70) הוך הפנייה
תשובה לב כבודה אל הקטע הסודגש, וביתר ייחוד אל המלים:

"מדוע לירדנים מותר לעבוד בישראל?"

משמע, שבפי שר החוץ תושבי יהודה ושומרון הם ירדנים - עד עצם היום הזה.

אטירה זו מהווה שרוב-בין-השטין של "עובדה מוגמרה", בעלות צכיון מגמתי -
קביעת המשך ריבונותה, כביכול, של "ירדן" על חבלי יהודה ושומרון.

עד כמה שידוע לי לא החליטה ממשלת ישראל לעשות את ערביי יהודה ושומרון
"ירדנים", ולהיפך - בהנהגה כב"אנו עומדים במאבק איתן ועיקש נגד "הכניה
רוב"רס" אשר מנמחה היא בדיוק זאת.

פורטם ברבים שהודקוהיהם של שני שרים בלבד נחשבות כדברים רשמיים מסעם
הממשלה, הלא הם ראש הממשלה ושר החוץ; שר החוץ גם מדגיש זאת פעם אחר פעם.

הואיל וכך, ישגמובאה דלעיל תומרה יחירה.

ראיתי להטריח את כבוד ראש הממשלה בנושא זה, מפני הסכנה של "מלכודות
פוליטיות" הסטונות בהחבטאות כצון אלו, ומאחר ואין זה המקרה הראשון.

מתוך תקווה שכב" תראה לנכון להסיק מסקנות אני נמנע ברוב מלעשות כל פעולה
נוספת בנדון מסוים זה.

בכבוד רב
ובהוקרה,

אליקים העצני

העחק: מר אבא אבן, שר החוץ
משרד החוץ
ירושלים

TO: _____
FROM: _____
SUBJECT: _____
DATE: _____

[Faint, mostly illegible text body of the document]

BY: _____
TITLE: _____
DATE: _____

אבו: המיפנה שחל ע"י הצבת, סאם 3' צדיך להדאיג לא רק את הישראלים

מאמר הסברה בוושינגטון * בריחה מעמיקה חדירתה לאיזור, אך אין לדבר על סובייטיזציה * מוסקבה מקוניינת ב"מתיחות מבוקרת" - לא במלחמה * אני מתנגד להקמת הקריה בחברון * שלום עם ירדן במתכונת "בנלוכס"

דיו של היתר למגורים ב" חברון אין בו כדי לשנות שום מציאות... יחסנו לעיר-האבות חייב להיות מוכן ואין לקבל את הכלל שהוצאת אצבע או חוטם מעבר לקר-הירוק - חר" סמת את הדרך לשלום..."

אלי מפנין את מלוא כושר פעולתו, אך אין עובדות אלה משיבות על טענתנו, כי ההתחייבות האמריקנית צריכה לי" התמלא עכשיו!..."

יצוב ומוסכס. כל מהלכיה ה" אחרונים של מוסקבה מוכיחים זאת: * בריחה סרבה לפני ש" בועות אחרים לתמוך בקריאה להספקת-אש בניגוד לתצעתו של ארה"ב, בריטניה וצרפת בדיוני הארבע.

המועצות כדי להגיע למקשר של כמורה במורה התישור. * העמדת החזיריה

השאל טוען שיש להימנע מהסכנה שהמדינות החדשות יישמעו את התישור ויפיקו יתרון מדיני. * מוסקבה תמנע מלעשות זאת. * מוסקבה תמנע מלעשות זאת.

דוגמת מנלוכס
בתאי שלום רואה מר אבן את עתיד היחסים בין ישראל לבין ירדן על פי, מתכונת "בנלוכס": סחר חופשי, מעבר חפשי, שתוף-פעולה תרבותי ו" מדעי, זיקה כלכלית וחברתית וכירוב.

נגד קריה בחברון
נושא מניס שהסם מקום מר" כדי בדבריו של שר-החוץ היה ענין ההתנחלות בחברון. * אני אישית, מתנגד לרע" יון של הקמת קריה בחברון. * כקע שר החוץ באורח חד" משמעי - אך איני סבור ש" כדי שמתן היתר מוגבל למגורים מדינית.

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

שר החוץ אינו גורס את ה" מונח, סובייטיזציה של המז" רה-התיכון, שכן לדעתו אין מונח זה ממצה את המצב ה" קיים. כשאומרים, סובייטיזצ" יה מתקבל הרשם מי המר" חב כולו נכלע בתחום ההש" פעה הסובייטית. המצב אינו כזה, נכון יותר לדעת שר" החוץ לדבר על, הדירה סוביי" טית. ואולם, החזירה נמשכת והתגברה מאז מלחמת ששת הימים. הדירה זו גילוי נוסף - הכנסת טילי סאם-5 ביחד עם המומחים להפעלתם, אולם הדירה זו, שיש בה כדי לערער את העליונות באזור, שנושא ארה"ב דיבר עליה, אינה צרי" כה להדאיג, כאמור, את ישר" אל בלבד.

שר החוץ, מר אבן אבן, שדובר אתמול בירושלים ב" אוני כתבים מדיניים, אמר כי נקדתי-המנאג בדו-שיח עם ארה"ב הוא העקרון אשר קבע הנשיא ריצ'ארד ניקסון עצמו בדו-שיח שלו לקונגרס האמריקני. * מר אבן בספרו-אור: "...ארי" היב תראה קענוי של ראגת המורה כל באופן שהעשה ברית

מר אבן יצא נגד הרעיון של מדינת פלשתינאיות: "נמשתי עם ערבים רבים ולא שמעתי מאף אחד מהם הצעה להקים מדינה ערבית שמערב לירדן, כמסדר מן המורה המזרחית של הירדן."

מר אבן הבחיר, כי הממש" לה לא תחליטה בעד או נגד הקמת קריה יהודית בחברון. כל מה שהחליטה הממשלה, הסעים השר, הוא על תוספת מספר מוגבל" של יהודים אל אלה הקיימות שם.

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

על הצעות כאלה - אמר מר אבן - קרא רק מפי סופ" רים וחברי כנסת יהודים. אך הציבור הערבי שב, שטחיים" רואה עצמו כיחידה אחת עם ירדן גם אם אין הכל מתייחס את המשרי בעבר הירדן מור" חה: "מדוע נגזור עליהם פ" צול והמרה זו, "ירדן", "פלש" תינה" אינם שני עמים נפר" דים... איני רואה מקום להק" סת מדינה נוספת בתחומי א"..."

כמשינה הרגשה הרגיש, כי לא מרובר על קריה אשר תשנה את צביונה של חברון ולא תחולט - כפי שהודיע סגיר-אש הממש" לה, ינאל אלון, בכנסת - על סיפוח הכל יהודה. לדעת מר אבן, הממש" בהו" דעתו של מר אבן, הקובע כי גורלו הסופי של חבל יהודה לא נקבע - הוא הממש" מרכיז של הודעת הממשלה לדעתו אין בהחלטה על חו" ספת יהודים מגורים בחברון כדי לנעול את האופציות ל" שלום. עם שמר אבן מתנגד להקמת קריה בחברון הנה אין הוא מוכן לאמץ את הטענה, כי אסור ליהודים להתיישב ב" חברון, ממשלת ישראל, אמר, לא תסכים כי ייקבע שלט" למגורים אמורים ליהודים" דר" קא בעיר האבות!

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

על שביית קאזאקוב
ההודעה מטעם ממשלת ישר" ראל, שבה נכללה הפנייה אל יאשה קאזאקוב להפסיק את שביית הרעב שיום בעצמו, הוסברה על ידי שר החוץ תוך הדגשה, שאין כל סתירה ב" תוכנה שיקרו הודות מוח" לטת עם להט התעוררותו ו" יחסו לדרכה האנושית והיהו" דית" - ופנייה להפסיק את תעניתו.

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

לדבריו מר אבן סברה הממ" שלה כי המטרה שהציב ל" עצמו קאזאקוב - לרתק את דעת הקהל - הושגה ולכן רצתה למנוע ממנו סבל אישי. סתוף הראגה האנושית לשלוי" מו ראתה הממשלה צורך לסי" נות אליו ולבקשו להפסיק את שביית הרעב.

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

מר אבן סיכם: "אם יפסיק את שבייתו יוכל יחד עם כו" לנו להמשיך במאבק ביתר קול!"

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

החוק קבע, כי אין שחר לתוארים בדבר מיתון לדעתה של ברית המועצות. לדעתו נשארה עמדתה של מוסקבה קשוחה כשהיתה ואין שום סי" מן לריכוכה. אם מישוה סבר, כי בריחה ממתנת עמדותיה, הוסיף מר אבן, הרי המגעים האחרונים בסגרת ה" 4 חיי" ביטן היו לחסל אשלייה זו..."

המכון לקומוניקציה
האוניברסיטה העברית

המכון למחקר
חברתי שמושי

תמצית המימצאים על תמורות שחלו
בבעיות הציבור ודעת הקהל מאז
מלחמת ששת הימים ועד נובמבר 1969

143-1-16

במסגרת הסקר השוטף על
בעיות הציבור ודעת קהל

מוגש

לשר ישראל גלילי

גילה שוורץ
תמר בירן

ירושלים, ינואר 1970

11
SECRET
CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL
SECRET

CONFIDENTIAL
SECRET

11-7-54

SECRET

SECRET

SECRET

תוכן עניינים

עמוד

1	.I. <u>כללי</u>
1	.II. <u>המידגם</u>
1	.III. <u>תמצית המימצאים</u>
2	א) תמורות בהערכת הציבור את פעולות המטסלה
2	1) הערכה כללית של דרך סיפול המטסלה בבעיות המצב
3	2) הערכת מאמצי ההסברה
3	ב) מוראל הציבור ודאגותיו
3	1) מצב הרוח, מידת הדאגה ובוטא הדאגה
4	2) הדאגה לפעולות סרור וחבלה
5	3) אופטימיות לגבי השלום
5	ג) יחס הציבור להתנחלות השטחים
5	ד) היחס לערבים בשטחים המוחזקים
6	ה) נכונות לווייתורים כלכליים

I. כללי:

המטרה העיקרית בסקר השוטף היא, ליצור ציבור קוסמוביקציה ישיר בין הציבור הרחב לבין מעצבי המדיניות ומבצעי, במגמה לעזור להם להעריך את המצב הקיים בתחומים השונים שבסיפולם, ולחזות-במידת האפשר - את הבעיות העשויות להתהוות בהם. במיוחד חשוב הוא המעקב לאורך זמן אחרי דעות, עמדות והתנהגות הציבור.

בדו"ח הנוכחי אנו משווים את התוצאות של המועד הששי של הסקר השוטף (שנערך באוקטובר-נובמבר 1969) לגבי כמה נושאים מרכזיים, לתוצאות של הסקרים הקודמים.

II. המידגם

בסקר הנוכחי רואיינו 1825 נחקרים, המייצגים את האוכלוסייה היהודית הבוגרת בארבעת המרכזים העירוניים הגדולים: תל-אביב, חיפה, ירושלים ובאר-שבע. המידגם נבחר בהתאם להוראות הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה משלושה סקורות עיקריים: מתוך רשימות מידגמים של שני סקרים קודמים (נובמבר-דצמבר 1968, פברואר-מרץ 1969), להם שימש פנקס הבודדים מקור לדגימה; מתוך רשימות הארנונה העירוניות; ומתוך רשימות פנקס הבודדים 1969. השוואות בתוך הסקר ומסקר לסקר, מעידות על מהיימנות דגימה גבוהה. כך בעשית החלפה הדרגתית של שיטת הדגימה האורגינאלית, שהתבססה אך ורק על פנקסי הבודדים. מטרת שיטה זאת היא אפשרות השוואת מבנה המידגם למידגמים של סקרי כח-אדם הנערכים אף הם באורח שוטף על ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה.

III. תמצית המימצאים

המימצאים בסקירה זו מתייחסים לתמורות שחלו מאז יוני 1967 ועד נובמבר 1969 (סקר ו') בנושאים הבאים:

- (א) הערכת הציבור את פעולות הממשלה.
- (ב) מוראל הציבור ודאגותיו.
- (ג) יחס הציבור להתנחלות בשטחים.
- (ד) היחס לערבים בשטחים המוחזקים.
- (ה) נכונות לווייתורים כלכליים.

החומר המדווח מתבסס על מספר שאלות שנשאלו בכל תחום, (הדו"ח מציג את התמורות שחלו בציבור סבלי לנתח תת-קבוצות בתוכו).

בזמן הסקר האחרון (אוקטובר-נובמבר 1969) התרחשו מספר אירועים בסחוביים. בחקרה השפעה של אחד מהם: החבלות בדירות המגורים בחיפה. הבדיקה נעשתה על ידי השוואת התוצאות של הראיונות שנערכו לפני תאריך החבלות (23.10.69) עם הראיונות שנערכו לאחר מהן. ההשוואה נעשתה לגבי כלל הנחקרים ולפי העיר בה נערך הראיון*.

א. הערכת הציבור את פעולות הממשלה

1. הערכה כללית של דרך טיפול הממשלה בבעיות המצב:

מאז התחלת 1969 (סקר שוטף ד') מטמנת ירידה בנטיית הציבור להעריך את דרך טיפול הממשלה בבעיות המצב כ"טובה מאד או טובה". בהתחלת 1969 (סקר שוטף ד') 82% מהנחקרים הביעו הערכה חיובית (טובה או טובה מאד). ביוני-יולי אחוז זה ירד ל-76%, באוקטובר-נובמבר 1969 אחוז זה המשיך לרדת עד ל-69%.

במקביל חלה עליה באחוז הטביעים דרגות נמוכות יותר של הערכה. כמעט שליש מהנשאלים (31%) מעריך את הדרך שבה מטפלת הממשלה בבעיות כ"לא כל-כך טובה" או "בכלל לא טובה" בהשוואה לרבע מהנשאלים (24%) ביוני-יולי 1969, ו-18% בהתחלת 1969 (ראה לוח טס. 1).

* הערה: בהקשר לאירועים יש לציין הערה כללית שלא תמיד ברור ומוכח שאומנם מאורע מסויים גרם לטיבוי האמור, או שהטיבוי התרחש בהשפעת גורם אחר ויש להתייחס למימצאים בזהירות ובהסתייגות.

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions.

2. It is essential to ensure that all entries are supported by appropriate documentation and receipts.

3. Regular audits should be conducted to verify the accuracy of the records and to identify any discrepancies.

4. The second part of the document outlines the procedures for handling cash and credit transactions.

5. All cash transactions must be recorded immediately and accurately, and the cash should be stored securely.

6. Credit transactions should be recorded in a timely manner, and the accounts receivable should be monitored closely.

באשר להשפעת החבלות באוקטובר-נובמבר 1969, נראה, כי הן השפיעו על תושבי הערים הגדולות, בכורן של עליה באחוז העונים תשובה שלילית. הדבר בולט בחיפה, העיר בה התרחש המאורע, שם חלה עליה מ-18% (לפני החבלות) ל-36% (אחרי החבלות) באחוז שענה "בדרך כלל לא טובה, בכלל לא טובה, או לא ברורה", בחיפה גם חלה ירידה מקבילה בדעות החיוביות. אפשר לשער כי תושבי חיפה סברו כי על הממשלה היה לנקוט צעדים למניעת תופעות כאלו. (ראה לוח מס. 1א)

2. הערכת מאטצי ההסברה:

אחרי מלחמת ששת הימים חלה ירידה חזקה בהערכה החיובית הקיצונית שהביעו הנחקרים לגבי מספיקותן של פעולות ההסברה וחלה עליה בבקורת שהסילו על כך. מאז 1968 ממשיכה הירידה בהערכת ההסברה, אמנם בקצב איטי מאוד (ירידה ב-1% או 2% בלבד), אבל באותו כוון. הסקר האחרון אינו טהור יוצא דופן מבחינה זו. יחד עם זאת 60% מאוכלוסיית הנחקרים בסקר האחרון בדעה כי הממשלה "עושה כל מה שאפשר, הרבה מאוד, או הרבה" כדי להסביר את החלטותיה. (ראה לוח מס. 2)

נמצא כי הדעה על הסברה כשתוצית אחרי החבלות, אך בצורה טובה בכל עיר. בירושלים יורד אמנם אהוז הנחקרים החושבים שהממשלה עושה "הרבה מאוד" כדי להסביר את עצמה, אבל יורד גם האחוז החושב שהיא אינה עושה מספיק: כלומר חלה כאן ירידה בהבנת הדעות הקיצוניות בתל-אביב לא נמצאו הבדלים ברורים בדעה על הסברה לפני ואחרי חבלות אלה. בחיפה החבלות השפיעו על עליה באחוז הנחקרים החושבים שהממשלה אינה מסבירה את החלטותיה במידה מספקת.

ב. מוראל הציבור ודאגותיו

1. מצב הרוח, סידת הדאגות ונושא הדאגה

לאחרונה נשאר יציב אחוז הסדווחים כי מצב רוחם היגו טוב ברוב הזמן או כמעט בכולו (31%), נמשכת הירידה במוראל שהתחילה אחרי המלחמה אך היא איטית ביותר (1%). אחוז הטוענים כי כמעט אף פעם אין הם מדאגים אף הוא ירד ב-1% בלבד מאז קייץ 1969. (ראה לוח מס. 3)

באשר לחבלות בחיפה: מסתמנת מגמה בכל הערים של ירידת מה במוראל אחרי החבלות כאשר בירושלים הירידה היא גדולה קצת יותר מאשר בערים האחרות. הדבר בולט יותר אם נתבונן במידת הדאגה, בה חלה עליה גדולה יחסית בירושלים (21%-31%), אם כי למעשה חלה עליה במידת הדאגה בכל הערים. (ראה לוח מס. 3א)

בנושא הדאגה העיקרי במשכת העליה הגדולה למדי, שהתחילה מאז ראשית שנת 1969 בנסית הציבור לדאוג בראש וראשונה למצב הצבאי של ישראל. 44% דיווחו לאחרונה שהם מודאגים מהמצב הצבאי בהשוואה ל-36% שדיווחו כך בתקופת יוני-יולי 1969 ו-22% בפברואר-אפריל 1969. בתקופה האחרונה חלה שוב עליה קלה בדאגה למצב המדיני של ישראל, מ-8% בתקופה הקודמת (יוני-יולי 1969) ל-12% בתקופה זו (ראה לוח מס. 4) הדאגה לפעולות חבלה ממשיכה לרדת (מ-8% ביוני-יולי 1969 עד ל-5% בנובמבר).

2. הדאגה לפעולות סרור וחבלה:

אחוז המדווחים כי החבלה ברחבי הארץ "מדאיגה", או מדאיגה אותם מאד" ממשיך לרדת במעט, אך בשאר גבוה מאד, מאיזן גיסא לגבי פעולות הסרור והחבלה בסביבה שלך, מסתמנת עליה גיכרת במסך 1969, באחוז המדווחים שזה מדאיג אותם או מדאיג מאד. 66% עברו כך לאחרונה בהשוואה ל-51% ביוני-יולי 1969 ו-45% בפברואר-אפריל 1969, בסקר זה בשאל הציבור בפעם הראשונה באיזו מידה מדאיגות אותו פעולות הסרור והחבלה נגד ישראלים ברחבי העולם. 79% עברו כי זה מדאיג אותם או מדאיג מאד, ז.א. הדאגה לגבי פעולות אלה גבוהה מהדאגה לפעולות בסביבה המידית. (ראה לוח מס. 5)

אחוז המודאגים ספעולות חבלה ברחבי הארץ כמעט ולא השתנה לאחר החבלות בחיפה, הסיכוי הקטן שכן הסתמן הוא בכורן הצפוי: עליה בדאגה. הדאגה לחבלות בסביבה עלתה עוד יותר (מ-63%-67%). בחיפה חלה העליה הגדולה ביותר לגבי שתי הדאגות הללו, במיוחד הדאגה לפעולות חבלה בסביבה קפצה מ-62% לפני החבלות עד ל-85% לאחריהן. בחיפה אחרי החבלות, אחוז הנחקרים המודאגים יותר גבוה מאשר בשאר הערים (בניגוד ללפני החבלות) ומתקרב לאחוז הנחקרים המודאגים מחבלות ברחבי הארץ. (ראה לוח מס. 5א)

AMERICAN ...

... ..

... ..

... ..

... ..

3. אופטימיות לגבי השלום

מסתמנת יציבות מאז קייץ 1969 בהערכת הציבור את נכונות מדינות ערב לדבר על שלום עכשיו. רק אחוז העונים "עכשו תהיינה סוכנות עוד פחות ממה שקודם" עלה במעט (ב-3%). (ראה לוח מס. 6)

בכל אופן אנו מוצאים הבדלים ברורים בדעה זו בהשוואה בין לפני ואחרי החבלות בחיפה. בשלושת הערים, במיוחד בחיפה, אבל גם בתל-אביב הסתמנה עלייה ניכרת בפסימיות לגבי נכונות מדינות ערב לשלום. אחוז העונים שמדינות ערב תהיינה כעת עוד פחות מוכנות לשלום עלה בתל-אביב מ-11%-20%, בחיפה מ-17%-30% ובירושלים מ-23%-27%, במלים אחרות, אפשר לשער שהחבלות הגבירו את הפסימיות לגבי סיכויי שלום. (ראה לוח מס. 6א)

ג. יחס הציבור להתנחלות בשטחים:

מתקופת יוני-יולי 1969 ועד אוקטובר-נובמבר 1969, מסתמנת ירידה קלה מ-51% ל-47% בין אלו הסבורים שצריכים להגביר את ההתנחלות ולהטיל את החוק הישראלי בשטחים. במקביל חלה עליה קלה בעמדה הפחות קיצונית כי צריכים "להשאיר את המצב כמות שהוא ולהגביר את ההתנחלות היהודית בשטחים", מ-30% ביוני-יולי ל-33% באוקטובר-נובמבר. (ראה לוח מס. 7)

ד. היחס לערבים בשטחים המוחזקים

בתקופה האחרונה מסתמנת עלייה באחוז הנחקרים הסבורים כי היחס לערבים בשטחים המוחזקים הוא "בהחלט יותר מדי טוב" 48% מהציבור ענו רק לאחרונה לעומת 41%-43% שהעריכו את היחס כלפיהם כ"בהחלט יותר מדי טוב" משך התקופות הקודמות מאז נובמבר 1968 (ראה לוח מס. 8)

שאלה זו נשאלה גם היא לגבי החבלות בחיפה. הנתונים מראים כי ירושלים יוצאת דופן. בירושלים חלה ירידה מ-57% ל-46% של אלו החושבים כי מתייחסים אל הערבים יותר מדי טוב; בתל-אביב ובחיפה לעומת זה חלה עליה ניכרת באחוז החושבים כך. (ראה לוח מס. 8א)

ה. נכונות לווייתורים כלכליים

נכונות הציבור לווייתורים כלכליים עלתה מאז התחלת 1968 עד לשיא ביוני-יולי 1969. בנובמבר 1969 הנכונות נמוכה יותר. אחוז העונים ש"בהחלט צריכים להיות מוכנים להרבה ווייתורים" בנובמבר 1969 הוא 48% לעומת 56% בקיץ 1969, ואחוז החושבים כי "בהחלט אין האנשים צריכים להיות מוכנים לווייתורים" עלה ל-14% בנובמבר 1969 ס-10% בקיץ של אותה שנה.

סיכום

בתקופה האחרונה מסתמנת ירידה קלה בהערכת הציבור את דרך סיפולה של הממשלה בבעיות המצב; יחד עם זאת ממשיכה הירידה האיטית בהערכת הציבור את טאמצי-ההסברה של הממשלה.

המוראל הכללי של הציבור נשאר די יציב מהסקר הקודם אם כי נמשכת נטייה לירידה קלה מאז סוף המלחמה. לגבי הדאגות הספציפיות של הציבור, עלה מספר המדורחים כי המצב הצבאי והמצב המדיני מדאיגים אותם.

אין שינויים בולטים בהערכת הציבור את סיכויי השלום עם מדינות ערב. במקביל נמשכת יציבות בתמיכת הציבור בהתנחלות השטחים המוחזקים. ביחס לערבים, נראה כי הציבור קצת יותר נוקשה לאחרונה.

באשר למצב הכלכלי, הציבור מוכן לקבל על עצמו קצת פחות ווייתורים כלכליים מאשר בסקר הקודם.

נראה שפעולת החבלה שנבדקה השפיעה במידת מה על עמדות הציבור, בעיקר בעיר חיפה שבה התרחשה. השפעה זו התבטאה בירידה במצב הרוח, ועליה בדאגה לחבלה בסביבה, בפסימיות לגבי שלום, ובנוקשות ביחס לערבים.

Section 1

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records. It states that proper record-keeping is essential for the efficient operation of any business or organization. The text emphasizes the need for consistency and thoroughness in all entries.

Section 2

The second section details the specific procedures for data collection and analysis. It outlines the steps from initial data gathering to the final reporting stage, ensuring that all information is properly documented and analyzed.

It is noted that the data collected should be reviewed regularly to identify trends and anomalies. This process allows for timely adjustments and improvements in the system being studied.

The document also addresses the challenges associated with data management, such as ensuring data security and maintaining the integrity of the information over time.

Finally, the text concludes by highlighting the value of the information generated through this process and its application in various fields.

The overall goal of this document is to provide a clear and comprehensive guide for anyone involved in data management and analysis, ensuring that all necessary steps are followed for accurate and reliable results.

לוח מס. 1
תמורות בדעה על הדרך בה מטפלת הממשלה בבעיות המצב מאז יוני 1967 ועד נובמבר 1969
(באוזוזים)

סקר שוטף ה'	סקר שוטף ז'	סקר שוטף א'	סקר שוטף ג'	סקר בזק ג'	דעה על הדרך בה מטפלת הממשלה בבעיות המצב הנזכרות?
14.10.69	8.6.69	23.2.69	17.11.68	20.6.67	בזר טובה מאד
28.11.69	30.7.69	4.4.69	7.1.69	29.6.67	בזר טובה
13	16	22	16	39%	בדרך לא כל-כך טובה,
56	60	60	56	51	בכלל לא טובה, או לא ברורה
31	24	18	28	10	
100	100	100	100	100	100

לוח מס. 1א

הדעה על הדרך בה מטפלת הממשלה בבעיות המצב, לפני החלטות בבתי מגורים בחיפה ואחריהן, לפי מקום הראיון באוקטובר-נובמבר 1969 (אוזוזים)

ירושלים	חיפה	תל-אביב	כל הציבור	לפני החלטות	אחרי החלטות
13	9	14	12	14%	בדרך טובה מאד
59	55	54	55	60	בדרך טובה
28	36	32	33	26	בדרך לא כל-כך טובה, בכלל לא טובה או לא ברורה
100	100	100	100	100	100
(164)	(243)	(848)	(1302)	(473)	

לוח מס. 2

תודות בדעה על מאמצי ההסברה מאז יוני 1967 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

האם אתה חושב שהממשלה עושה מספיק בימים האחרונים בסביל להסביר לכו את החלטות שלה?		סקר בוק ג' סקר שוטף א' סקר שוטף ג' סקר שוטף ד' סקר שוטף ה' סקר שוטף ו'		
		25	27	41%
22	23	23	25	41%
14.10.69	8.6.69	23.2.69	17.11.68	25.2.68
28.11.69	30.7.69	4.4.69	7.1.69	13.4.68
				29.6.67
38	38	40	36	38
40	39	37	39	21
100	100	100	100	100

לוח מס. 2א

הדעה על מאמצי ההסברה, לפני החבלות בבתי מגורים בחיפה ואחריהן, לפי מקום הראיון באוקטובר-נובמבר 1969 (אחוזים)

ירושלים		חיפה		גל-אביב		כל הציבור	
אחרי החבלות	לפני החבלות						
19	26	17	18	24	19	22	21%
44	32	39	48	36	41	37	40
37	42	44	34	40	40	41	39
100	100	100	100	100	100	100	100
(161)	(91)	(241)	(88)	(841)	(271)	(1289)	(471)

האם אתה חושב שהממשלה עושה מספיק בימים האחרונים בסביל להסביר לכו את החלטות שלה?
כן, היא עושה כל מה שאפשר, הרבה מאד
היא עושה הרבה
היא עושה מעט מדי, כמעט ולא עושה כלום
סה"כ
ס

(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12) (13) (14) (15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100)

(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9) (10) (11) (12) (13) (14) (15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100)

לוח מס. 3

תנועות במוראל מאז יוני 1967 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

סקר בזק ג' סקר שוטף א' סקר שוטף ג' סקר שוטף ד' סקר שוטף ה' סקר שוטף ו'	20.6.67	25.2.68	17.11.68	23.2.69	8.6.69	30.7.69	4.4.69	7.1.69	12.4.68	29.6.67
--	---------	---------	----------	---------	--------	---------	--------	--------	---------	---------

31	32	34	40	40	40	60%
16	17	17	22	19	32	

מנה סצב הרות שלך בימים אלה?"

טוב ברוב הזמן, או: כמעט בכל הזמן

האם אתה מודאג?"

כמעט אף פעם לא

לוח מס. 3א
 מצב המוראל לפני החבלות בבתי מגורים בחיפה ואחיהו, לפי מקום הראיון באוקטובר-נובמבר 1969 (אחוזים)

ירושלים	חיפה		תל-אביב		כל הציבור	
	אחרי החבלות	לפני החבלות	אחרי החבלות	לפני החבלות	אחרי החבלות	לפני החבלות
30	28	30	32	33	31	34%
(168)	(248)	(90)	(861)	(283)	(1324)	(480)
31	34	28	28	22	30	25
(167)	(247)	(90)	(859)	(282)	(1320)	(479)

מנה סצב הרות שלך בימים אלה?"

טוב ברוב הזמן, או: כמעט בכל הזמן

האם אתה מודאג?"

כמעט אף פעם לא

לוח מס. 6

תנודות באופטימיות הציבור להסכם של שלום עם מדינות-
ערב מאז פברואר 1969 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

סקר שוטף ר'	סקר שוטף ה'	סקר שוטף ב'	"האם לדעתך תהיינה מדינות-ערב מוכנות עכשו לדבר על שלום של מסש עם ישראל?"
<u>14.10.69-28.11.69</u>	<u>8.6.69-30.7.69</u>	<u>17.11.68-7.1.69</u>	
1	2	2%	בהחלט תהיינה עכשו מוכנות
7	8	10	אולי תהיינה עכשו מוכנות
66	68	66	לא, עדיין אין הן מוכנות
21	18	17	עכשו תהיינה מוכנות עוד פחות ממה שקודם
1	2	3	מדינות אחדות מוכנות; אחרות לא
4	2	2	עכשו אינן מוכנות אבל בעתיד אולי תהיינה מוכנות
<hr/> 100	<hr/> 100	<hr/> 100	סה"כ

לוח מס. 6א

תנודות באופטימיות הציבור להסכם של שלום עם מדינות-
ערב, לפני החבלות בבתי המגורים בחיפה ואחריהן לפי
מקום הראיון בנובמבר 1969 (אחוזים)

ירושלים		חיפה		תל-אביב		כל הציבור		"האם לדעתך תהיינה מדינות ערב מוכנות עכשו לדבר על שלום של ממש עם ישראל?"
אחרי	לפני	אחרי	לפני	אחרי	לפני	אחרי	לפני	
החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	
1	-	-	2	1	5	1	3%	בהחלט תהיינה עכשו מוכנות
6	10	5	4	6	10	6	9	אולי תהיינה עכשו מוכנות
63	63	63	71	68	66	65	67	לא, עדיין אין הן מוכנות
27	23	30	17	20	11	23	14	עכשו תהיינה מוכנות עוד פחות משה שקודם
1	1	1	-	1	3	2	2	מדינות אחדות מוכנות אחרות לא
2	3	1	6	4	5	3	5	עכשו אינן מוכנות אבל בעתיד אולי תהיינה מוכנות
100	100	100	100	100	100	100	100	סה"כ
(162)	(91)	(245)	(89)	(854)	(281)	(1308)	(176)	מ

לוח מס. 7

תמורות ביחס הציבור להתנחלות בשטחים המוחזקים
מאז יוני 1969 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

"אם לא תסתמך בעתיד הקרוב אפשרות
להגיע להסכם כל שהוא עם מדינות-ערב,
סה דעתך, באיזו דרך בין הדרכים
הבאות צריך לנהוג?"

סקר שוטף ו' סקר שוטף ה'
14.10.69-28.11.69 8.6.69-30.7.69

47

51%

להגביר את ההתנחלות היהודית בשטחים
ולהטיל עליהם את החוק הישראלי, כמו
שעשינו בירושלים

33

30

להשאיר את המצב כמות שהוא ולהגביר
את ההתנחלות היהודית בשטחים

15

15

להשאיר את המצב כמות שהוא, בלי
שינויים

5

4

ליזום וויתורים מצידנו

100

100

סה"כ

1957

1. The first part of the report is devoted to a general survey of the situation in the country. It is followed by a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

2. The second part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

3. The third part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

4. The fourth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

5. The fifth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

6. The sixth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

7. The seventh part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

8. The eighth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

9. The ninth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

10. The tenth part of the report is devoted to a detailed analysis of the economic situation, which shows a steady decline in the standard of living of the population.

לוח מס. 8

תמורות בהערכת הציבור על היחס לערבים בשטחים
המוחזקים מאז נובמבר 1968 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

סקר שוסף ו' 14.10.69 <u>28.11.69</u>	סקר שוסף ה' 8.6.69 <u>30.7.69</u>	סקר שוסף ד' 23.2.69 <u>4.4.69</u>	סקר שוסף ג' 17.11.68 <u>7.1.69</u>	"סה דעתך על הצורה שבה אנו מתנהגים עכשו עם הערבים בשטחים שנכבשו?"
48	41	42	43%	היחס אליהם בהחלט יותר מדי טוב
24	27	28	26	אולי היחס אליהם יותר מדי טוב
26	31	29	30	היחס אליהם הוא בדיוק כמו שהוא צריך להיות
1	1	-	1	אולי היחס אליהם פחות מדי טוב
1	-	-	-	היחס אליהם בהחלט פחות מדי טוב
<u>100</u>	<u>100</u>	<u>100</u>	<u>100</u>	סה"כ

Continuation

... of the ...

לוח מס. 8א

תמורות בהערכת הציבור על היחס לערבים בשטחים
המוחזקים לפני החבלות בבתי המגורים בחיפה ואחריהן
לפי מקום הראיון, נובמבר 1969 (אחוזים)

ירושלים		חיפה		תל-אביב		כל הציבור		י"ם דעתך על הצורה שבה אנו מתנהגים עכשיו עם הערבים בשטחים שנכבשו"
אחרי	לפני	אחרי	לפני	אחרי	לפני	אחרי	לפני	החבלות
החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות	החבלות
46	57	50	41	54	42	50	45%	היחס אליהם בהחלט יותר מדי טוב
26	22	25	28	22	25	24	25	אולי היחס אליהם יותר מדי טוב
26	21	24	30	23	31	24	28	היחס אליהם הוא בדיוק כמו שהוא צריך להיות
1	-	-	1	1	1	1	1	אולי היחס אליהם פחות מדי טוב
1	-	1	-	-	1	1	1	היחס אליהם בהחלט פחות מדי טוב
100	100	100	100	100	100	100	100	סה"כ
(164)	(90)	(241)	(88)	(852)	(281)	(1303)	(473)	מ

לוח מס. 2

תמורות בנכונות לוויתורים כלכליים, מאז יוני 67 ועד נובמבר 1969 (אחוזים)

"יש אומרים שעכשו
צריך לזרוט מאנשים
בישראל שיהיו מוכנים
לוויתורים רבים ולהורדת
ימת החיים שלהם (שייקבו
פחות דברים, ישלטו יותר
מסים וכו') האם אתה
מסכים לזה?"

סקר בוזק ג'	סקר שוטף א'	סקר שוטף ג'	סקר שוטף ד'	סקר שוטף ה'	סקר שוטף ו'
20.6.67	25.2.68	17.11.68	23.2.69	8.6.69	14.10.69
29.6.67	13.4.68	7.1.69	4.4.69	30.7.69	28.11.69

48	56	49	46	40	67%
----	----	----	----	----	-----

בהחלט צריכים להיות
מוכנים להרבה וויתורים

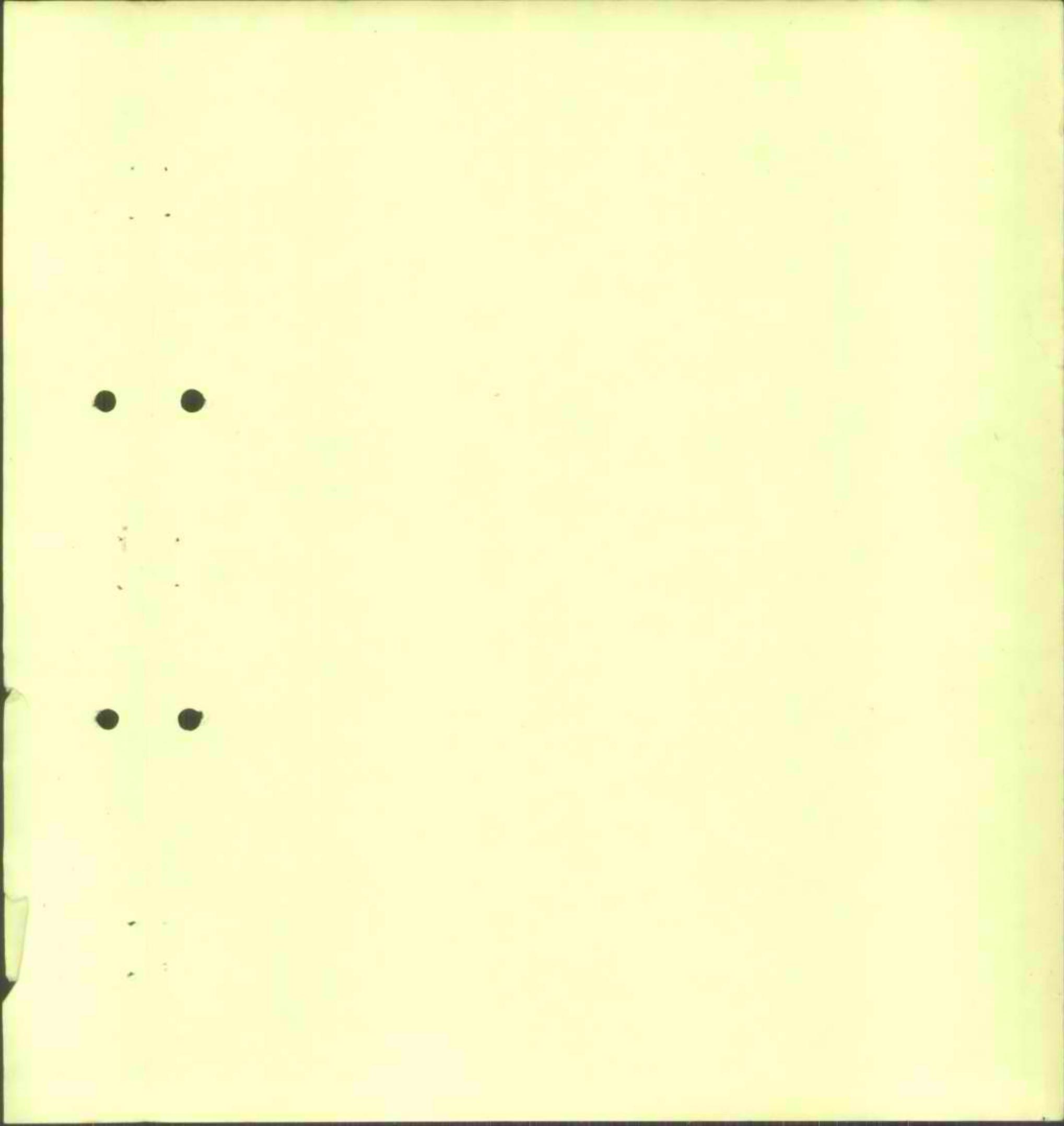
38	34	35	31	40	24
----	----	----	----	----	----

אולי צריכים, אולי
לא צריכים תלוי
בתנאים

14	10	16	23	20	9
----	----	----	----	----	---

בהחלט אין האנשים
צריכים להיות מוכנים
לוויתורים
סה"כ

100	100	100	100	100	100
-----	-----	-----	-----	-----	-----

THE ISRAEL INSTITUTE OF APPLIED SOCIAL RESEARCH

19 George Washington St. P. O. B. 7150 Jerusalem, ISRAEL

Cable Address : ASRI, Jerusalem, Israel

Telephone : 24063

המכון למחקר חברתי שמושי

רח' ג'ורג' ושינגטון 19. ת.ד. 7150. ירושלים

טלפון 24063

ירושלים, ב' בטבת תש"ל
11 בדצמבר 1969

143-1-0

א ל : מר דוד קטריבס, סגן מנהל מחלקת ההסברה, משרד החוץ.

מאח : סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

הנדון: טרס לסוכת הפת"ח

מר שמחה דיניץ ביקש ממני לאשר כתודה קבלת סכתך מיום
3.12.69.

מר דיניץ סבור כי השאלות שהעלית במסכתך אכן לענין והנושא
ראוי לטיפול. אולם הוא מציע שתכתוב על כך ישירות לשגרירות
וואשינגטון וחבקש את עזרתה.

ב ב ר סו,

שמאל שילח

0-1-EM

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

משרד החוץ
הסברה

3653

ירושלים, כ"ג כסלו תש"ל
3 דצמבר 1969

א ל: שמחה דיניץ, יועץ לרוח"מ

מאת: סגן מנהל הסברה

הגדרון: סרט לטובת הפת"ח מהבמאי הצרפתי JEAN LUC GODARD

העבודות המצריות מוסרת שהבמאי הצרפתי הנודע JEAN LUC GODARD מתכוונן להפיק סרט מוקדש למאבקם הצודק של הפלסטינאים.

הסרטים יכתב על ידי אנשי הפת"ח והתכנסות קודש לפת"ח. אנו מנסים להשפיע על GODARD - באמצעות ידידים שמאלניים צרפתיים לא לעשות את הסרט אך אין לבו אשליות. האיש שמאלני מובהק ויעשה את סרטו. התגובה היחידה היא סרט פרו-ישראלי.

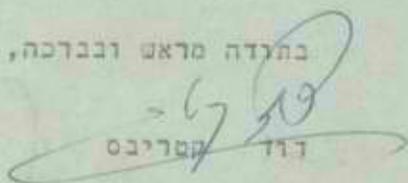
כתבתי למפיק של סרטיו של CLAUDE BELLUCHE דבקשתיו שינסה להשפיע עליו לעשות סרט פרו-ישראלי. בקשתי כמו כן משגרירותנו ברומא, לונדון וברן לבסות ולגייס מפיקים ובמאים פרו-ישראליים לעשות סרט לפי רוחנו.

מה עם ארה"ב? את מי אפשר להפעיל? עולם הקולנוע קיבל את רוח"מ בבסיעתה וכיבד אותה. האם אפשר לגייס מפיקים או במאים שיהיו סוכנים לעשות את הסרט הדרוש לנו? מה עם אנשים כ- DANNY KAYE או אחרים? האם נצוי וכדאי לבקש את השגריר שיפעיל את קשריו?

הסרט של GODARD יגרום לנו בזק רב וחובה היא להכין את התגובה הטובה ביותר.

במה חוכל לעזור?

בתודה מראש ובברכה,

דני קיי

Handwritten notes at the bottom of the page, partially illegible.

GOVERNMENT OF INDIA
MINISTRY OF DEFENCE

1954

SECRETARY, GOVERNMENT OF INDIA
DEFENCE SECRETARIAT

TO THE SECRETARY, GOVERNMENT OF INDIA
DEFENCE SECRETARIAT

Subject: The proposed amendments to the Defence Act, 1947.

Reference is made to the letter of the Secretary, Government of India, dated 15.12.53, and the letter of the Secretary, Government of India, dated 18.12.53, both relating to the proposed amendments to the Defence Act, 1947.

It is noted that the proposed amendments to the Defence Act, 1947, are intended to bring the law in force in India in conformity with the provisions of the Defence Act, 1947, as amended by the Defence (Amendment) Act, 1952.

The proposed amendments to the Defence Act, 1947, are as follows:—

1. To amend section 2 of the Defence Act, 1947, so as to read as follows:—

2. To amend section 3 of the Defence Act, 1947, so as to read as follows:—

Yours faithfully,
[Signature]

SECRETARY, GOVERNMENT OF INDIA

DEFENCE SECRETARIAT

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON

שגרירות ישראל
ושינגטון

2 בדצמבר 69
כב' בכסלו תש"ל

2128

0-1-143

אל: השגריר, הציר
מנהל מצפ"א
מנהל הסברה

מאח: א. אבידר

הנדון: דעת הקהל בדרום מערב ארה"ב

להלן קטעים מתוך דו"ח של איש אי. די. אל.
המוכר לי אישיה כאדם רציני, אשר חקר בנדון.

בברכה,
? (שם)
א. אבידר

(בהענין שלט. א. אבידר)

העק: מר ש. דיניץ

Following are the persons interviewed by me with their titles and publication.

Dave Brinegar, Executive Editor
Arizona Daily Star (Tucson)

Cathy McCune, Religion Writer
Arizona Daily Star

Paul McCallip, Editor
Tucson Daily Citizen

Ed Fitzhugh, Chief Editorial Writer
Phoenix Gazette

Marie Wallin, Editor, religion page
Arizona Republic (Phoenix)

Ed McDowell, Asst. Chief Editorial Writer
Arizona Republic (Phoenix)

Robert Brown, Editor
Albuquerque Journal

George Carmack, Editor
Albuquerque Tribune

Jack Sitton, Editor
The New Mexican, Santa Fe

James Idema, Editor, editorial page
Denver Post

Linus Riordan, Associate Editor
Catholic Register, Denver

Jack Foster, Editor
Rocky Mountain News, Denver

Mort Margolin, Business Editor
Rocky Mountain News
Chairman, ADL Middle East Committee ...

My overall conclusion about public opinion on the Middle East in the Southwest is that it is largely pro-Israel, unfriendly to the Arab posture and positions. This is not to say that Israel has a blank check for everything she does, that there is not serious question about certain specifics in the situation. But, it would be a mistake to proceed on the assumption that there has been a serious erosion of enthusiasm for Israel vis-a-vis her Arab adversaries since June 1967.

At the time I conducted these interviews, there was the common conclusion that interest in the Middle East had slackened since 1967. Immediately after the June war, enthusiasm for Israel was at its height. Slackening of interest obviously did serve to diminish this enthusiasm. Indeed there were several who felt that there was practically no interest on the part of their readers in the Middle East. The big hangups, particularly among church people, were such matters as dope, sex education, and the crisis in our cities. The Middle East was indeed 10,000 miles away.

Here are some general attitudes with respect to certain of the specifics in the Middle East:

Israel should not give up any territory except as part of an overall peace settlement. Jerusalem was in a separate category. Several of the editors stated there was approval of Israel's occupation of the old city for a reason no more noble than that it is now much more convenient for tourists who wish to visit both the new and the old parts. Others stated that it would be most desirable to work out a formula for internationalization.

The refugee issue was meaningless to the vast majority of people. In other words, the Arabs have not succeeded in making important inroads here.

There is no support for the guerrilla movement. The analogy of the Arab guerrilla and the European underground during World War II had made no impression.

Russia's supplying of arms to the Arabs was creating great sympathy for Israel. Her military prowess was much admired. "If only we had had a Moshe Dayan in Viet Nam" was stated spontaneously to me several times.

I used the incident at the Beirut airport as a touchstone for attitudes regarding Israel's policy of retaliation. Here, several of the editors

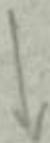
pointed out that they had expressed disapproval in their editorials at the time but admitted that their readers disagreed with them just as they had when they questioned the capture of Eichmann by Israeli agents some years before. Several of the same people in fact noted that the El Al Airlines had not been attacked since Beirut.

Arab materials were very weak, those of the Israel Information Service, much better. However here, several stated that Israel's case for herself is made so strongly as to constitute dangerous "overkill." The point which was made in several interviews was that material of most value was that which came in quickly and coincidentally with the unfolding of complex and specific matters.

This leads to another conclusion, that the much vaunted Arab propaganda effort in this country is not a real thing, at least in the Southwest. Israel is way ahead in this effort to reach the minds and hearts of the opinion molders.

ירושלים, ו' בכסלו תש"ל
16 בנובמבר 1969

143-1-13 *[Handwritten signature]*

גב' שור הנכבדה,

רב תודות על מכתבך מ-29 בספטמבר.

שמחתי לשמוע שהשלמת את עבודת המסטר שלך.
בהחלט אהיה מעונין לעיין בעבודתך ואם זה לא יגרום לך
טרחה אודה לך אם תוכלי לשלוח לי העתק ממנה. כמובן
שלא אוכל לקרוא זאת מיד, אך מבטיח לעבור על זה בהקדם.

כ ב ר כ ה,

שמחה דיניץ
מנהל לשכת ראש הממשלה

שד/אכ

SECRET

100-1-1-1

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

Dr. & Mrs. Immanuel Schorr
54 Willow Terrace
West Willow Drive
Chapel Hill, N. C. 27514

September 29/67

א. ל. ש. ל. ש. ל.
מרת מלבי הדיסקרה
לרבינו - ישרא
אשכנז

מח 29/9/67

העברתי לרבינו את כל הדיסקרה - הדיסקרה של
(העברתי לרבינו וישראלית הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה)
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
(250 עמודים) הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה

כך
הדיסקרה של

הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה
הדיסקרה של הדיסקרה - הדיסקרה של הדיסקרה

משרד החוץ

בלתי מסווג

מברק יוצא

מחלקת הקשר

חוזם 182

אלזאדים אוסבה אוסלו אנקרה בומביי
בון בוקרשט ביירס ברן בריסל ג'נבה
האג הלטינקי ווטינגטון וינה טהראן
טוקיו לאגוס לונדון ניו יורק טריס
קופנהאגן רומא ריו סטוקהולם

113-1-8

13.11.69 נשלח

מאת: המשרד

להלן הודעת משרד רוהם דהיום:

IN REPLY TO CORRESPONDENTS' QUESTIONS WITH REGARD TO THE ESTABLISHED POLICY IN RESPECT OF THE BLOWING UP OF HOUSES IN THE ADMINISTERED TERRITORIES, THE PRIME MINISTER'S OFFICE SAID THAT THE INHABITANTS OF THE HOUSES DEMOLISHED GAVE SHELTER, COVER AND ASSISTANCE TO MEMBERS OF THE EL FATAH ORGANIZATION WHILE THEY WERE CARRYING OUT ACTS OF TERROR AND MURDER AGAINST ISRAELI CIVILIANS AND SECURITY FORCES. THIS WAS SO IN THE CASES OF HALHOUL AND GAZA. THE ISRAELI AUTHORITIES HAD PROOF THAT THE INHABITANTS OF NEARBY HOUSES HAD CO-OPERATED WITH OR GIVEN COVER TO THE TERRORISTS.

DETAILS OF THE EVENTS IN HALHOUL AND GAZA HAVE BEEN GIVEN TO THE PRESS BY THE MINISTER OF DEFENCE AND THE SPOKESMAN OF HIS MINISTRY.

עד כאן.

ה ס ב ר ה

תפוצה א'

אב/תא

הודעה להודעת
הממשלה
ב-13.11.69

ירושלים, כ"א כחשוון תש"ל
2 בנובמבר 1969

143-1-0

↓
לכבוד
מר יעקב מאיוס
מרכז מפ"ט
רחוב ית"ל 20
תל-אביב

א.ג.,

נחקשתי לאשר בתודה קבלת קטעי העתונות
והעתק המכתב של ד. מרחין נימולר שהואלה לטלווא אל
ראש הממשלה ואשר יועברו לידיה.

↑
בברכה רבה,

שמואל שילה
סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

RECEIVED, 1951
JAN 10 1951

10-1-51

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

1951

י' טקב סא' י' וס

המחנה חמ"ק לפלך האלה גבול
בהחלטה שלטון
למטה 25 אב' 21

י. י.

הפגשת ישראל ומדינות

ערב תקדם הפתרון

22.10
69

16
הפגשה

אילו נמצאו שניים-שלושה גורמים חשובים שיפגישו את נציגי ישראל ומדינות ערב למ"מ בעל משמעות — ודאי היה וצא מזה דבר רציני, לטובת השלום ולטובת כל עמי האיזור, כמובן זה צדקה ראש הממשלה, גולדה מאיר, בדרשה בקביעות מ"מ ופגישה בין הצדדים, בלי תנאים מוקדמים" — אמר נשיא הכנסיה הפרוטסטנטית בגרמניה, הכומר הפאציפיסט מרטין נימלר, בפגישה קבלת-פנים, שנערכה לכבודו בוועד-השלום הישראלי ערב עזבו את הארץ.

סיני — ובגלל העומס הרב של ה" עבודה המדעית ביקרו מעט במקור מות אחרים, מה גם שמצב כריי אותו של מרטין נימלר אינו כבר קל, לרגל גילו, נימלר השתתף, לפי דבריו, בקונ" גרם השלום האחרון בבירלון ביוני

שעה ארוכה ישבו חברי נשיא את הוועד ומזומנים אחדים והקי שיבו במתיחות לדברי האיש הקשיש ונשואי-הסנים, אשר כבר בחייו הפך למעין אגדה, הודות למאבקו ה" בלתי-נכנע למען השלום וכבוד האדם, כפי שציין זאת בדברי ה" ברכה שלו מזכיר תנועת השלום, י. מאינס.

מרטין נימלר היה בפעם הרא" שונה בארץ — לפי שסיפר — ב" 1910), בחיפה, כקצין כצי של הקיסר וילהלם, אך לא היו אז כביש לירושלים, והדרך אליה היתה יבד רחוקה, בעוד שחופש" תנו היתה מוגבלת" — סיפר, כידוע, היה נימלר במלחמת-העולם הרא" שונה סרן של צוללת, זרק את בגדי החיילים והפך פציפיסט עקי ייני (סרבן מלחמה) — וכומר, בימי היטלר היה נתון במחנה ריי סוז בדאכאו, אך הנאצים לא העיזו להתגבל לחייו, מלחי קארל פון אוסיצקי.

לאחר מלחמת העולם השניה ביהו במשך שנים ארוכות כנשיא וראש הכנסיה הפרוטסטנטית במערב גרמניה, הקדיש זמן רב לעבודה למען השלום; נשאר חבר פעיל באינטרנאציונל של סרבני המל" חמה והשתתף בקונגרס של אינטר" נציונל זה בארצות-הברית, לפני חדשי מרץ, יחד עם המוזיקאי אבילא מחיפה, שהזכירו בחיבה בדבריו.

עבודה מדעית

נימלר בא הפעם לביקור בישראל כנשיא המכון הארכיאולוגי הגרמני, המסוגף לכנסיה הלותראנית בירוז שלום (מזרח), בלוויית משלחת של 6 אנשי מדע, חלקם כמרים בעמדות חשובות של הכנסיה. ביקרו באת" רים ארכיאולוגיים בירושלים, ים המלח, מדבר יהודה, בגליל ובמדבר

מ. נימלר

ורואה אותו בדרך כלל כהישג, ב" עיקר בגלל ריבוי הארגונים בע" לם שתמכו בו והשתתפו בו בפע" לות, גם נבחר לחבר נשיאות מועד צת השלום העולמית, החומות ש" תצעו בין ארגוני השלום השונים מתחילות ליפול" — אמר נימלר, אני שמח, הוסיף, שמהחלטות של הקונגרס לא היו דברים פזנעים בישראל, אם כי בוועדות דיברו כמובן, דברים שונים, חסידים ומתי נגדים, היו למעלה מ-100 איש מ" רוב ארצות העולם.

שאיפה לשלום

לשאלת ד"ר א. הראל, האם הוא לא התרשם בביקורו בארץ, שאנו אותנים כאן בנשק באין ברירה, בלוחמנו על עצם המשך קיומנו — אמר נימלר, שקשה לענות לו על זה משום שהוא נוצרי, תמיד אני מהרהר מה היה ישו עושה במקומי, כלום היה הוא מסכים להיות מספר 2 בעוזת מכונת הירייה, שאני יורה ממנה? עם זאת אמר כאן נימלר את הדברים על צדקת תביעתנו לפגישה ולמשא-ומתן בין ישראל ומדינות ערב, שציטטו לעיל, דבי רים שחזר עליהם עוד פעם לאחר מכן, אחרי ככלות הכל: הכומר נימלר היה ונשאר סרבן מלחמה; כן אמר, בפגישה שהוא בטוח שי" אילו כל הכמרים בגרמניה בזמן היטלר, היו מודיעים שלעשות יהר" די לאורח ממדרגה שנייה זה כי ניגוד לחוק האדם — לא היה מצ" ליה בידי היטלר זממו הנפשע, עקוב מדם קרבנות המליונים... מורחה מיריחו — הוסיף — מצאנו סימנים של תרבות עמוקה עתיקה ימים, כל זה יכול לקום לתחייה, משוכלל ומעודכן בידי הטכנולוגיה המודרנית, כגן עדן אמיתי לבני אדם רבים עד מאד, אילו היה כאן שלום — אמר נימלר.

הפגישה בוועד-השלום, היתה ה" פגישה הציבורית היחידה שנימלר הסכים לה בביקורו זה בארץ, ב" מכתב-הפרידה שלו ל" מאינס, לפני עזבו את הארץ, מתנצל ה" אורח על שלא יכול היה לקבל את ההצעות שהוצעו לו לקבלת פנים רחבה יותר לפגישה עם השתובות בגלל הססע הארכיאולוגי האינטנ" סיכו ו"חובות הכנסיה".

במכתבו הוא כותב בין-השאר: "קיבלתי התוספות למכתבך, ואשר קראתי בעניין רב ואני מקווה לי השתמש בהן בישיבת נשיאות מ" עצת השלום העולמית, תודה לבבית על חומר זה" בהמשך המכתב מ" ביע מארשין נימלר את תקוותו ש" יוכל עוד פעם לבוא לישראל, מ" בלי שאהיה עמוק עד הרגע האחר רון על-ידי בקשות יחובות הכני סיה, כפי שזה קרה בפעם הזאת, הפרק האחרון של חייו מוקדש לי עבודה למען השלום והייתי רוצה שכך זה יישאר, שמחתי שמצאתי כאן אנשים שהם ידידים ובני-ברית במאבק למען מטרה זו, אלוהים יברך אתכם ואת עבודתכם" — מסיים מארשין נימלר את מכתב" הפרידה שלו.

החל המו"מ על דירוג פועלי המתכת

מאת כתבתנו לענייני עבודה הצעת רישורמה לסיבנה התעריי פים ולדירוג הפועלים בתעשיית ה מתכת. שעובדה על ידי מזכירות ה איגוד הארצי. נידונה בסמי"ם שהחל השבוע בין מזכירי האיגוד ונציגי אגף המתכת. בהתאחדות בעלי ה תעשיית.

בהתאם לתוצעת האיגוד ייקבע ה שכר בדירוגי השונים. כשההפר שיזת בין הסוג הנמוך והגבוה הוא ביחס של 1:2. הקידום המקצועי ייעשה במסעלים עצמם. במקצועות מיוחדים. כגון יציקה וכדומה. יהיה השכר גבוה באחד מסוים מן ה תעריף הרגיל. בדרגות המקבילות. הצעת הרישורמה תקל על הפר עלים. שלא יצטרכו להסריח את עצמם לתשע בחינות מקצועיות ה בחוגות עתה. ובמקום זה נצמדו ל שתי בחינות בלבד. בפגישה השתתפו מזכירי האיגוד הארצי של פועלי המתכת. ש. זרבר וש. כהן. ומטעם ההתאחדות מ. לוי. ש. קלנסבלד. ש. קריטמן וי. כר משה.

אשון בגולן קונייטרה

אמר: אנו יותפים לשמחה זו של פתיחת בית המשפט ואנו מקווים ל רין צדק. הוא פנה לגלות רחמנות כלפי אלה שבמצר. ולחדש את מיבצע איחוד המשפחות. את הטקס הינחה השופט מ. נכט. מנהל בתי המשפט בארץ. שהסביר. כי בית המשפט של קונייטרה יפעל בשתי ערכאות: דן יחיד וערעורים (עם 3 שופטים).

על חישוב התפוקה עת מדיניות השכר

שחלו בשכר ובתפוקה לשעת עבודה. לפי שבע סדרות: תעשייה חקלאות. בניין. מוסדות כספיים. שירותים ציבוריים. חשמל. מים ותחבורה. תחומים יהיו לשלוש ש (1967-1969).

לפי רשותות המוסד לתפוקה אינו מוכן לתכין נתונים לפי ענפי המשק. לעומת זאת. יגיש המסכן ההסתדרותי. נחר גים עבור 17 ענפי תעשייה. וכן יגיש המסכן הומר על התפתחות הרווחים בשנים האמורות.

בשיחה שקיים. משל עם נשיא ההתאחדות בעלי התעשייה הוכרר. כי התעשיינים בדיעה. כי את המדיניות

לענייני עבודה הלאומית נתגלעו חילוקי דעות. ההסתדרות. לגבי התקופה שיש עליהם תתבסס מדיניות השכר.

נציגי ההסתדרות טוענים. שכל הדרישות של המוסד עד כה כללו נתונים תלת-שנתיים. הם מסבירים. כי שנת 1966 היתה שנה יוצאת דופן מבחינת עליות השכר. וסותרת את המגמה שהסתמנה במשך בקשר להתפתחויות השכר והתפוקה מאז 1967.

ירר המוסד מסר אתמול. בישיבת המחלקה לאיגוד מקצועי. פרטים על הכנת החומר הסטטיסטי אשר יש מש בסיס לקביעת המדיניות המקצועית לשנים 1970/71. עד אמצע דצמבר יכין המוסד לחקר התפוקה הלאומית נתונים. בקשר לשינויים

למרות ההסדרים 1100 פועל לא-מאורגן

למרות הסדרים שהונחה סקת פועלים מהשטחים בישראל כ-1100 פועלים ערביים בלתי-600 בשירותים, תעשייה ומ

הופעת ה"ראיסים". ששטמו בבר רה מייד אחר מלחמת ששת הימים. ססקה כמעט לחלוטין. הודות לפיר קיד שמקיימים אנשי שירות ה תעסוקה במשרד העבודה ומיצעת פועלי ירושלים.

טוראי אברהם נבאי

אמן שנהרגו באו למנוחות

ברהם נבאי, בן 19, מאורייחודה, מ ב, צפונית לפרטיתאופיק - מיום מחלקה הצבאית בבית החיל

3. 10. 1959.

Durch 95.

Mein lieber Herr Major,

Ich komme ich von Hella und von Peter leider nur aus
Können in best. Qualität nach Jamboulan gerad. Von Dies Tischl wie
brachte mir von einer Kunde. Als Student von 1874 nicht Aachen, die
ich nicht sprechen hat man gelassen hat und in der Übung der Prädikats
die theologischen Fakultät angeordnet hat. Neben bei lehrte ich auch die
Nur für diesen nicht abwechseln Rest eines 'Kampfes'. Als nicht beide
bis zur Abgabe mit M. d. Kirche' am 17/10 keine geeigneten Zeit.

Frankfurt wurde: ich managen gut meine Idee. Total am, und wegen
Abund habe ich bereits eine Kopffortsetzung angeordnet. Das nächste
Jamboulan (17/10) kommen ein - wachstümlich - von dieser gerad und
für die heute Komme ich unbedingt nach Jamboulan, wo ich von 17/10
alle für die Reichhaltigkeit regeln mag. - Ich habe in für völlig unangehen,
das dies nach das für meine 'Kopffortsetzung' angeordnet, ich für die und,
dies ist nach der - wachstümlich angeordnet. Diese. Ihre Komme aus
dieser in der Lage sein würde. Wenn nicht; also für diese Zeit bei
der geistlichen Abgabe, in Teil. Amü bewahren; wilschta-

grüß

gibt sich dies nach mit einer tiefen Sehnsucht nach Jamboulan zu kommen,
dieser dies bei der Lage des Landes durch den wachstümlich Angehörige in
Anspruch genommen wurde, wie es diesem geordnet ist. In der
Angebot wachstümlich ist das 'Wachstümlich' geordnet, und soll es auch
halten - In der Lage, die als eine nach dieser geordnet
dieser nach Jamboulan geordnet werden sollen für Leben! Gott gebe
die nach der Lage!

Auch er nach Jamboulan,

Ja

Martin Niemöller.

בלתי מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס

143-1-0

Handwritten circled 'f' and other marks.

מס' 53

נ שלח: 221100 אוקטובר 69

אל : המשרד
מאת: שטוקהולם

ב ה ו ל

הסברה.

דברי שר הבטחון באסיפה בדיוט כפי שהועברו על ידי רויטרס בכל העתונים
בכותרות על "ישראל הגדולה" הם שתרעת מהגולן בצפון ועד לעתאם אל שייך
בדרום. כשכל ה שטחים מסופחים תחת רבונות ישראל.
ב-SVENSKA DAGBLADET (קונסרבטיבי, חמוצה כ-170,000) מאמר מערכת
ביקורתי ביותר תוך הערה הסתיבות אם אמנם נאמרו הדברים כפי שהועברו
על ידי רויטרס. הבריקו נא בהולות ציטוט מדוייק ככל האפשר והערות.
הצלחתי לעכב מאמר מערכת בעתון הנפוץ ביותר "EXPRESSEN" (ליברלי
600,000) עד לקבלת הבהרות.

Handwritten notes: מ/ה, מ/ה, מ/ה

דובר

Handwritten notes in red ink: רצו הסלענות, אלאו הלק, 1437, אלאו צלח דלמנד, הלק, קטע, אמינות, 14/12

Handwritten signature/initials.

שחח 3 רוחמ3 מנכל3 סמנכל אירופה אב הסברה קעת

דכ/קל

SECRET

SECRET

SECRET

1-1-50

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

למחור,

הדיוקן של המעשה

כח אהבה, כח אהבה

הוא הנה

הוא הנה, הוא הנה

הוא הנה, הוא הנה

הוא הנה

הוא הנה

29.7.69.

דברים מתוך נאום בכפר-ורבורג, 21.10.69

שני הנושאים האחרונים שאני רוצה לציין אותם כמרכזיים בחקופה הבאה, האחד הוא המלחמה והשני הוא זה שאני קורא לו העשיה היהודית. ואולי אהחיל קודם מן העשיה. זו שאלת ההתנחלות ואחרות הקשורות בה.

ובכן, אנחנו נכנסים לשנה השלישית מעת המלחמה. אם בחורף הזה יקרה כמעט הנס והערבים יהיו מוכנים לשוחח איתנו בשיחות שלום, אז יכול להיות שכל הדברים ישחזרו. ואני צריך לומר שאני שייך לאלה שאני מוכן שתהיינה שיחות בנוסח-רודוס ובנוסח-הונולולו ואיפה שרוצים ועם יארינג ובלי יארינג ובעצמנו ועם מהוויך - לא חשוב. אם הם באמת רוצים לשבח לשולחן ולדבר ולנהל משא-ומתן לשלום, אני מוכן לזה - עם איזה גוי, בלי איזה גוי, עם מהוויך בלי מהוויך, כך או אחרת, נוסח זה או אחר. אבל אם הם אינם רוצים לעשות איתנו שלום - אז אין פה ולא תועיל פה שום נוסחה. לא יועיל פה שום ציון של מקום ושום פרוצדורה. יש פה תוכן של הדבר. ובתוכן הזה יש מרחק בינינו, כי הם אינם רוצים לעשות איתנו שלום.

ולכן השאלה העומדת בפנינו היא, מה אנחנו עושים בזמן הזה, כאשר אין הסכם שלום בינינו ובינם. אם אני צריך לומר במלים פשוטות מה אני רוצה - לא מה הייתי רוצה - כי הייתי רוצה שלום - אלא מה אני רוצה במציאות הנוכחית, מה אני חושב שאנחנו יכולים, צריכים לעשות ויכולים להשיג - הרי שאנחנו יכולים וצריכים לנסות להשיג ארץ ישראל אחרת. יותר גדולה, יותר חזקה, יותר יהודית. עם רמת הגולן והתנחלות בבקעת הירדן ושליטה בשארם אל-שייך וברצועת עזה - ארץ ישראל חדשה. יותר גדולה מהקודמת, הרבה יותר גדולה מהקודמת. ארץ-ישראל עם גבולות אסטרטגיים שאנחנו שולטים בהם. שארם-אל-שייך שהוא המצרים, הוא הגיברלטר שלנו, הוא המבוא שלנו לשיט לאילת והמוצא לשיט שלנו למזרח הרחוק והוא צריך להישמר בידי כוחות צה"ל. לא כוחות או"ם, לא משקיפים ולא המעצמות הגדולות ולא חיילים מצריים, אלא פשוט חיילים של צה"ל עם טנקים, עם תותחים ועם שדה תעופה - כי זה המוצא שלנו לדרום והכניסה שלנו אל אילת. אין שום מדינה אחרת שמעבר זה מעניין אותה (מחיאות כפיים) אין אף מדינה אחרת שמצרי-אילה, שארם אל-שייך, שהמעבר בין האי טיראן לשארם אל שייך חשוב בשבילה - פרט לנו. אם המצרים רוצים לשבח שם, זה רק בשביל לחנוק אותנו. כי המצר הזה לא מוביל לשום מקום במצרים. הוא מוביל למקום אחד - לאילת. הוא לא מוביל למצרים. ולמצרים הרצון לישיבה שם הוא רק שלילי. רק כדי לחסום אותו בפנינו. אין להם שום צורך חיוני בישיבה שם. ומה שקורה שם כאשר יושבין

שם יוגוסלאווים ושוודים - זה כבר ראינו. כאשר אני אומר ישראל עם גבולות
אסטרטגיים, זה תמת-הגולן בצפון וזה שארם אל-שייך בדרום, והירדן באמצע.
ובנושא השני - ההתנחלות, עם כל הערכתי להתנחלות, אני מחשיב את
ההתנחלות מבחינה איכותית יותר מאשר מבחינה כמותית. מבחינה כמותית, אם
מוחר לגלות כאן סוד - הרי אף שאת המאמץ העיקרי בהתיישבות עשינו ברמה-
הגולן, כי על זה מסכימות כל המפלגות ושם עשינו את ההתיישבות המקסימאלית -
הגענו אחרי ~~שלושים~~ לעשרה ישובים. כמה נפשות יש בכל ישוב? בין שמונים
למאה. בעשרה ישובים יש לכל היותר - אלף איש. וזה במקום שישבו קודם שמונים
אלף סורים.

ירושלים, ד' בחשוון תש"ל
19 באוקטובר 1969

143-1-13

1710

א ל : מר אברהם אביר, ציר הסברה, וושינגטון

מאת : מנהל לשכת ראש-הממשלה.

תודון: משאל על ישראל

רב תודות על העתק מכתבן מס' 1895 מ-9.10.69.

התוצאות מענינות. אני חושב שהיה רצוי לעשות משאל דומה
עכשיו לאחר ביקור ראש-הממשלה, כדי לנחון באיון מידה - אם
בכלל - נתן הביקור תוצאות שיט לוח להשתקף במשאל.

אם אינני טועה, אמרו לי אנשי אמריקן-ג'ואיש קומיטי בעת
סיוור בניו-יורק שהם מתכננים משאל כזה. גרמה לי עם לו הריס.

התוכל לברר ולעקוב אחרי הענין ולוודיציני?

בתודה ובמרכה,

שמוה דיניץ.

העתק: מנהל מצפ"א
מנהל הסברה - משרד החוץ.

שד/חל

אל מל-ג. דיניץ

בברכת
שגרירות ישראל
בושינגטון

ס/בכה

ירושלים, ה' בחשוון תש"ל
17 באוקטובר 1969

147-1-0

לכבוד
עורך "דבר לילדים"
מערכת "דבר"
רחוב שינקין 45
תל-אביב

א.ג.

אנו מניחים שתמצא ענין בקטע מסקורה עתונות שנתקבלה אצלנו
מואשינגטון ובו דווח תמציתי על כתבה מתוך העתון "ואשינגטון דילי ניוז"
מיום 12.10.69 שבה נאמר:

"במדובר בני הנעורים על "משאל גילברט לנוער" בצורתה: המער סוקר
מז"ה. תוצאותיו מוכיחות ש-65 אחוז מכלל הנשאלים (מוגם כל ארצי
למלאי 14-25) בעד שיתוף פעולה מלאומי לשרד מו"מ ישיר בין ישראל
ערב. בקבוצה זו רוב לנעורה 71 אחוז מול 59 אחוז לנערים. רק 20 אחוז
מהיבים מאנץ 4 המעצמות למציאת פתרון. 12 אחוז חובעים אספקת נשק
אמריקני לישראל ואילו 3 אחוז מהנשאלים לא ידעו מה להשיב."

מצאנו לנכון להביא את תכנ הכתבה הנ"ל בפניך הן לידיעה והן למקרה
שתמצא לנכון לשבצה בצורה כלשהי בעתונך.

בכבוד רב,

שמאל שילה
סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR

11-1-10

TO: THE DIRECTOR
FROM: [Illegible]
SUBJECT: [Illegible]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text block]

[Illegible text]

[Illegible text]

ירושלים, ה' בחשוון תש"ל
17 באוקטובר 1969

מג-1-0

לכבוד
ד"ר "מעריב לנוער"
מערכת מעריב
רחוב קרליבך 2
תל-אביב

א.ג.א

אנו מניחים שתמצא ענין בקטע מלקורה עיונות שמוקבלה אצלנו מואשינגטון
ובו דווח תמציתי על כתבה מתוך העיתון "ואשינגטון דיילי ניוז" מיום 12.10.69
שבה נאמר:

"כמדובר בני הנעורים על "משאל גילברט לנוער" בכתבת: הנוער סוקר
מז"ה. תוצאותיו מוכיחות ש-65 אחוז מכלל הנשאלים (מדגם כל ארצי
לגילאי 14-25) בעד שיתוף פעולה בינלאומי לפודד מו"ס ישיר בין
ישראל ערב. בקבוצה זו רוב הנערות 71 אחוז מול 59 אחוז לנערים. רק
20 אחוז מחייבים מאמץ 4 המעצמות לפציאת פתרון. 12 אחוז חובעים אספקת
נשק אמריקני לישראל ואילו 3 אחוז מהנשאלים לא ידעו מה להשיב."

מצאנו לנכון להביא את חכך הכתבה זו"ל בפניך הן לידיעה והן למקרה
שתמצא לנכון לשבצה בצורה כלשהי בעיתונך.

בכבוד רב,

שמאל שילה
סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

0-1-11

NY-1000

RECEIVED

...

...

...

ירושלים, ה' בתשנ"ח
17 באוקטובר 1969

143-1-0

לכבוד
עורך "הצפה לילדים"
מערכת הצפה
רזוב המסגר 66
תל-אביב

א.נ.ל.

אנו מציחים שתמצא ענין בקטע מסקורה עתונו שנתקבלה אצלנו
מואשיבטון ובו דווח המציתי על כתבה מתוך העתון "ואשיבטון דילי ניוז"
מיום 12.10.69 שבה נאמר: -

"במדור בני הצעירים על "משאל גילברט לנוער" בכתרת: הנוער סוקר
מז"ה. תוצאותיו מוכיחות ש-65 אחוז מכלל התשאלים (מרגם כל ארצי
לגילאי 14-15) בעד שיהוף פעולה בגלמי לשודי מז"ה ישיר בין
ישראל ערב. בקבוצה זו רוב הצעירות 71 אחוז מול 59 אחוז לנערים.
רק 20 אחוז מחייבים מאמץ 4 המעצמות למציאת פתרון. 12 אחוז חובקים
אספקת נשק אמריקני לישראל ואילו 3 אחוז מהנשאלים לא ידעו מה
להשיב."

מצאנו לנכון להביא את חכך הכתבה הז"ל בפניך הן לידיעה והן למקרה
שתמצא לנכון לשכנה בצורה כלשהי בעתונך.

בכבוד רב,

שמואל שילה
סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

SECRET

0-1-531

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

ירושלים, ה' בחשוון תש"ל
17 באוקטובר 1969

143-1-0

לכבוד
עורך "הארץ שלנו"
רהוב מוא"ה 57
תל-אביב

א.נ.נ.

אנו מניחים שתמצא ענין בקטע מסקורה עתונות שנתקבלה אצלנו
מואשינגטון ובו דווח המציתי על כתבה מתוך העתון "ואשינגטון דילי ג'יוז"
מיום 12.10.69 שבה נאמר:

"במדור בני הנעורים על "משאל גיל ברם לנוער" בכותרת: הנוער סקר
מו"ה. חוגאותיו מוכיחות ש-65 אחוז מכלל הנשאלים (מדגם כל ארצי
לגילאי 14-25) בעד שיחוף פעולה בינלאומי לעודד מו"מ ישיר בין
ישראל ערב. בקבוצה זו רוב לנערות 81 אחוז מול 59 אחוז לנערים. רק
20 אחוז מחייבים מאמץ 4 המעצמות למציאת פתרון. 12 אחוז חובעים
אספקת נשק אמריקני לישראל ואילו 3 אחוז מהנשאלים לא ידעו מה להשיב."

מצאנו לנכון להביא את תוכן הכתבה הנ"ל בפניך הן לידיעה והן למקרה
שתמצא לנכון לשבצה בצורה כלשהי בעתונך.

בכבוד רב,

שמואל שילה
מנן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

SECRET

0-1-5N1

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

MEMO
MEMO
B'NAI B'RITH

1640 RHODE ISLAND AVENUE, N.W.
WASHINGTON, D.C. • Executive 3-5284

FROM: Dr. William A. Wexler

DATE: October 13, 1969

CONFIDENTIAL SUBJECT:

143-1-0
112-1-12

TO: Board of Governors
and
International Council

Not since the Six-Day War has Israel scored such a triumph as Prime Minister Golda Meir's visit to the United States. From the pomp and ceremony that attended the landing of her helicopter on the White House lawn and the resplendent White House Dinner that evening to the extensive and sympathetic private talks with President Nixon and the vast outpouring of pride and good will from Jews and non-Jews across the United States, the visit was a brilliant success.

B'nai B'rith was privileged to be present at the principal functions, and I want to share these memorable experiences with you.

There were several hundred invited guests waiting on the White House lawn when Mrs. Meir's helicopter landed. Protocol required her to take a limousine to travel the 200 feet to the spot where the President was waiting. As he greeted the world's most famous Jewish grandmother, army trumpeters, standing on a White House balcony, sounded Hail to the Chief, then a 19-gun salute was fired and the United States Army Band struck up Hatikva. Our B'nai B'rith delegation, carrying the little Israeli and American flags which White House ushers had distributed, "courtesy of the President" agreed that even the Israel Philharmonic never played Hatikva better.

That evening Dorothy and I went to the White House for the official dinner that President Nixon gave for Mrs. Meir. A president of B'nai B'rith has many occasions to visit with the mighty leaders of our world in edifices celebrated in history, but attendance at an official White House dinner has a uniquely impressive quality for an American. Yet, with all the splendor and formality there was a feeling of graciousness and warmth. It was possible to exchange a few informal words with the President and his wife and with Mrs. Meir and many of the distinguished guests.

At the head of the receiving line, of course, was President and Mrs. Nixon. When my name was announced, the President said, "Ah, Dr. Wexler of Atlanta, Georgia". (That was pretty close; after all, when he greeted Mrs. Meir on the White House lawn, he had said, incorrectly, that she had been born in Milwaukee.) I told the President how glad I was that he was taking such good care of Mrs. Meir. He smiled warmly, and I went on impulsively to greet Mrs. Meir with a kiss on the cheek and an embrace. I must have struck a common chord, because pretty soon others were kissing Mrs. Meir as they came through the receiving line. By the end of the evening President Nixon, too, "got the spirit" and he kissed Mrs. Meir as he said good night.

Many of us stayed on for the dancing while others listened to the Strolling Strings, an Air Force group of superb violinists who wandered from room to room. The spirit after dinner was so joyous that I would not have been surprised if the band had struck up a hora and the guests had linked arms in a circle.

In writing my "thank you" to President Nixon, I could not help but recall to him that the eloquent toast he made to Mrs. Meir with its generous tribute to Israel filled me with particular pride and pleasure, because just about a year ago on our B'nai B'rith Triennial platform he had pledged to keep Israel strong so that peace could be maintained in the Middle East.

The following day Bernie Simon arranged for several of us to go to the National Press Club where Mrs. Meir submitted herself to the tough questions of one of the most sophisticated and irreverent press corps of the world. Hard-bitten reporters later acknowledged that they had never heard the case for Israel put so effectively. Her grandmotherly figure, her simple, unembroidered phrases, her obvious preference for the accomplishments of peace over the glories of military victory got through even to the cynical reporters. Many of us saw her style on Meet the Press the following Sunday, but I thought the crowd and the questioning at the Press Club brought out more of the Golda wit and quiet persuasiveness.

That evening there was a brief reception tendered by Ambassador Rabin which was attended by ambassadors from leading countries and by several of our Washington B'nai B'rith leadership.

The following day we went to the Adas Israel synagogue for the Bar Mitzvah of the son of Shlomo Argov, Minister of the Israel Embassy. Golda, a family friend, was there too. Rabbi Stanley Rabinowitz' Shevuot sermon splendidly interwove the holiday, the Bar Mitzvah, and Golda's presence. On this unpublicized occasion I thought that Mrs. Meir made her most poignant statement. She

emphasized how Jewish survival stemmed from an indestructible Jewish spirit that said in the face of mortal persecution, "Ani ma'amin -- I believe". Israel survives because its sons believe and defend her. Then, putting her arm around the Bar Mitzvah boy's shoulder, Mrs. Meir said that she knows he has many friends whose older brothers have gone into military service -- and some haven't come back. But then the grandmother took over from the Prime Minister and she said, "I hope you will never have to be called up."

We followed Golda's cavalcade to New York where, on Monday evening, 55 Jewish organizations joined in giving one of the largest dinners ever held at the Waldorf-Astoria. About 2700 people crowded the main ballroom and several adjoining halls. The following evening, Mrs. Meir came to the Presidents' Conference where, instead of making a prepared speech, she submitted herself to questions from the audience (10 delegates from each of the organizations which comprise this coordinating body for American Jewry on international affairs). In this informal setting, she was at her wittiest and most "heimish".

On Wednesday evening, Mayor Lindsay presided over a City of New York official dinner (kosher) at the Brooklyn Museum which brought together some 1500 people. In the garden of the Museum was a large beautiful Sukkah in which some of the guests dined. New York also had a reception given by Foreign Minister Abba Eban for Mrs. Meir to which all the U. N. Ambassadors and other dignitaries came. (I say all - you know who the obvious exceptions were.)

We were treated at these functions to an extraordinary parade of gifted artists who seldom, if ever, come to Savannah. The Washington and New York functions were thus a special cultural treat for the Wexlers. At the White House, Leonard Bernstein and Isaac Stern performed brilliantly after dinner in a program that included Bloch's "Nigun". The Waldorf dinner was graced by the splendid voice of Richard Tucker. Mayor Lindsay's dinner featured Victor Borge; but perhaps the most moving entertainment was provided by the predominantly black school choir at the Lindsay dinner. Their singing of Hatikva and other Israeli songs practically brought the guests to their feet in admiration. Hatikva, naturally, was the theme song of Golda's visit. It was not too surprising that Mayor Lindsay and the other mayoral candidates learned the song. But it was astonishing to hear the whole New York City Council, black and white, Jew and Gentile, sing it with feeling.

Mrs. Meir's days -- and nights -- were long. Her schedule would have been a challenge for a young athlete. Yet, this 71 year old

grandmother bore up throughout with good humor, wit and grace.

The press has reported in considerable detail Mrs. Meir's experiences at the public meetings in Washington, Philadelphia, Los Angeles, New York, and Milwaukee. Unpublicized is a final private meeting last Monday (October 6), the day she flew back to Israel.

A few hours before she left she had a farewell meeting with five presidents of Jewish organizations. The meeting was originally planned for my suite at the Waldorf which I had specially reserved for the occasion, but at the last moment it was shifted to Mrs. Meir's own suite in the Towers. She told us of her great appreciation of the moral and economic support that American Jewry had given her country. She mentioned her official consultations and expressed her gratification over the friendly understanding spirit she found in her talks with President Nixon.

She had said when she came to the United States that she had hoped to be "a worthy messenger of those I represent in Israel and a messenger also from you who have stood and stand with us". She had more than fulfilled her own exacting standards.

But despite the fully justified sense of accomplishment that pervaded this farewell meeting there was an underlying current of concern in the Prime Minister's voice. Arab armies are still violating the cease-fire killing Israeli soldiers on the front, and Arab terrorists are killing Israeli civilians in market places. Powerful forces in the United Nations, led by the Soviet Union, are still trying to steal from Israel by diplomatic pressures the security she won in war.

There are two developments which I have come to believe are potentially dangerous. The Soviets are dragging their feet in their talks with the United States. Although there is only a remote possibility that the Soviet Union will agree on the terms of a Mid-East settlement that the United States can accept, it still remains a possibility. And if such an agreement should be reached, it could only be at the expense of Israel.

Second, the great popular disillusionment with America's involvement in the Vietnam war has as one of its by-product effects an antipathy to foreign commitments. Even though Israel has never asked for one American soldier and Israel pays for its arms at commercial prices, the wide spread feeling that the Middle East is a powder keg may produce a public opinion that would urge the United States to back off from its support of Israel. This is the new isolationism, which many observers believe they are

witnessing not only among the small New Left but among the general American population.

So I came away from the meeting with Mrs. Meir with renewed inspiration and determination. I took pride in the obviously sincere appreciation that the leaders of Israel have for B'nai B'rith contributions. And I was more determined than ever that we would not be lulled by the natural feeling of euphoria generated by Mrs. Meir's visit. There is a great deal of hard work and community follow-up ahead to maintain the good-will and political support Mrs. Meir's visit engendered. And I know that you will join me in seeing that that work is done.

Wm. A. Weyler

משרד ראש הממשלה

ירושלים, ל' בתשרי, תש"ל
12 באוקטובר, 1969

143-1-0

143-1-9

אל : לשכת ראש הממשלה

מאת : נציג רוח"מ בי-ם ובסטחים

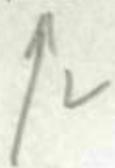
נענתי לבקשה מר אבו זלף, עורך העחון הערבי
בירושלים "אל קודס" והענקתי לו ראיון שהתפרסם
במלואו ביום ששי 3.10.69

בראיון נדוּבו בין השאר השאלות הבאות: מקומה
של הבעיה הפלשתינאית במדיניות הערבית ובמדיניות
הישראלית; עמדת ירדן לגבי ההביעה לזכות ההגדרה
העצמית; האם סרבנו לדון עם תושבי הגדה?; היש
מקום למו"מ עם ארגוני החבלה?; עמדתנו לגבי
דרישת חלק מתושבי הגדה בקשר להגדרה עצמית; האם
ישראל מכתיבה מראש תנאים מוקדמים למשא ומתן?;
המציאות החדשה - האם היא מחבלה בסיכויי השלום?;
המינהל העצמי בגדה; השריפה באל-אקסה והתנהגות
מדינות-ערב מכאן והמועצה המוסלמית בי-ם מכאן.

מחוך הנחה שהמצא ענין בתשובותי לעורך העחון
הנני מצרף תרגום מילולי של הראיון כפי שהתפרסם.

ברכה,

משה שרון

ט.ה. ניכס שהראיון הולטין
גערותי טאל-קודס ובלרס
קעמאן גאל קוסטלר.

CONFIDENTIAL

RECEIVED, U.S. AIR FORCE, WASHINGTON, D.C.

0-1-ENI
P-1-ENI

TO : SAC, NEW YORK

FROM : SAC, NEW YORK (100-100000)

RE: [Illegible text]

[Large block of illegible typed text]

[Illegible typed text]

[Illegible signature and stamp]

[Illegible handwritten notes]

העורך: משבר מזרח-המזרח מרכיב משתי בעיות: הבעיה הפלשתינאית ובעיה כבוש אדמות מצריות וסוריות. אם את הבעיה השנייה יש לפתור עם מצרים וסוריה, הרי שהבעיה הראשונה יש לפתור עם הפלשתינאים עצמם. הלא הכריז הנשיא נאסר לא אחת, שבעיית פלשתינה הנה קנינו של עם פלשתינה ולאחרונה אף המלך חוסיין הודיע שהוא מוכן להעניק לפלשתינאים זכות הגדרה עצמית אחרי סיוס הכבוש. מדוע אם כן אין ישראל נוקטת עמדה זהה ובמקום להזניח את הפלשתינאים היא מערבת את שתי הבעיות?

מר משה ששון: שאלה זו מאפשרת לנסות ולקבוע את המקום שאותו תופסת הבעיה הפלשתינאית אם במדיניות של הממשלות הערביות השונות ואם במדיניות הישראלית. נכון שהנשיא נאסר אומר "שבעיית פלסטין הנה קנינו של עם פלסטין" וכן אומר הוא "שבעיית פלסטין איננה בעיה של פליטים ואהלים אלא בעיה של עם ומולדת". יתר על כן הנשיא נאסר מוסיף "שלשום איש שאיננו פלשתינאי אין הזכות להתמקח בשאלת פלשתינא וכי רק הפלשתינאים עצמם זכאים לטפל בפתרון בעיתם"; עם זאת חשוב לזכור שהנשיא נאסר קובע עוד שתי קביעות חשובות מאד: הוא קובע שהיום. וכל עוד המצב הנוכחי נמשך הרי שהמטרה הראשונה והיחידה של מדינות הערב צריכה להיות מה שהנשיא קורא בשם "חיסול חוצאות התקפנות"; כן הוא קובע שלפני מימוש הנסיגה המלאה אין לגשת בשום פנים ואופן לפתרון בעיית פלשתינה. ירדן מסכימה כמובן לעמדה זו ואין זה מקרה על כן שה.מ. המלך חוסיין מקדים את הנאי הפנוי להבטחתו לעיין באפשרות הענקת זכות הגדרה העצמית לפלשתינאים אך ורק אחר הפנוי. כשלעצמי אינני רואה כל קשר הגיוני בין נכונות המלך להעניק זכות ההגדרה העצמית לפלשתינאים לבין שאלת הפינוי כי אחת משתיים: או שלדעת ירדן יש לפלשתינאים זכות כזו או שאין להם ואין זכות זו יכולה להיות קשורה לפינוי או לכיבוש. מה יהיה למשל על זכות זו, מבחינת העמדה הירדנית, אם יימשך המצב הנוכחי? ובאשר לעמדת הנשיא נאסר אינני מבין כיצד מצד אחד תובע הוא מהפלשתינאים חברי הארגונים המזוינים להרוג ולהתרג, לא כדי לפתור את בעיתם, אלא כדי לעזור לו להשיג את הפינוי, היינו להרוג ולהתרג כדי לפתור את בעיותו שלו - בעיית סיני; ובעיית המלך חוסיין - בעיית החזרת הגדה אליו ולא לפלשתינאים, ואת בעייתה של סוריה - בעיית הגולן. אכן אין זה מקרה שהארגונים הפלשתינאים מתנגדים להחלטת מועצת הבטחון. החלטה - שאם תבוצע לפי הפרוש הירדני והמצרי תפתור את בעיית המצרים והירדנים מבלי לפתור את הבעיה הפלשתינאית. בזכרונותיו מספר המלך חוסיין כיצד ערב מלחמת חוזייראן (1967) ביום ההתייטה על הסכם ההגנה המצרי-ירדני, הבטיח הנשיא נאסר למלך ירדן לתת לו במתנה את רצועת עזה אחר הנצחון. הנשמע אי-פעם שאדם הדואג כל-כך לפלשתינאים וטען שבעיית פלשתינה הנה קנינם של הפלשתינאים יחלק מתנה לא לו, לגורמים שאין להם כל זכות על אותה מתנה? פרוש הדבר הוא שבמסגרת המדיניות הערבית לא זו בלבד שבעיית פלשתינא איננה נמצאת בעדיפות ראשונה אלא שהיא נדחקה לדרגה שניה כאשר העמדה היא שאין לעסוק עתה כלל בפתרון. יתר על כן עמדה זו עצמה, כפי שראינו מלאה סתירות פנימיות חמורות כאשר הגישה הכנה איננה מן התכונות המאפיינות אותה.

שאלה: מן ההגיון ומן הצדק שהצעד הראשון לקראת השלום הקבוע הוא פתרון הבעיה הפלשתינאית האם אין אחת מסכים לכך ומה היא עמדתך בקשר ליוזמה שלום ישראלית כלפי הפלשתינאים שהם בעלי הזכות האמיתיים?

התשובה: לצערי הרב והכנה שאלה זו הנה מבחינת ישראל האורטית ואיננה עומדת כלל בצורה שאחה מציג אותה. ראה נא: הארגונים הפלשתינאים בחו"ל לא רק שהם דוחים מראש כל הסדר של שלום עם מדינת-ישראל אלא שהם מתנגדים עקרונית לכל הסדר מדיני של הבעיה.

גישהם היא פתרון ככזה הנשק. כך שאפילו אם נניח שאני מסכים עמך שהצעד הראשון לקראת השלום הקבוע הוא פתרון הבעיה הפלשתינאית עם הפלשתינאים עצמם, כדברך מה ערך יש להסכמה כזו מצדי כאשר הארגונים הפלשתינאים שמו להם למטרה להלחם ולא להגיע כלל לפתרון בעיהם תוך הסדר עם ישראל.

שאלה :

ומה בדבר הפלשתינאים באזורים הכבושים, הלא רוב הפלשתינאים יושבים כאן ולא בחוץ ועל-כל פנים המדובר בלמעלה ממיליון ורבע נפש.

תשובה:

האם פנו אלינו תושבי הגדה ורצועה ובקשו לדון עמנו על חיי טלום יחדיו ואנו דחינו זאת? הבה אגלה לך סוד: בתאריך מסוים פנו אלי מספר אישים נכבדים ביוהר מבני הגדה המערבית והציעו להכנס לשיחות עמנו כדי להגיע להסדר. נחתתי להם תשובה אחראית חיובית ובקשתי רשימה אנשים. מצדי אמרתי רק דבר אחד והוא שעל רשימת האנשים להיות מייצגה את כל האזורים. במשך כחודשיים הכיתי לרשימה ולבסוף קבלתי תשובה שלילית תוך הבעת הצטדקות. פרוש הדבר הוא שדווקא ישראל היתה מוכנה לדון עם תושבי הגדה בעוד שאם מישהו אשט כאן במחדל, הרי זה דווקא האחאים מבין הפלישתינאים הגרים בשטחים המנוהלים על ידי צ.ה.ל.

שאלה:

גילוי זה חשוב ומעניין מאד. התוכל לתת יותר פרטים וכן התסכים לעמוד על הסיבות שבגללן לא קבלת התשובה חיובית?

תשובה:

אני חושב שההסתכלות לעתיד ולסיכוייו וכן האחריות והתקווה לעתיד, מחייבים אותי שלא לפרט. הרשה לי רק לצטט מימרה אחת *كل امة تربي والمستقبل كان* ("כי כל האומה הנו קרוב, והעתיד יגלה הצפונות")

שאלה:

האם ניתן להבין מדברך שלא הייתה מתנגד, אחת אישית, להכנס למשא ומתן עם הארגונים המזוינים הפלשתינאיים?

תשובה:

מדברי יש להבין בדיוק את ההפך. הארגונים המזוינים החליטו שדרכם הנה דרך האלימות והם מאמינים כנראה שבאלימות ישיגו מבוקשם. מבחינת השאלה שאלת, אין זה חשוב שאמונתם זו הנה לדעה אמונה נאיבית ודמיונית, וחסרת כל סיכוי להתממש אי פעם. ענינם הוא אם הם רוצים להשלוח את עצמם ואת עמם. מה שחשוב פה הוא שעל אלימות אין הצד השני יכול לענות במדיניות מה גם שהם דוחים עקרונות את הדרך המדינית. כאמצעי לחסול הסכסוך. כך שכל עוד ימשיכו הארגונים המזוינים להיות מזוינים וימשיכו בדרך האלימות הם עצמם פוסלים את עצמם מלהיות גורם במסכת הגורמים המדיניים היכולים לתרום לפתרון מדיני של הבעיה. הלא מטרתם היא לחסל את מדינת ישראל ולא לפתור עמה את הבעיות. כיצד יכול אתה לדון עם מישהו המכריז שהוא רוצה לחסל אותך?

שאלה:

חלק מתושבי הגדה חובע לעצמו את הזכות להגדרה עצמית, האם אתה מתנגד לכך?

תשובה:

חס וחלילה. מעולם לא שללתי לא את זהותם הלאומית של הפלשתינאים ולא את זכותם להגדרה עצמית. אולם כפישראלי לא זו הבעיה העומדת בפני. אתן לך דוגמא: אם החליט מחר לבנותן להתחלק לשתי מדינות: למדינה נוצרית ולמדינה מוסלמית, הרי שהחלטה כזו נוגעת לדעהי ללבנונים וללבנונים בלבד ואין לישראל כל נגיעה לכך כל עוד תוצאות החלטה זו אינם פוגעים בקיום ישראל, ריבונותה ובשחונתה. בסודן יש כידוע לך ששים וארבע שפות ודיאלקטים. ענינם של הסודאנים הוא לרצות להתחלק לשששים וארבע אזורים לפי שפותיהם, או לשתי מדינות בהתאם לחלוקה המסורתית של צפון ודרום או להשאיל מדינה אחת מאוחדת או אפילו לוותר בכלל על הריבונות הסודנית ולהתפך לחלק ממצרים.

שאלה:

ומה ההשלכה שיש לעמדתך זו כלפי הנושא הפלשתינאי?

תשובה:

רצוני לאמר שאני מגלה הבנה לבעייתם של אותו חלק מחושבי הגדה שהזכרת, אולם הבעיה של ישראל היא פשוט דרך לפתרון כולל של הסכסוך בינה לבין האומה הערבית הגדולה, ובכלל זה גם ובעיקר פתרון הבעיה הפלשתינאית; או ביתר דיוק פתרון בדרכי שלום של הסכסוך בין התנועה הערבית הלאומית לבין התנועה הלאומית הישראלית. משיוחלט בהסכמי השלום על גבולה המזרחי של ישראל וזאת במו"מ ומתוך הסכמה הדדית ריבונית, הרי שאז יהיה זה ענינה של האומה הערבית מה יהיה בדיוק מן העבר השני של הגבול כל עוד אין הדבר מטבן אה בטחונה וקיומה של ישראל וכל עוד אין הוא נוגד את הסכם השלום שנחתם. רוצים הפלשתינאים והירדנים להפרד - שיפרדו ודבר זה הנו ענינם כפי שענינם הוא היכן בדיוק יעבור הגבול ביניהם. דווקא משום שאני מכבד את זכות הזולת להגדרה עצמית אינני חושב שאני זכאי להתערב ולכפות על הזולת חלוקה או איחוד עם מי שהוא רוצה להתאחד או להפרד. ענין זה יכול להתחיל לעניין אותי אם למשל ירצו הפלשתינאים להתאחד עם ישראל. עם זאת ברור לי שבמסגרת פתרון הסכסוך הישראלי-ערבי הכולל, מהווה בעיה הפלשתינאים בעיה ראשית, אולם הלא אנחנו הנהגה הלאומית התובעים לפתור בבה אחת את כל הבעיות ובכלל זה גם בעיה זו והלא דווקא ירדן ומצרים אינן רוצות בפתרון הבעיה עמה וכל דאגתן הנה להחזרת הגדה וסיני אליהן. כשלעצמי הייתי שמח אלו הפלשתינאים היו רוצים בפתרון מדיני של בעיתם כבר עתה אך הלא הפלשתינאים בחוץ נוקטים לפי מדיניות ירדן ומצרים וממלאים על ידי כך תפקיד שלילי בעוד מחושבי הגדה יושבים כידוע לך על הגדר.

שאלה:

הזכרת את רצון ישראל לנהל מו"מ ליישוב הסכסוך. נוכח ההצהרות הישראליות על מה נשאר לנהל משא ומתן, הרי מראש אתם מכתובים תנאים ומעמידים תנאים.

תשובה:

האחריות מחייבת שנהיה מדיקים בדברים כל כך חשובים. לא רק שישראל איננה מעמידה שום תנאי למו"מ אלא בדיוק ההפך. עמדתנו היא שישראל מתמידה בנכונותה לנהל משא ומתן ללא תנאים מוקדמים מכל צד שהוא עם כל מדינה משכנותיה למען החיבת הסכם שלום. בחוזה השלום ייקבעו הגבולות המוסכמים הבטוחים והמוכרים שיבטיחו את האינטרסים החיוניים של מדינת ישראל. חוזה השלום יבטיחו שיתוף פעולה ועזרה גומלין פתרון כל בעיה ומחלוקה אפשרית בדרכי שלום והמנעות מכל הקפנות ישירה או עקיפה. האומר שאין על מה לנהל מו"מ אינו אומר אמת. להיפך, יש לנהל משא ומתן על כל נושאי הסכסוך ללא יוצא מהכלל כולל גם פתרון הגורמים למשבר האומה. שהביאו לשלש מלחמות במשך עשרים שנה. והאומר שישראל קבעה מראש תנאים למו"מ איננו מדייק. ההפך הוא הנכון כאשר ישראל היא העומדת על כך שהמו"מ יתנהל ללא תנאים מראש מצד כל שהוא.

שאלה:

האם עמדה זו חלה גם על ירושלים?

תשובה:

המדיניות היא מו"מ ללא שום תנאי מוקדם מכל צד שהוא ובכל נושא שהוא פרוש הדבר שזכות הצדדים להביא לשולחן ולרשום לדיונים כל שאלה העולה בדעתם.

שאלה:

חלק מן המנהיגים בישראל חושב שהזמן יצור מציאות חדשה וכי מציאות זו הוא הפתרון המעשי של הבעיה. אולם האם אין אתם חושבים שהתנאים (הנוכחיים) העוברים על האזור מחייבים את ישראל ללא לעשות ליצירת עובדות חדשות באזורים שונים מן האזורים הכבושים וזאת כדי לא להקשות על הפתרון ולחבל בטכניון.

תשובה:

אני רואה שתי ברירות באין שלישית: האחת היא להכנס מיד למשא ומתן ולגשת לפתרון כולל של הסכסוך. אולם אם מדינות ערב מסרבות להכנס למשא ומתן ואם הפלשתינאים עוסקים במשחקי פאס ילדותיים ושוללים כל דרך מדינית או מינהלית, האם על הישראלי לשבת בחבוק ידיים ולא לעשות שום דבר מה גם שאחזק שומע מעבר לגבול קריאות של כוונות לטלחמה? נוכח קריאות הטלחמה והג'האד החיית יושב בשקט או שחובתך היא, כאיש אחראי, לעשות כל ההכנות למקרה של מימוש האיום ופריצת מלחמה?

מי שדוחה משא ומתן חייב להכין שבעצם דחייתו זו הוא מקבל את כל מה שמשמע מכך כולל זכותה וביתר דיוק חובתה של ישראל, ליצור מציאות שתאפשר לה גם לפתור את בעיות השעה, וגם להניח יסודות לפתרון לטווח ארוך וגם להתכונן ביהר יעילות למלחמה אפשרית. האומר שהמציאות החדשה פוגעת בסיכויי השלום, איננו מדייק. עובדה היא שלמחרת מלחמת ששת הימים לא היתה עדיין שום מציאות חדשה ובכל זאת סרבו הכל לשכת עם ישראל ולדרוך עמה על שלום. מאחר שממילא דוחות מדינות ערב את המשא ומתן לשלום, אין המציאות החדשה יכולה לפגוע במהשהו שאיננו קיים: היינו ברצון לשלום שאיננו קיים בצד השני. לדעתי, ההחלטה של מנהיגים ערביים להכנס למשא ומתן לשלום עם ישראל הנה החלטה בעלת משמעות רבה מאד אך גם ההפך הוא הנכון: האחריות לדחיית המשאומתן לשלום אף היא אחריות כבדה מאד. אי אפשר גם לאכול את העוגה ולהשאירה שלמה. גם לרחות משאימתן לשלום וגם לאמר שמציאות חדשה פוגעת בסכויי השלום ~~היא~~ שאינם קיימים. אמירת שני הברזים בנשימה אחת הנו אמירה של שני דברים סותרים.

וישנו עוד דבר חשוב: ישראל שואפת לשרטט את המציאות החדשה בדרך של הסכם ומשא ומתן אך בהעדר רצון למשא ומתן נאלצת היא לעשות את החלק הנראה לה כרצוי לה. באם העובדות החדשות אינן רצונו לערבים, ואני מניח שאין הן רצויות, יואילו נא לבוא למשא ומתן ואני מסוכנע שנצא משם בהסכם מלא על כל הבעיות.

ומה בקשר לתושבי השטחים? הלא הצהירו כמה מנהיגים ישראליים יותר מפעם שהם תומכים בהענקת סוג מסוים של השלטון העצמי לאזורים הכבושים. האם לדעתכם דבר זה אפשרי?

שאלה:

תשובה:

גם כאן פועל אותו הגיון הפשוט. האמן לי שכדי לשלום אין ישראל בזקקת להענקת המינהל העצמי לתושבי השטחים. אנו הממשלה היחידה ועלינו מוטלות כל החובות. אולם מאחר שאין פתרון מן החוץ אנו עומדים בפני שתי אפשרויות: האחת לנהל את הדברים בעצמנו והשניה לאפשר לתושבים פתור את בעיותיהם האזרחיות לפי הבנתם במסגרת של ניהול עצמי זה או אחר. אנו מוכנים לכל אחת משתי האפשרויות כרצון התושבים עצמם. אולם, כפי שאין כופים בכוח את המו"מ על מדינות ערב כן לא נכפה בכוח על תושבים ערביים צורת חיים זו או אחרת. אנו מוכנים להתחלק אתם במה שיש לנו לאור המציאות שהוכתבה לנו ולהם על ידי הגורל המשותף ועל ידי המדינות השכנות. אגב, האומר שיש להתחיל בפתרון הבעיות של הפלשתינאים ועם זאת דוחה השתתפות כל שהיא של מיליון ערבים היושבים בשטחים המנוהלים על ידי צ.ה.ל במינהל עצמי אומר דבר והיפוכו. המינהל העצמי לא יפתור בעיות פוליטיות מסובכות הקשורות בסכסוך הערבי - ישראלי אולם הוא יפתור בעיות של מיליון תושבים ויתכן שעצם הפתרון של הבעיות הללו יחרום את התרומה החשובה ביותר בכיוון לשלום. הסינים אומרים שאת הדרך הארוכה ביותר מתחילים בצעד אחד. האם אין זו עובדה מעניינת שרעיון כזה עלה עתה בעוד שהוא לא הועלה אף פעם במשך 19 השנים לא על-ידי השליט המצרי בעזה ולא על-ידי השליט הירדני? האם יש לדחות את הטוב רק משום שישראל מוכנה לעיין בו בחיוב ויש לקבל את הרע רק משום שהוא בא מקאהיר או מעמאן או שמה הגיע הזמן שאלה הדואגים באמת לבעית האזרח הערבי ידונו בדברים לגופם.

החוכל לפרט את ההצעה בדבר ממלל עצמי?

שאלה:

תשובה:

כבר רמזתי למעלה שהרעיון למינהל עצמי איננו ישראלי. מקורו בתביעה נמרצת של מספר מנהיגים ערביים בגדה הרואית את הבעיות היום - יומיות של האזרח ושחשבו שהמינהל העצמי הנו זכות אשר נלקחה מהם. כן הוא רעיונם האישי של מספר מנהיגים ישראליים. ממשלה ישראל בתור שכזו לא נקטה שום עמדה כלפי נושא זה וזאת משום שאין דרכנו לנקוט עמדה כלפי רעיון שאין מאחריו הצעות מעשיות ונכונות לשאח באחריות. על כן אין ביכולתי לפרט מהו שאיננו עומד כלל לדיון. הדבר הלוי יותר ברצון התושבים וביוזמתם מאשר בנו כי אני אינני מוכן להאכיל מישהו בכוח אפילו את הטוב שבמאכלים. זכותו של כל אחד לדעה מה טוב לו בצעמו ואין להעניק זכות זו לזולתו.

שאלה:

האם השריפה במסגד "אל-אקסה" המבורך הייתה לדעתך בעלת משקל כל שהוא במסגרת הגורמים הפוליטיים הן באזור והן ביהסטים בין השלטונות כאן לבין החושבים הערביים?

תשובה:

ראשית, הרטה לי לנצל את השאלה כדי לחזור ולהביע את שאט הנפש (העמוקה) כלפי הפסע המתועב שנעשה לגבי המקום הקדוש הזה. פסע שאותו דוחים, ובצדק לא רק המוסלמים אלא כל בן תרבות וכל אדם. בעיני, מי שניסה לפגוע במסגד הוא אויב האלוהים. אבל כישראלי, אני שמה על כך שאם אמנם המסגד ניצל, הרי שזה הודות לכך שמכבי-האש משלש הדתות - יהודים, מוסלמים ונוצרים עשו כמיטב יכולתם בתנאים הקשים שהיו והצליחו להציל מקום קדוש זה ממאכולת האש. אם כן לא בשריפה ב"אל אקסה" יש "להאשים" את ישראל אלא בהצלחתה הצנועה להרום להצלת המסגד. אינני חושב שמגיעה על כך תודה לישראל אולם גם האשמות זדוניות אינן מגיעות לה ולו רק בשל העובדה שאלולי עמל כולם, כולל הישראלים, לא היה היום קיים מקום קדוש זה. אני זוכר אישית כיצד נתנה ראש הממשלה הוראות אישיות לעשות הכל ומייד לכיבוי השריפה מייד כאשר נודע לה הדבר. אני רוצה בהודמנה זו להזכיר גם את ההודעה שפירסמה ראש הממשלה כי המסגד ישוקט וזאת עוד בשעה שהלהבות היו אוכלות באכזריות את החלק הפנימי הדרום-מערבי. היש הודעה אצילה יותר, טבעית יותר ומרגיעה יותר מהבטחה זו שמטרתה הייתה להרגיע גורמים חסרי אחריות ומטילי האשמות זדוניות ובעלי כוונה רעה הרוצים לדוג במים עכורים? אישית אומר כאן שהצטערתי מאד על ההודעה שהתפרסמה ביום השריפה בשמו של כבוד השייך הלמי אל-מוחחטב שהגני מעריך אותו מאד ורוחש לו מלוא הכבוד. אמנם טבעי הוא שביום השריפה הוא היה נתון להשפעת רגשות שאותם אפשר - לא להצדיק - אך אולי להבין. היום הוא כבר יודע את האמת כולה ועל-כן אין טבעי מכך שועדת החקירה הערבית פוזרה ברבע שהאמת יצאה לאור מה גם שהודעה להודעה שקבלו עוב ביום השריפה גם מכבוד המופתי וגם מן השומרים הנאמנים של המסגד הצליחה משטרה ישראל לתפוס את החשוד בשריפה בפחות מעשרים וארבע שעות.

שאלה:

ומה בקשר לטענה שאחריות ישראלית כל שהיא קיימת בכל זאת משום שהשריפה חלה בחקופת שלטון ישראל בירושלים?

תשובה:

מה שחל בחקופת שלטונה של ישראל הוא לא חורבן המסגד אלא הצלת המסגד. זאת ועוד: הנה נזרקו פצצות על שגרירות ישראל בבלגיה ובגרמניה. היעלה על הדעת של מישהו להטיל את האחריות על ממשלות בלגיה וגרמניה משום שהן שולטות כבון ובכריסל?

שאלה:

בכל זאת דנו בנושא במועצת הבטחון של האו"ם.

תשובה:

אמנם כן ועובדה היא שמועבי"ט לא הטילה האחריות לשריפה עצמה על ישראל להפך נציג פקיסטאן הדגיש שאין ישראל אשמה בשריפה. ואמנם ממשלות ערב יודעות יפה של ישראל אין יד בהצתה ואם בכל זאת החליטו להרעיש עולמות והגיעו עד לקריאה לג'יהאד אין זאת אלא שלפנינו ניצול מקום קדוש לצרכים מדיניים שהורים. אני יכול להבין שלמדינות ערב יש מטרה מדינית שאותן הן רוצות להשיג אולם נדמה לי שהפגיעה בערכים המקודשים שאותם מייצג המסגד שעה שמנסים לעשות ממנו - מכשיר פוליטי הנה פגיעה חמורה במסגד עצמו לא פחות מאשר מפגיעתו של האיש הזר והרחוק שניסה להצית את המסגד. האסלאם, כאחה משלש הדתות השמימיות אוסרת להפוך את בית האלהים למכשיר פוליטי ותהיה המטרה הפוליטי אשר תהיה.

שאלה:

ומה בקשר לחפירות, לנכסי הווקף, למפתח שער המוגרבים שאותו דורשים המוסלמים משום שאין הם רוצים לעתף יהודים במשהו הנוגע למסגד וזאת מטעמים דתיים?

תשובה:

אינני רואה את עצמי כנכסמכא בעינינים דתיים ובוודאי לא בעינינים דתיים אסלאמיים אולם ההסטוריה מספרת לנו מפיו של מוג'יר אל דין בספרו "אל אונס אל ג'ליל" על החליף עבד אל מלק בן מרוואן שבנה את המסגדים העומדים היום בחרם אל טריף, ספור מעניין שיש בו לקה. ההסטוריה מספרת שהחליף העניק ליהודים משרות מכובדות לא בשער חרם השריף אלא אפילו בחוף המסגדים עצמם. הוא העניק לעשר משפחות יהודיות זכות

העוברת בירושה להם ולבניהם ולכל צאצאיהם אחריהם לספל בבניני המסגדים וכן העניק זכיון לעשר משפחות יהודיות אחרות ולצאצאיהן אחריהן להכין את הפתילים ואת מנורות הזכוכית למסגדים של החרם השריף. מאחר שהחליף עבד על מלך, בונה בתי האלהים הללו, מוחזק בעיני כסמכות דתית מסלמית, לומד אני מהתנהגותו שמבחינת הדת המוסלמית, אין איטור כל שהוא ליהודים שיהיה להם נגיעה כל שהיא למשהו הנוגע לבחיים מקודשים אלה של האסלאם. ברצוני להדגיש שאני מדבר על הנושא מנקודת ראות מוסלמית-דתית. עתה כאשר בא פישחו ואומר שמבחינת דתית אסור שיחיה בידי יהודי מפתח של השער של החרם הוא אומר משהו הנוגד את רוח האסלאם, ודת האסלאם. האם הנוצרים אינם מתפללים בכנסית הקבר הקדוש אם כי המפתח נמצא בידי משפחה נוספיבה המכובדת? קיצורו של דבר, יכולות אולי להיות טיבות אחרות שבגללן רוצים אנשי האוקאף את מפתח שער המוגרבים, אולם לאמרו - כפי שאמרה לי פעם אשיות דתית אחראית - שמבחינת דתית - מוסלמית אין להשאיר את המפתח בידי יהודים, לאמירה כזו אין כל יסוד באסלאם ואין שום פתווה כזו.

שאלה: נניח הצידה את העבר. העובדה היא שיש לנו בקשות שונות ביחס לבחי-הדין השרעיים, לשער המוגרבים, להפירות וכו'. מה עמדתך בקשר לדרישות אילו של המועצה המוסלמית.

תשובה: אם אהה מזכיר את המועצה המוסלמית המופיעה כאחראית לעניני אל אקסה חייב אני לשאול מי הוא האחראי על כך שעבך חודש ימים מיום השריפה ולא התחילו בכלל התקונים על אף העובדה שהקימו ועדות ללא ספור. בעוד כמה שבועות יהיו גשמים. אם יגרמו הגשמים נזק-למסגד ואם יתמוטט הו"ח עמוד מי יתן את הדין על כך שבוזבוז חודש ימים ללא עשייה והם עדיין עוסקים בבדיקות ובחיבור תזכירים. כנציג רשמי, עלי להודיע שהועדה המוסלמית המופיעה בצבור כאחראית היא שתהיה אחראית על כל נזק שיגרם למסגד בגלל הגשמים וכחוצאה מהאטיות בה היא פועלת. לעתים נדמה לי שאין האנשים הנושאים את נטל האחריות שההסטוריה הסילה עליהם בשערה אלו בקשר למקומות הקדושים להם. ובקשר לשאלתך בענין החפירות והאוקאף ושער המוגרבים: ההזמנה שהפניתי בזמנו לשייך אל-מוחתב, ולשייך אל עלמי ולעוד מספר אישים בדבר נכונותו לברר עמם את הכעיות במגמה למצוא סידור מכובד ומניח את הדעה עודנה עומדת במקומה. הצטערתי שבזמנו לא נוצלה ההזדמנות ואני מקווה שהעדר התשובה לא נבע מטעמים פוליטיים אלא אם כן קיימה גם כאן כוונה לעשות מן הדת פוליטיקה ומן הפוליטיקה דת. ולבסוף נוכח קריאות השנאה וההסתה הבאים מהתוץ נדמה לי שהאנשים במקום, במדה והם מבינים שרק דרכי השלום יביאו לפתרון הבעיות, חייבים לקום ולאמר את האמת. לא יהכן שהמדינאים בחוץ מנסים לדוג במים עכורים והאנשים כאן היודעים את האמת שותקים, ביחוד כשהמדובר במקום קדוש. על האמת צו על המאמינים משלוש הדתות האין פטורים מן האמת אמילו אלה שהנם חברים במה שקרוי המועצה המוסלמית.

בלתי מסווג

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק יוצא

143-1-0

מס⁴ 112

בשליח: 9.10.69

אל: וושינגטון
מאת: המשרד

ס י י ד י

אבידר.

שלחובא אליבו דפי הרקע שהוצאתם בפנין שיחות רודוס.

דיניץ

לשרוהמ חש

בל/פז

1951 FEBRUARY 10

1951 FEBRUARY 10

X

3-1-51
Friday

50° 52'

10000 03.07.0

6 5 5 5

60000 03.07.0

60000 03.07.0

2

10000

60000

60000

60000

60000 03.07.0

50° 52'

10000 03.07.0

1951 FEBRUARY 10

1951 FEBRUARY 10

143-1-0

מס' 62

חובר: 090930 אוק 69

אלו המשרד

מאח: וושינגטון

כצפא. הסברה. קעה. רמח בהס. פדון ביו יורק (הועבר)

סקירת עתונות 9/10:

1. בכל אמצעי התקשורת הודעה הדובר המצרי על "נכונות לנוסחת רודוס" לפי הגירסה המצרית. בורשפוטס מצוטט השגריר שמסר לכתבים על אופן ביהול השיחות הישירות ברודוס. הידיעות מדגישות צאתו של יארינג למוסקבה דבר שאכזב את אלה שחשבו ששיחות נוסח רודוס ייפתחו עוד לפני כינוס מחדש של בציגי 4 הצמות. וורשפוטס מצטט דיפלומט מערבי שיארינג שב לתפקידו בשל העדר נסיס לדיון נוסח רודוס. כן מוסבר שעל יארינג להמתין לתוצאות בשיחות השתיים אותו דיפלומט מערבי הוסיף "אפשר שאחרי הבחירות בישראל ממשלמה תהיה בכונה יותר לדון בפרטים". בשדורי רדיו הבקר מצוטט שבבריטניה בווינגטון שסען כי בריטניה עשויה להיות מתווכ יעיל יותר מיארינג "משום שבבריטניה אהודה במידה שווה על ידי שני הצדדים".

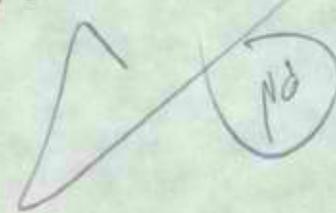
2. משפט רוהאן בכל אמצעי התקשורת. בשדורי רדיו הבקר מודגש שההתענינות פחתה אחרי שהנאשם הודה. פילדלפיה אינקוויירר במאמר ראשי על המשפט מדגיש שעמה ברור מי האשם האמיתי, טגנה הערבים על נסין לנצל ההצתה להסתה נגד ישראל. המאמר מסיים בקביעה "בלא כל קשר לתוצאות המשפט, ולא קשר להחלטה הצפויה אם רוהאן שפוי או לא, הדבר הצודק היחידי שהאום והערבים יכולים לעשות הוא לנקות את ישראל מכל תועב של אשמה לדליקה".

3. בשדורי רדיו הבקר הודעה אמו של סירחאן המתכוונת ללכת לאום כדי לבקש שחרור בנה ולמחות בגד המצב במזת. סוענת שאיש לא שולח אותה וכי היא תלך בניגוד לעצת סניגור בנה.

4. פילדלפיה איובינג בולטין על תביעתה של חברה בועדה לזכויות האדם של העיריה להכנס לדיון עם ארגון הגנה יהודי שהוקם בעיר כדוגמת בין יורק. חברה הועדה בשם איילין ברסלאו סבורה כי ארגון כזה עלול לתרום לאלימות.

לניגור

קראת
ס/תמים מ/ד

- 2 -

5. בושפוטס כנבא של באוין מאובזוכר הלונדוני על המצב בספרים אחרי ביקור
רוחם. ליד האנבה שוכ תמונת רוחם עם גיכסון כשהם צוחקים בכל פה והתענה שחורבנ
זו זכאה דוא הפרצים.

6. וושפוטס במור של ג'ק אנדרסון על סטנר המנהיגות בני האמריקני כשהצי הדוסי
כובש סנמי של כוח ימי ראשון במעלה. מזכיר גם וכוזי הדוסיס צים המיכונ.

בן חיים

א.ל. שחורבם סיפור
נל/רב

מספר תעודת זהות

מספר תעודת זהות

מספר תעודת זהות

- 2 -

ב. ערובה על שם ארץ ישראל תהיה על פניו של המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה. כל המדינה על פניה וכל רכושה יהיו על שם המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה.

ג. ערובה על שם ארץ ישראל תהיה על פניו של המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה. כל המדינה על פניה וכל רכושה יהיו על שם המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה.

ע י ב ם

ד. ערובה על שם ארץ ישראל תהיה על פניו של המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה. כל המדינה על פניה וכל רכושה יהיו על שם המדינה ושל כלל אזרחיה ושל כלל רכושה.

שירותי ההסברה במשרד ראש הממשלה

שירות הפרסומים

ירושלים, כ"ו בתשרי תש"ל
8 באוקטובר 1969

תגובות קוראים (2)

אנו מביאים להלן צרור נוסף של תגובות קוראים על פרסומים שהופיעו
מסעמנו:

1. מצאתי את החוברת "דרך צלחה" כאחד הפרסומים המעניינים ביותר שקראתי
(תרגום מאנגלית).
(דוד ברוויק, מיאמי ביץ, פלורידה. 13.5.69)
2. זה עתה סיימתי את קריאת "דרך צלחה". ומצאתי את החוברת נהדרת ומצוינת,
כמו כל דבר בישראל (תרגום מאנגלית).
(יוסף פרידמן, רדונדו ביץ, קליפורניה. 18.5.69)
3. אני מעוניין מאוד בפרסום "דרך צלחה" החוברת תהיה מאוד שימושית עבורנו
(תרגום מאנגלית).
("קולג' כרמל", ברקסיר, אנגליה. 19.8.69)
4. קראתי בעניין רב את שתי החוברות - "על מלחמת ששת הימים" ו"דפי מידע"
מס' 8 שבהוצאת משרדכם.
ברצוני לציין שהצגת בעיות המדינה, הבטחוניות והמדיניות, והגשתן
בחוברות כאלו, הוסיפה לי כאזרח פשוט לא מעט.
(נעים שמעוני, רח' החשמונאים 3, רמת-גן. 20.8.69)
5. אנחנו מודים לכם בעד סדרת השקופיות על הנושא: הקיבוץ.
נחתם לנו חומר אידיאלי להסביר ולקרוב לרעיון הקבוצי את התיירים ואת
האורחים הישראלים גם יחד.
(בית-מרגוע, קיבוץ הפץ-חיים. 20.8.69)
6. הננו מודים לכם על חבילת הפרסומים המעניינים שהמצאתם לנו לפי בקשתנו.
אנו מקוים שהחומר שהמצאתם לנו יעזור ליצב את מדינתנו בצורה הנאותה.
(מתניה שרון, המרכז להשכלה לעם, האוניברסיטה העברית. 25.8.69)
7. אנו מאשרים את קבלת שתי החוברות שיצאו מסעמכם בנושאים "ארגוני החבלנים
כמות שהם" ו-"אפשר להשיג מיפנה" ובטוחים שתבאנה לנו תועלת בעדכון תושבי
חו"ל לגבי המתרחש בארץ.
(א. ואלה, לשכת המסחר תל-אביב יפו. 26.8.69)

8. חן חן לכם עבור מפעלכם החינוכי והתרבותי של ההוצאה שלכם - שקופיות של נוף ארצנו. אני, כמורה לגיאוגרפיה וידיעת הארץ, מנעים לתלמידים מפרי עבודתכם הנעלה.
(צבי מינסטר, יגור. 29.8.69)
9. הנני לאשר בתודה את קבלת תיקי ההסברה אשר שלחתם לנו. אין ספק כי חומר זה ישמש אמנם את מטרתו המיועדת. חן חן עבור שיתוף הפעולה.
(דן שורץ, מחלקת ההדרכה, "אל-על". 18.9.69)
10. בשמחה אני מאשרת את קבלת הפרסומים. אשתדל אחרי קריאה למסרם לסטודנטים ישראלים נוספים פה באמסטרדאם, וכן לסטודנטים או גורמים אוהדים בין קהל מכירי ומוקיריני פה בהולנד.
(ורדה רז, אמסטרדאם, הולנד. 9.9.69)
11. החלטנו לשלוח לכל אלה שעזרו לנו בהכנת מסיבת ראש-השנה, העתק של כתבה בנושא זה. מכיון שגם הסרטונים שלכם "שחקו תפקיד" במסיבה, חשבתי שכדאי לשלוח תדפיס גם לכם.
אם כי השגת הסרטונים לוותה במעט מפה-נפש וטרדות, הצלחנו לבסוף להפוך אותם לשקופיות מוצלחות.
(אלישבע כרמי, מצובה. 20.9.69)
12. הדים טובים מאוד מתקבלים מצד הסטודנטים ששוהים בקבוצינו ומשתתפים ועוזרים בכל עבודות המשק.
אצלם התעודה יותר מרשימה מכל המתנות שהם מקבלים מהמשק ושמחים מאוד לקבלם. בכדי לא לקפל אותן, הם במקום עושים או קונים מסגרות בכדי להביא אותן הביתה כמו שהן. אחרים מצלמים אותן ועושים העתקים כדי לשלוח לקרוביהם בכל ארצות תבל.
אפשר לציין שהמבצע הזה, בפסגרת התעמולה הממשלתית, מוצלח מאוד וזוכה לאהדה מהציבור הקבוצי.
(זיסקינד מינקובסקי, יפעת. 23.9.69)
13. התעודה יפה מאוד ומתאימה לרוח האזרחים האמריקאים.
(זאב כץ, מזרע. 12.8.69)
14. ברצוני להודות לכם בעד החומר ששלחתם, וגם בעד התעודות היפות שהתקבלו אצל התיירים בסיפוק ותודה.
(מרדכי צור, קבוצת כנרת. 29.8.69)
15. תודה עבור חומר ההסברה בשפה הגרמנית, והתעודות. הצעירים קבלו את התעודות בשמחה.
(בן-צבי יהודית, שמת. 9.9.69)

משרד ראש הממשלה

תקבל
12. X. 1969
147-1-0
411-10

ירושלים, כ"ה בחשרי תש"ל
7 באוקטובר 1969

אל : לשכת ראש הממשלה

מאת: משה ששון, נציג רוח"ם בשטחים ובירושלים

בהתאם לבקשת עורך העתון הערבי "אל אנבא"
פרסמתי ביום חמישי שעבר, 2.10.1969 מאמר חתום בערבית
בו בקשתי להסביר לצבור הערבי בכלל ולחברוני בפרט
הסיבות שהניעו את השלטונות להטיל על אזור הר חברון
הגבלות זמניות מסויכות וזאת נוכח התרעומת של
הצבור נגד עונשים קיבוציים.

הנני מצרף חרגום מלולי של המאמר לעיונך במדה
והמצא עניין בכך.

מברכה,
משה ששון

משה ששון

DATE

0-1-1911

81-111

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

ההגבלות בחברון

מאמר מאת משה שרון, נציג רוח"מ בשטחים, שפורסם בעתון הערבי הירושלמי "אל אכבא" ביום חמישי, 2.10.1969

הנני נענה ברצון להזמנתכם לדון מעל דפי עתונכם הנכבד בדעה שהובעה לאחרונה באחד מסורי העתון והאומרה כי העונשים שהוטלו על חברון וסביבתה הנם בלתי צודקים באשר הם עונשים קיבוציים. בהקשר זה הועלתה גם הטענה האם יש לראות במדיניות שננקטה כלפי חברון קו חדש ושינוי מדיניות כלפי תושבי השטחים המנוהלים על ידי צ.ה.ל. שהרי, עד עכשיו, כך נכתב באחד הסורים של עתונכם, לא ננקטה מדיניות של הענשה קיבוצית.

תושבי שכם זוכרים בוודאי שהגבלות דומות הוטלו עליהם לפני למעלה משנה. אותן הגבלות היו אף חריפות יותר גם משום שנמשכו כחודש ימים וגם משום שכללו איסורים רבים יותר. פירושו של דבר הוא שההגבלות שהוטלו על חברון מזה כשבועיים אינן חידוש ואינן ראשונה מסוגן ועל כן אין בהם, על כל פנים, משום מדיניות חדשה.

אני ער כמובן לעובדא שתשובתי זו איננה עונה על שאלת העונש הקיבוצי. בהקשר זה ברצוני לאמר שאין דבר השנוא עלינו יותר מאשר ההענשה הקיבוצית שהרי רק במקרים מסוימים מאד צודק עונש קיבוצי והלא כולנו מסכימים שאין זה המקרה של חברון. הנני איהן בדעתי שאדם החי בשלום ובשקט זכאי ליחס מקביל מצד השלטונות. רק אדם המסתכן בענייני בטחון גוזר על עצמו במו ידיו הוא אי התחשבות מצד השלטונות בצרכיו משום שהוא עצמו כהנהג ונוקט בעמדה שאינה מתחשבת בטובה הציבור שבו הוא חי. נקודת המוצא ההכרחית היא שיחס השלטונות כלפי הפרט חיובי/לנבנע מיהסו של הפרט עצמו לחברה בה הוא חי. במדה שיחסו של האדם לחברה בה הוא חי הנו יחס חיובי הלוקח במלוא החשבון את צרכיה האמיתיים והיסודיים של החברה כי אז אין כל הצדקה לכך שהשלטונות יגזרו על אותו אדם טוב ומטיב גזרות רק משום שהוא גר בחברון בשכט או ברמאללה. בקיצור: "צדיק וטוב לו רשע ורע לו". כך למדנו מאבותינו. זו היא הסיבה אשר כגללה הנני שולל תכלית השלילה עונש קיבוצי וזו הסיבה שבגללה הנני מחייב מיצוי מלוא הדין כלפי הפרט המרשה לעצמו לפגוע בהתנהגותו כבטחון החברה בה הוא חי ובטובתה. וכן זוהיא הסיבה שבגללה רשאי אדם חיובי לפגוע בטוח כי עמידו וזכויותו מובטחים לו בחברתנו.

אחר הקדמה זו, המשקפת את גישתי, עלינו להסתכל עתה למה שהתרחש בחברון, ויחד לבדוק מה היה שם, מדוע היה שם מה שהיה, והאם אמנם היה שם עונש קיבוצי, ואם כן מדוע וכיצד מתישב הדבר עם גישתנו השוללת עונשים קיבוציים.

לחברון יש למרבית הצער הסטוריה אגמללה עוד משנת 1929. בזמן מלחמת ששת הימים, הוחלט שאין עושים חשבונות הסטוריים ואין מתנהגים כלפי תושבי חברון אלא בהתאם להתנהגות תושביה. חברון כשאר האיזורים, כך אמרנו, תזכה ביחס הנובע מיחסם של התושבים כלפי עצמם וכלפי הבטחון של אזורים. אין ספק שמנהיגי חברון הצילו את העיר והאזור מאסון שעה שהחליטו לפתוח את שערי העיר בשלום בפני כוחות צ.ה.ל. מנהיגי חברון עשו זאת כנראה, גם משום תחושתם ההסטורית הנכונה וגם משום שידעו שאין בכוחם להלחם אחרי נסיגת הכוחות הירדניים והפקרת התושבים לגורלם. נדמה לי שבשעה שמנהיגי חברון החליטו למסור את העיר בשלום הם לא היו בטוחים מה תהיה בכל זאת התנהגות כוחות ישראל בשעה שיכנסו לעיר.

כיצד לא זהירי עד אז לא הכירו עדיין לא את ישראל, לא את עקרונותיה האנושיים, לא את דרכי החשיבה של צבאה ולא את העובדא שאם אמנם מזכירה משהו חברון לישראל, הרי היא מזכירה לישראלים קודם כל ולפני הכל את העובדא שבעיר זו חי ומת ונקבר אבהתם, האב המשותף לבני ישראל ולבני ערב. וכך ניצלה העיר.

במשך שנתיים הראשונות לאחר המלחמה ידעה חברון שהיא חייבת לשמור על השקט לא פחות ואולי יותר מכל עיר אחרת בגדה. היא ידעה שעתידה מוחנה בטיפוח זכרונות העבר הרחוק מאד תוך מאמץ כנה למחוק את זכרונות האסון של העבר הקרוב יותר. ואמנם היתה העיר והיה אזור הר חברון שקטים בדרך כלל.

שקט זה שהנו תנאי מוקדם והכרטי לכל מי שרוצה להמשיך ולחיות כאן, לא הובן כהלכה על ידי הארגונים המזוינים. בשקט שהשתרר בהר חברון הם ראו מעין בגידה והחליטו על כן להפסיקו. לאזור נשלחו כמה קבוצות מזוינות, נוסח שודדי דרכים מימי 1936, והחלה סידרה של חבלות בעיר ובאזור. כאן אפשר וצריך לשאול שתי שאלות: מי אלה שעסקו בפגיעה בבטחון הציבור וכן מה היה יחסה של אוכלוסיית חברון כלפי פעילות החבלנית זו?

באשר לשאלה הראשונה הרי שברור וידוע כי המארגנים של הקבוצות הללו עומדים בקשר עם החוץ, ומן החוץ מקבלים הם את הוראותיהם וציודם. מאידך ברור הוא שמרבית האנשים הפועלים בקבוצות אלו הנם מבני המקום עצמו. כך לגבי הילר שזרק את הרימון לרחבת מערת המכפלה, כך לגבי הילד שזרק את הרימון על אוטובוס נערים, וכך לגבי אלה המתחבאים מאחורי טלעים ויורים על מכוניות משמר.

וכיצד התנהגה החברה החברונית לתופעה זו? איש איננו דורש מהחברונים להחמוד עם החבלנים. הבטחון הוא מחובת הממשלה וכן גם תפיסת הפושעים ואפילו יחשבו פושעים אלה שהם עושים מעשיהם מטעמים לאומיים. אולם דומני שלגיטימי ואף צודק לשאול מה היא חובת האזרח? מה חושב האזרח הפשוט ומה הוא גושה ככיצד מתנהג הוא נוכח מעשים הפוגעים בבטחון החברה בה הוא חי ואשר בחוכה עז רצונו להמשיך ולחיות?

במשך שתי שנות השקט בחברון החל האזרח בחברון לשכוח שהמשך קיומו תלוי בשקט. הוא החל להתרגל לטפח כאל זכות טבעית שאיננה קשורה בשום תנאי וחובה כלפי החברה שבה הוא חי, הוא החל מתרשם מהתעמולה ומההאשמות שהאשימו הארגונים את חברון בגלל "הפשע" של הדין שקט, יתר על כן - ונאמר זאת גלויות - היו שם כאלה שפחדו יותר מן החבלנים ומן האיומים שהגיעו מעבר לגבול מאשר מכוחות הבטחון. וכך החלו אזרחים טובים להמשיך ולהזהר מלהסתכן בעצמם במעשי חבלה אולם יחד עם זאת הפסיקו לחוש את הקשר הישיר הקיים בין המשך השקט באזוריהם כאלה שהחלו מסתכלים בחיוב לכמה ממעשי החבלה בחקירה שהצעקים הללו יגרמו להפסקת הבקורת נגדם וכן בחקירה שבתוך יחילולו לאמר כי "הנה חברון חזרה והיתה שוב ללאומית" אם אמנם הביטוי ללאומיות הנו זריקת סצנה על ילדים הבאים לבקר ולכבד את קברו של האב המשותף לשתי האומות. נוצרה אם כן ראשית כל עמדה ואווירה חיובית כלפי מעשי החבלה ונשכחו במהירות מפתיעה שקולים שהיו קובעים ומכריעים רק לפני שנתיים ימים. כן שכחו האנשים שאם אמנם החלה חברון לפרוה במהירות היא לא החלה בפריחתה זו אלא בגלל השקט ששרר בה. כן נשכחה העובדה שההגירה מחברון היתה הקטנה ביותר מכל הגדה והרצועה וגם זאת בגלל השקט שהיה בה.

אולם האווירה הלא-איכפתית, והחיובית במדה מה, כלפי מעשי החבלה גררה מטבע הדברים דברים חמורים יותר. טוב לא הפריע לו, לחברוני, לעמוד על המדרכה ולהסתכל בחוסר איכפתיות במעשה חבלה מבלי להניד עפעף וכאלו אין כל קשר בין מעשה זה לבין עתיד העיר ועתידו הוא בהיותו חלק מתושביה של עיר זו. יתר על כן אנשים טובים ופשוטים לא ראו כל רע בכך שהחלו מספקים לחבלנים כל מיני שרותים החל בכוס מים ואוכל וכלה במחסה ובמעבר. במלים אחרות החלה להיווצר בעיר אווירה מסוימת שהיא כשלעצמה הפכה למעודדת מעשי חבלה באזור. עובדה היא שאבו מנסור וקבוצתו מסתובבים חדשים אחרים, הוא וקבוצות אחרות ידועות באזור, שותים אוכלים וישנים כאשר התושבים - או שהם מסתכלים על כך מן הצד, או שהם מסתכלים על כך בחיוב או שאינם מונעים מהם את דרישותיהם ומכל מקום אין הם מבינים יותר שהמדובר בתהליך המאיים עליהם ועל עתידם יותר מאשר על מישהו אחר. הבעיה איננה אם כן רק הכנופיות הפועלות אלא האווירה הזו בעיר.

ההגבלות שהוטלו על חברון היו קבוצתיות במובן זה שהם התכוונו להחריע מפני אווירה קיבוצית מסוימת זו הקיימת בעיר. אולם העיקר הוא שההגבלות הללו, לא היו מכוונות להעניש את הציבור, אלא כוונתן העקרית היתה להזהיר את הציבור מפני האסונות שעלולים הם להביא על עצמם במרוצת הזמן אם יוסיפו להתהלך באווירה המוזרה בה הם מתהלכים היום. שהרי לאמתו

של דבר עלול המצב להתדרדר ולהגיע לכך שעל הצבור בכלל ועל כל אחד ואחד בפרט יהיה ברוב מסוים לבחור בין אופציה זו הקיימת בעיר ובין הנכונות לשאת בתוצאות החמורות שאופציה כזו תחייב מבחינת השלטון שהוא הוא אחראי לבטחון.

כל איש בחברון אשר ההגבלות הזמניות פגעו בו חייב כמובן לשאול את עצמו מה היתה תרומתו העקיפה או הישירה לאופציה בעיר ובאזור. כן חייב הוא לשאול את עצמו מה חשוב לו יותר משחק באש או המסך קיומו של השקט בביתו, בשכונתו, בעירו ובאזורו אני אומר "משחק באש" כי סוף סוף רק ילד יאמין היום שזריקה פצצה או רימון יש בהם כדי לשנות את המהלכים המדיניים והצבאיים הקיימים.

הזכרתי את האפשרות שאנשים לא יוכלו להוסיף ולהיות כאן באם לא יצרו אופציה שחקיית מתוכם את אלה המתנכלים לחברה. דברים אלה עלולים להתפרש כאלו הכוונה היא למדיניות של גרוש וראוי על כן לפרש את הדברים ולדבר בפשטות ובגלוי.

אני מבקש להעיד עלי את כל תושבי חברון: סוחריה, איכריה, ומנהיגיה וכן את קטני וגדולי הגדה והרצועה וירושלים. דומני שהכל יאמרו בכונה שמעולם לא נקטה ממשלת ישראל מדיניות של עדוד ההגירה והפליטות. האם הרעבנו את התושבים או שמא נענינו לכל בקשה לא רק לקיום אלא גם לפיתוח. ההתנקנו את המסחר או שמא השארנו את הגשרים פתוחים? המענו את העבודה בישראל או שמא נטלה ישראל על עצמה לספק עבודה לכל מחוסרי העבודה מן הגדה אשר במשך 19 שנות שלטון ירדני לא הורשו התושבים להקים בה יותר משנים שלוש בתי חרושה? האם לא עשינו זאת על אף סכנות ההשפעה השלילית. האפשרות של צעד זה על שוק העבודה הישראלי? המענו עצה מן האכרים או שמא הבאנו מדריכים לכל דורש והחלפנו זרעים. בקיצור האם חלקנו את פרוסת הלחם שהיתה לנו או שמא השארנו לנו וחסכנו מפיחם של האחרים? פרושו של דבר הוא שלא רק שאין ומעולם לא היתה לנו מדיניות של עדוד הגירה אלא להפך. קומו וספרו את מקרי אהוד המשפחה וחמצאו שאט כי הסדובר במספר קטן הרי בכל זאת מעיד מספר זה על כוון הפוך מכוון ההגירה. ואם אמנם כך הם פני הדברים, והכל יודעים שכך הם, טבעי לשאול מדוע בכל זאת רמזתי בדברי למעלה על העדר אפשרות המסך הקיום באם ימשכו הפגיעות החבלניות.

החשובה היא שאנשים מטבעם אינם אוהבים לחיות במקום שבו יש פצצות וריפונים ורצח של אחים על ידי אחים החושבים משום מה שהם מבינים יותר מאחרים לאומיות אמיתית מה היא. מספיק לשאול מדוע זה קרה שמאז המלחמה עזבו מרצונם החופשי יותר מחמישים אלף (1) איש את רצועת עזה. האם קשה כל כך לראות את הקשר הישיר הקיים בין מספר פעולות החבלה באזור מסוים לבין מספר האנשים המחליטים לקום ולעזוב את אותו אזור? אנשים החלו להגר מעזה ומרצועה לא משום שהיתה מדיניות ישראלית כזו אלא משום שבעזה וברצועה היה מספר החבלות הגדול ביותר. אם מספר המהגרים מחברון היה במשך השנתיים הראשונות אפסי לא נבע הדבר אלא משום שנעים היה לחיות בחברון. ישראל לא תגרש אנשים כתוצאה ממעשי חבלה אולם האנשים עצמם לא ירצו להמשיך ולגור בחברון אם תהפך זו לעיר שבה החבלות יימשכו. היעלה על הדעת שמישהו יסכים להמשיך ולגור במקום שבו קיימת האפשרות שילדיו לא יחזרו לביתם מבית הספר משום שמישהו חושב שהלאומיות פרושה וזריקה פצצה לבית הספר כפי שהדבר קורה בעזה?

השאלה היא כמובן מה היא הלאומיות, האם הלאומיות היא יצירת מצב שבו האוכלוסיה תחליט לקום וללכת, והאם הלאומיות היא זריקה פצצות על בתי ספר מקומיים או על מבקרים הבאים מן החוץ, או שמא הלאומיות היא שמירה מכל משטר על מצב שבו האוכלוסיה תוכל להוסיף ולחיות בחברון ובשאר המקומות מלבד חברון, מתוך אהבה אמיתית וכנה לחברון, ולשאר המקומות מלבד חברון.

לא, מה שהיה בחברון איננו עונש קיבוצי על לא עוול. היתה זו אזהרה קיבוצית חמורה נוכח אופציה מסוימת שהחלה להוצר באזור. אופציה שהחלב לטבש את דרכי החשיבה הבריאה של האנשים בקשר לאינטרסים האמיתיים והיחתי אומר אף הלאומיים, שלהם.

October 1969

Self deception by the Arabs may lead to round four with the Israelis and involve the BIG TWO in hydrogen warfare.

Egypt's Nasser is to the mid-east what Germany's Hitler was to Europe in the years preceding World War II.

Hitler was an agitator, a trouble maker and extremist who was unfamiliar with with the Prophet Micah's admonition, "Do justice, love mercy and walk humbly with God."

Nasser follows in Hitler's footsteps and has surrounded himself with extremists in other Arabian lands. Hitler was hell-bent on destroying the Jews and that is the aspiration of Nasser and his cohorts.

Hitler suffered from a gargantuan inferiority complex, manifesting itself in arrogance, pride and exhibition of a superiority which in fact did not exist.

Here, again, Nasser is a carbon copy of Hitler.

Some 50,000,000 people were killed, as many wounded, and quadruple the number were left homeless and impoverished, all because the leaders of the world failed to take seriously a book called MEIN KAMPF, written by Hitler while imprisoned at Landsberg on the Lech during 1924.

In retrospect, it is apparent that there were countless ways to have prevented Hitler's rise and its culmination into the greatest blood bath in history.

Now, before it is too late, our government must convey to the Soviet leadership the fact that it is criminal for them to support an understudy of Hitler in view of the fact that Russia suffered more than all the nations of Europe combined because of Hitlerism. Soviet leadership must be given the facts pertaining to the Arab-Jewish relationship from the time of Abraham to pre-Nasserism.

Abraham's Jewish wife, Sarah, mothered a son, Isaac. His Arabian wife begot a son, Ishmael. Thus the first progenitors of the Jews and Arabs were half-brothers and Semitic, of course.

The Jewish mother implanted a seed for learning in her child which blossomed for thousands of years up to the present day. The Arabian mother implanted a seed in her son totally different. That explains why, with a population 20% the size of the Arabs, the Jews have produced a larger number of Nobel prize winners than any other people on earth while I doubt whethex the Arabs have ever had a single Nobel prize winner.

The world acknowledges the fact that Jews are not to be surpassed in learning, in their love of truth, practice of mercy and subordination to God's will.

Tragically, the Arabians neglected to educate their children so that with rare exception, they have been kept in a state of ignorance that precludes facing facts and encourages them to constantly delude and deceive themselves.

Robert C. Ruark made an intensive study some twenty years ago about the Arabs and wrote this column which appeared in every Scripps-Howard newspaper in America:

THE ARAB MIND - by Robert C. Ruark.

ORAN, Algeria, Sept. 21 -- I am not much of a hand to brood about solving the troubles of everybody, everywhere, but once in a while you pause to think about the hopelessness of trying to get everybody, everywhere, to love one another and quit killing each other all over the world.

This especially strikes true when you spend a lot of time among the Arabs, of whom there are some several million scattered here and there around the globe, and who own a lot of oil and other valuable commodities in the business of extermination.

Mohammedans do not think like a lot of other people in this world. They never have, and they never will. In base they live by Koranic law, or indirect application of it, with no respect for modern adaptations of civil law.

Take stealing, for instance. The average Arab recognizes nothing wrong in stealing, especially from a person not of his faith. They are probably the most expert and persistent thieves in the world. An unguarded house will be stripped clean in a flash. An unwatched article disappears.

I remember here, in Oran during the war, a sentry was put over some unidentified casks of war material. An Arab minced by, shouldered a drum and trotted away. The GI sentry cried for him to halt, and when he trotted off without paying any attention, fired at him.

The Arab kept trotting. The bullet missed him and hit the drum. The Arab looked over his shoulder and set the drum down. He saw where the spurts were coming from. He reversed the drum so the bullet hole would be at the top, wasting less fluid, and trotted blithely off again. This time the sentry's shot killed him.

Arabs, while admirable in many ways, are almost devoid of what we call kindness and pity. This applies to animals, enemies, and their own kind. They can derive an amusement from torture, from mutilation, of both animal and man. Theirs is a symbolic cruelty, and some of the refinements do not bear print.

The other day I was writing in my hotel room here, and a horrible clamor screamed up from the street. It sounded like a crippled cat in a hell full of dogs.

I had noticed before one of the forgotten of Allah, a piteous cripple, an idiot, half blind, horribly deformed, who dragged himself along making mewing sounds and begging for alms. He is a familiar sight along the main street of Oran.

The cripple had been teased by a street cleaner, a gutter sweeper. The cripple, mewing and howling horribly, would lurch at the sweeper, a brawny six-footer, who would laugh and push him into the gutter. There he would lay, in the filthy water, struggling horribly to get up, and making sounds I never heard a human make. He would get up, finally, and drag himself with an obscene bravery toward his tormentor, who would cuff him into the gutter again, and the awful business would start all over again. Meantime, a crowd of some 200 people had gathered. Their laughter, highly amused laughter, added to the awful din.

You wonder how they will ever be able to build a United Nation-type world of sweet accord with such raw material to work with.

* * * * *

How can a sane, intelligent, honest human being fail to sympathize and understand the righteousness and justice of the Jewish cause in their fight against the people Ruark described?

Were we living in a society governed by the soul standard rather than the gold standard; governed by prophets instead of profits; governed by justice and mercy instead of oil - - - the world would applaud and sing the praises of that tiny, gallant people who though thrice threatened to be thrown into the sea, nevertheless triumphed over their adversaries proving victorious for - - -

POSITIVISM	versus	NEGATIVISM
FREEDOM	versus	SLAVERY
DEMOCRACY	versus	DICTATORSHIP
LOVE	versus	HATE
HOPE	versus	DESPAIR
GOD	versus	THE DEVIL

Amazingly, the people who have been persecuted more than any other on earth bear no hatred against their Semitic cousins for the Jewish Talmud teaches them, "hate evil but not the evil doer - - - hate sin but not the sinner."

President Nixon should meet with Soviet leadership and point out that if the Russians are sincere in seeking peace in the mid-East, then it behooves them to join with us in getting Nasser to abandon Hitler's technique of feeding the people lies and deceiving them by keeping them in ignorance.

Remind Nasser that King Hussein's grandfather, the Emir of Jordan, met with Israel's present day Prime Minister, Golda Meir, who was disguised as an Arab, to discuss peace. He was one of those enlightened Arab leaders who knew that peace with his Semitic cousins would do more than anything on earth to improve the minds of the Arabian people and enrich them materially and spiritually. Unfortunately, as Emir Abdullah was leaving the mosque after Friday services, he was assassinated by an extremist.

His grandson today would eagerly discuss peace with Israel if he did not fear assassination.

For King Hussein, like his grandfather, is keenly aware of the wisdom of Emir Feisal of Syria who on March 3rd, 1919, as head of the Hedjal delegation for peace in Paris wrote to U. S. Justice Frankfurter the following note:

"We feel that the Arabs and Jews are cousins in race, suffering similar oppressions at the hands of powers stronger than themselves, and by a happy coincidence have been able to take the first step toward the attainment of their national ideals together.

"We Arabs, ESPECIALLY THE EDUCATED AMONG US, look with the deepest sympathy on the Zionist movement. We will wish the Jews a most hearty welcome home. We are working together for a reformed and revived Near East and our two movements complete one another. The Jewish movement is national and not imperialistic. There is room in Syria for us both. Indeed, I think that neither can be a real success without the other.

"I look forward, and my people with me look forward, to a future in which we will help you and you will help us, so that the countries in which we are mutually interested may once again take their place in the community of civilized people of the world.

Yours sincerely,

Feisal"

Soviet and U. S. leadership must have the Arabian people understand that the root of their 20-years' warfare with Israel is due to Nasserism being predicated too strongly on the same philosophy as Hitlerism.

A joint statement should be broadcast to the Arabian people over and over again to this effect:

"Friends, we, the leadership of both Russia and U. S. A., beseech you to subdue passion and hatred and listen to reason and moderation.

"No satisfaction based on self deception is solid, and no matter how painful the truth may be, it is better to face it once and for all time, and to organize your lives in accordance with it.

"Follow the advice given to your fathers back in 1919 by the Emir of Syria Feisal. Sit down with your racial cousins, the Israelis, and create peace.

"Then it will follow as the day follows the night that Feisal's words will become prophetic when he said: 'My people and I look forward to a future in which we will help you and you will help us, so that the countries in which we are mutually interested may once again take their place in the community of civilized people of the world.'"

When cooperation replaces war, the Arabs with the great aid given to them by Israel, will prosper and flourish. In time, mass ignorance will be eradicated and Arabian self deception will be a thing of the past. Like their racially Jewish cousins, the Arabs will be committed "to justice, mercy and walking humbly with God."

P. S. On Thursday, September 18, 1969, the Miami Herald headline reads:

ARABS WORSE THAN NAZIS, EBAN SAYS

"We considered nazism the greatest enormity of all time in its killing of children, but Arab terrorists have gone beyond that in training and teaching children to be murderers."

DEAR MR LEGISLATOR,

PLEASE LET US
HEAR FROM YOU...

מדינת ישראל
הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה

ירושלים, 56 בחשרי תש"ל
28 בספטמבר 1969

143-1-3

לכבוד

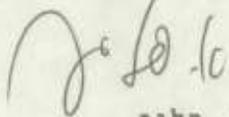
א.נ.א.

הנדון: רשימת פעולות סטטיסטיות בשטחים ופרסומיהן

הרינו מעבירים בזה לידיעתך רשימה מעודכנת של הפעולות הנעשות על ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה בשטחים המוחזקים, ורשימת כל הפרסומים שהוצאו בקשר לפעולות אלו, החל מחודש יולי 1967.

נודה לך אם תואיל להביא לידיעתנו הערותיך לפעולות הנעשות עתה והצעותיך לשפורן בעתיד. מאידך, נשמח לסייע בידך, במידע ובהסברים, בכל הקשור לפעולות אלו.

בכבוד רב,

א. פלגי

מרכז הסטטיסטיקה בשטחים המוחזקים

הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה

רשימת פעולות סטטיסטיות בשטחים המוחזקים ופרסומיהן

1. אוכלוסייה

א. אומדן האוכלוסייה - מידי חודש, נערכים ומתפרסמים אומדנים לאוכלוסייה ביהודה ושומרון ורצועת עזה. העבודים נערכים על פי הדווחים המתקבלים על תנועת האוכלוסייה, כלהלן:

1. תנועת טבעית - מתקבל דו"ח חודשי מלשכות הכריאות המחוזיות ביהודה ושומרון ורצועת עזה, על לידות ופטירות. הודעות אלו מועברות ללשכה לצרכי עבודים נוספים.

ברצועת עזה, נערכת עתה גם בדיקה מדגמית של לידות ופטירות לצרכי בדיקת והשלמות של הדווח.

2. תנועות הגירה - טפסי ההצהרה של מהגרים לצמיתות דרך הגשרים מתקבלים בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה ועוברים עיבוד לפי תכונות דמוגרפיות (מין וגיל) ולפי איזורי מגורים. כמו כן מתקבלים דווחים שוטפים של משטרת ישראל בנקודות המעבר על מספר העוברים לארצות השכנות למטרות ביקור. מבקרים שלא חזרו תוך 6 חודשים נחשבים כמהגרים.

במסגרת הדווחים על תנועות הגירה מתקבלים גם דווחים שוטפים על תנועת אחוד משפחות.

ב. השוואת מפקדים - עומדת להסתיים פעולת השוואת ממצאי מפקד 1967 בשטחים עם המפקד הירדני של שנת 1961, לפי מין, גיל, מצב משפחתי, דת, השכלה ואיזורים גיאוגרפיים.

ג. תחזית אוכלוסייה - נסתיימה הכנת תחזית אומדן האוכלוסייה עד לשנת 1985, החל ב-1970 ובמרווחים של 5 שנים.

התוכנית מפרטת גידול האוכלוסייה בנפרד למזרח ירושלים, יהודה ושומרון, עזה וסיני לפי קבוצות גיל בהנחות של הגירה וחוסר הגירה.

פרסומים בנושאי אוכלוסייה

1. בירחון הסטטיסטי לישראל - פרסום חדשי החל מחודש ינואר 1969.

2. בשרות הסטטיסטי המיוחד - מס': 8, 11, 49, 56, 58, 60.

3. בפרסומי מפקד האוכלוסין והדיוור 1967 - מס': 1, 3.

2. כח עבודה

א. סקר משפחות - החל מחודש אוגוסט 1968, נערך סקר רבע שנתי שוטף של האוכלוסייה בשטחים, המקיף כ-3,000 משפחות ביהודה ושומרון ו-2,000 משפחות ברצועת עזה.

בסקר נאספים נתונים על תכונות כח העבודה של האוכלוסייה, ניידות עובדים, קיום משק חקלאי, שבר, תמיכות וכיו"ב.

עד עתה פורסמו חוצאות שלושה סקרים והסקר הרביעי עומד להחפרסם בימים אלה, ומתיחס לתקופה אפריל-יוני 1969.

ב. עבודה בישראל - מידע על תושבי השטחים העובדים בישראל מתקבל בדרכים הבאות:

1. מסקר משפחות - במסגרת השאלות על כח העבודה.

2. משרות התעסוקה - החל מנובמבר 1968 החלו לשכוח התעסוקה לפעול בשטחים והן אתראיות למשלוח עובדים לעבודה בישראל.

3. "סקר המעבירים" - נערך סקר תושבי השטחים העובדים בישראל. המעבירים על ה"קו הירוק" נחשבים בזמנים קבועים מראש והעובדים דרכם נשאלים על מסרות יציאתם מהשטחים - אם לעבודה ואם למסרות אחרות. הסקרים הראשון על יהודה ושומרון (למעט ג'נין) ועל רצועת עזה הוצא (פרסום פנימי) והוא ישמש למסרות מעקב בעתיד.

בתכנון - סקרי מעבר חדשים ביהודה ושומרון (בעזה הסקר הוא מחמיד).

פרסומים בנושאי כח אדם

1. בשרות סטטיסטי מיוחד - מס' 3, 64, 70, 76.

2. בירחון הסטטיסטי לישראל - במוסף לירחון מס' 6 (יוני 1969).

3. בפרסומי מפקד האוכלוסין והדיור 1967 - מס' 4.

3. חשבונות לאומית

נערך אסוף נתונים שוטף על מרכיבי הקנסה וההוצאה הלאומית, לאחרונה, הוכן בהסתמך על אסוף הנתונים הבסיסיים אומדן ארעי של החשבונות הלאומיים של השטחים לשנת 1968. הנתונים שנכללו בו עוברים ביקורת ותיקונים ועם השלמתם יפורסמו אומדנים מחוקנים.

הנתונים הם על צריכה פרטית וציבורית, השקעה גלמית, יבוא סחורות ושרותים, חלומים לגורמי יצור בחו"ל ומסים.

4. מאזן חלומים

נערך אסוף נתונים שוטף על מרכיביו של מאזן החלומים בשטחים. מאזן החלומים מחוקן הוכן בסוף חודש יוני לגבי שנת 1968 והוא כולל נתונים על חנועות סחורות ושרותים, חנועות הון והעברות חד-צדדיות. החומר פורסם בתפוצה פנימית בלבד.

5. סחר חוץ

א. סחר שטחים - חו"ל - נאספים נתונים שוטפים על היבוא והיצוא של השטחים, דרך גשרי הירדן ודרך נמלי ים ואויר של ישראל כולל יצוא דרך נמל עזה. הנתונים מתפרסמים מידי חודש ב"שרות הסטטיסטי המיוחד".

ב. סחר ישראל - שטחים

1. סקר מדגמי שוטף על מוצא ויעד - לצורך קביעת אומדנים על היקף הסחר בין השטחים וישראל, ("סקר חגורה") נערך במעברים שבין ישראל והשטחים, בו מבררים, לגבי רכב מסחרי, את סוג המסען, משקלו, ערכו ויעדו. סקר זה החל במחצית השניה של 1968, ובימים אלה הוצאו הנתונים על הרבעים ינואר-מרס ואפריל-יוני 1969.

2. נערך אסוף נתונים על היקף השרותים בין השטחים וישראל ובין השטחים וחו"ל. נתונים אלו משמשים בעיקר לצורך עריכת מאזן החלומים של השטחים.

פרסומים בנושא סחר חוץ

1. בירחון הסטטיסטי לישראל - פרסום חדשי החל מינואר 1969.

2. כשרות סטטיסטי מיוחד - פרסום חדשי החל מחודש פברואר 1968 (מס' 31).

פרסום על "סקר חגורה" במס' 67, 85.

6. מחירים

נערך אסוף נחונים שוטף, שהחל ביוני 1967, ביהודה ושומרון ורצועת עזה, מנחונים אלו על מחירי מוצרים במסחר הקמעוני מעובד מדד המחירים לצרכן. מדד זה ומחירי מוצרים במסחר הקמעוני מתפרסמים מידי חודש ב"שרות הסטטיסטי המיוחד". המדד אינו כולל ירקוח ופירווח.
כן גאספים מחירים של תוצרת חקלאית בשווקים הסיטוניים והנחונים משמשים בעיקר לשם מדידה ערכים של תפוקת ענף החקלאות.

בתכנון - מחירון חמרי בניה. כן אמוכנן פרסום מדד מחירים, כולל ירקוח ופירווח החל מחודש אוגוסט 1969, על בסיס: ממוצע השנה יולי 1968-יוני 1969-100

פרסומים בנושאי מחירים

בשרות סטטיסטי מיוחד:

- א. מחירים קמעוניים וממוצעים לצרכן - בפרסומים מחודש יולי 1967 עד יוני 1968.
- ב. מדדי מחירים ומחירים ממוצעים לצרכן - פרסום חדשי החל מחודש יולי 1968.
- ג. השואת מחירים יוני 1968 לעומת מאי 1967 - במס' 41.

7. חקלאות

ביהודה ושומרון

א. נערך עחה סקר מדגמי של החקלאות ביהודה ושומרון, המקיף 20% מהכפרים באיזור. מטרת הסקר - איסוף נתונים על יכולים, חשומות, תעסוקה, מספר בעלי חיים, שטחים מעובדים וכיו"ב.

ב. נערך סקר שווקים סיטוניים האוסף נתונים על כמויות התוצרת החקלאית המגיעה לשווקים.

ג. נשלמה עריכת החשבונאות הלאומית של ענף החקלאות.

ד. נערך עחה מאזן מזונות ביהודה ושומרון.

ברצועת עזה

א. נערך עחה מפקד החקלאים ברצועה, הכולל נתונים על השטח החקלאי, יכולים, תעסוקה ומידת השימוש בחשומות נבחרים. לאחר גמר המפקד יוחל במדגם לאסוף נתונים שוטף על החקלאות ברצועה.

ב. נערך סקר שווקים סיטוניים על כמויות התוצרת המגיעה לשווקים.

ג. נשלמה עריכת החשבונאות הלאומית של ענף החקלאות ברצועה.

- ד. נערך עתה מאזן המזונות ברצועה.
ה. הוחל בעריכת מיפוי של האיזורים החקלאיים בהסתמך על תצלומי אוויר.

פרסומים בנושאי חקלאות

1. שרות סטטיסטי מיוחד - מס' 14, 22.

8. תעשייה ומלאכה

א. מפקד התעשייה - הושלם מפקד התעשייה שהקיף ביהודה ושומרון כ-1,600 מפעלים וברצועת עזה כ-1,000 מפעלים. נעשות פעולות להשלמת המסגרת. התוצאות פורסמו בחפוצה פנימית בלבד.

ב. מדדי תעשייה - נערך סקר חדשי של מפעלים תעשייתיים לפי מדגם חדש. ביהודה ושומרון נערך הסקר לגבי כ-600 מפעלים בינוניים וגדולים (מחוסם כ-370 המעסיקים 4 פועלים ויותר) ובעזה יבוצע הסקר לגבי כ-470 מפעלים.

הנחונים המקבילים מהסקר הנ"ל מעובדים למדדי תעשייה, לגבי מספר השכירים, ימי עבודה למעשה, שכר עבודה של השכירים והפדיון. נתונים אלו מפורסמים אחת לחודש בחפוצה פנימית.

בחכרונן - עבוד מדד חדש, לפי המדגם החדש, וטרואקטיבית החל מחודש פברואר 1969 עם כסיס ינואר = 100.

9. מסחר ושרותים

א. סקר המסחר הסיטוני - נסתיים מפקד המסחר הסיטוני ביהודה ושומרון וברצועת עזה. עתה מבוצע סקר מדגמי של ענף זה המספק נתונים על הקניות והפדיון, מס' מועסקים ושכירים, שכר עבודה, היקף עסקים עם ישראל וכיו"ב.

ב. סקר המסחר הקמעוני - נסתיים מבחן מוקדם על המסחר הקמעוני ביהודה ושומרון וברצועה. נחקרו פרטים על פדיון, קניות מישראל, שכר, מועסקים ושכירים. מחוכנן עתה סקר מדגמי בענף זה.

ג. סקר שרותי הארחה - נערך מפקד חדשי של בתי המלון בטחנים, המספק נתונים על מס' חדרים, לינות, מועסקים, פדיון ושכר עבודה.

פרסומים בנושאי מסחר ושרותים

על המסחר הסיטוני - בשרות סטטיסטי מיוחד מס' 75, 82.

על שרותי הארחה - פרסומים חדשים בחפוצה פנימית בלבד.

10. בניה

נערך איסוף נתונים שוטף ממקורות שונים כגון: עירייה, כפרים, מוסדות
ממשלה, סט"ח וכו'. הנתונים כוללים תאריך התחלה, תאריך סיום, היקף הבניה
(שטח ומספר חדרים או דירות), ייעוד הבניה ונתונים אחרים.

11. חינוך

נערך מפקד שנתי קבוע בשיתוף עם משרד החינוך, והכולל נתונים על כמות
הוראה, תלמידים ומוסדות.

פרסומים בנושאי בניה וחינוך

1. בשרות סטטיסטי מיוחד מס' 5, 9, 11, 37.
2. בפרסום סטטיסטי מיוחד מס' 218.

12. משפטים

נאספים נתונים שוטפים על מערכת בתי המשפט היקף פעילותם, סיפול במקרים
פליליים ואזרחיים, גילוי חשודים וכיו"ב.

13. בריאות

נאספים נתונים חודשיים על התפלגות מקרי מות לפי סיבות, על פעילות בתי
החולים.

14. רשויות מקומיות

הסתיים סקר על מערכת הכספים של 22 רשויות מקומיות ביהודה ושומרון, ל-68/69
הנתונים עובדו מתוך הדוחות הכספיים של הרשויות. הסקר כולל נתונים על
הכנסות והוצאות לפי מקור ויעוד, בתקציבים הרגילים ובתקציבי הפתוח. פרסום
מיוחד בנושא זה יצא בשרות סטטיסטי מיוחד מס' 83.
בתכנון: הרחבת הסקר על רצועת עזה.

15. תחבורה

כרצועת עזה נערך, החל מחודש מרץ 1969, סקר שוטף של נפחי התנועה בקטעי
דרך בין עירוניים ועירוניים, לפי כוונים, שעות, כבישים נבחרים ולפי סוגי רכב
והשתייכותם

בתכנון - סקר משאיות - תפעול מוצא ויעד ומסענים.

סקר החבורה ציבורית - אוטובוסים ומוניות.

ביהודה ושומרון הוחל בכצוע עבוד על תאונות דרכים וכך ספירת תנועה ב-13 צירים מרכזיים. נבדקה האפשרות לבצע סקר מצבת רכב וסקר ענף המשאיות. כמו כן נבדק הצורך בעריכת "סקר חברון", על התחבורה הציבורית בחברון ואליה (מוחנה בהחלטה על הקמת תחנה מרכזית בעיר).

בתכנון - סקר מוניום נסקר חברות האוטובוסים ביהודה ושומרון.

פרסומים בנושאי תחבורה.

בשרות סטטיסטי מיוחד - מס': 47, 67, 79.

מיון

143-1-0
804/46

19.9.69

בחשובה לשאלה אמר דובר משרד החוץ:

בהחשב בסכנה ליבולים ולאדמות שבעברו המזרחי של הירדן הוחלט לא להפריע לעבודות החקון של העלת מעלה הע"ור.

חקותנו היא שכל ההתחייבויות לפי הסדרי הפסקה האש ישמרו בקפדנות.

ההתחייבויות לקיום הסדרי הפסקה האש הן הודיות.

מיון
מיון
מיון
מיון
מיון

0-1-5M
JW/MS

Pd.P.91

SEARCHED INDEXED SERIALIZED FILED
MAY 19 1964
FBI - MEMPHIS
COMMUNICATIONS SECTION

6/19/64
JW/MS

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

מברק יוצא

112-1-2

143-1-0

491-1

ת"פ 922

אל : אדיס אבאבה אנקרה בוגוטה בוקרשט

ביירס בריסל האג רוטינגטון זינה טהרן לונדון ביוורק

פאריס ציריך קופנהאגן רומא טשוקהולם

נסלח: 9.9.69

מאת : המשרד

ט י י י

להלן הודעת רהט שתשודר בקול ישראל הערב:

" כפי שכבר נמסר בהודעת דובר צהל באה פעולה זו בעקבות התוקפנות
הממשכת של הצבא הצרפי באותו אזור. במשך החודש אוגוסט בלבד היו
515 מקרים של הפרות הסכם הפסקת האש מצד מצרים, כולל יריות, הפגזות
מקרי תפילה ומיקוש.

הפעולה שלחה טוב את כושרו המבצעי המעולה של צהל אשר פעל כ-10
שנה בעוצמה רבה בשטח אויב בהתאם ללוח זמנים צרור מראש. הפשיטה
נמשכה לחלום במסיימים וריכוזים של הצבא הצרפי שהם יצאו יחידות
קדמיות לשם הכנת מוקשים ולשם התקפה על מוצבים ישראליים. הפעולה
בוצעה בדיוק כמתוכנן החל מהנחיתה ועד לחזרת כל כוחותינו על ציודם
ולבטיבתם כפי שנקבע.

הפעולה הזאת, כמו פעולותיו הקודמות של צהל, מכוונת להחזיר להכרת
עליונות מצרים ומדינות ערב האחרות כי תוקפנותן אינה יכולה להשאר
ללא מענה.

הפעולה הודיעה לא פעם כי בהעדר שלום אנו מוכנים ומעוניינים לשמור
במדינות על הפסקת האש. התנאי היחיד הוא הדדיות. כלל זה הל על כל
מדינות ערב השכנות. באשר הרחיק לכת בכך שלא רק שאיבנו שומר על הפסקת
האש למנוח אלא אף הכריז שאיבנו סכיר בקיום הפסקת האש ונוהג בהתאם
להכרזה זו.

ישראל הוזרת ומכריזה על רצונה וכוונתה לקיים במלואה את הסדרי הפסקת
האש. המטה מצרים ותנסנה שאר ארצות ערב השכנות לשמור על השקט ויורכחו."

ה סברה

Prime Minister's Office
Jerusalem

7.9.69

143-1-0
112-1-9

FOLLOWING ARE CORRECTIONS AND INSERTIONS IN PRIMEMINISTER'S INTERVIEW AS MAILED TO YOU ON 3 SEPTEMBER STOP ANSWERS ONE TWO THREE AND SIX NO CHANGES STOP ANSWER FOUR OMIT LAST PARAGRAPH STARTING WITH WORD WE ENDING IMPROVEMENT IN RELATIONS STOP INSERT QUOTE AS FAR AS ISRAEL IS CONCERNED WE WILL ALWAYS BE READY TO AGREE TO THE RESUMPTION OF DIPLOMATIC RELATIONS DESPITE THE ATTITUDE OF THE SOVIET UNION UNQUOTE ANSWER FIVE AFTER QUOTE OCTOBER 1966 UNQUOTE ADD QUOTE ALTHOUGH ISRAEL'S FIRST APPROACH DATES BACK TO 1959 UNQUOTE ANSWER SEVEN ADD AT END OF ANSWER QUOTE MY CONVICTION IS BASED ON THE DESIRE OF LARGE NUMBERS OF RUSSIAN JEWS TO JOIN THEIR KIN IN ISRAEL DESPITE THE RUSSIAN REGIME NOT ALLOWING THE CULTURAL NATIONAL AND RELIGIOUS DEVELOPMENT IN THEIR COUNTRY UNQUOTE ANSWER EIGHT REWRITE LAST SENTENCE THUS QUOTE MORE AND MORE YOUNG JEWS IN WESTERN COUNTRIES WISH TO PARTICIPATE IN THE DEVELOPMENT OF THE COUNTRY AND ITS SOCIETY UNQUOTE ~~XXXXXXXXXXXX~~ ANSWER NINE BETWEEN SENTENCE ENDING QUOTE EVER DEEPENS UNQUOTE AND SENTENCE STARTING QUOTE THIS IS PARTICULARLY UNQUOTE INSERT QUOTE THIS IS EVIDENT IN THE SCHOOL SYSTEM WHERE WE HAVE UNIVERSAL FREE EDUCATION THROUGH THE FIRST YEAR OF HIGH SCHOOL COMMA AN EXTENSIVE SYSTEM OF SCHOLARSHIPS IN HIGH SCHOOL AND UNIVERSITY FOR LOW INCOME FAMILIES AND ADULT EDUCATION AND VOCATIONAL TRAINING PROGRAMMES ~~XXXXX~~ UNQUOTE ANSWER TEN BETWEEN SENTENCE ENDING QUOTE BETWEEN THE VARIOUS SECTORS UNQUOTE AND SENTENCE BEGINNING QUOTE I DO NOT BELIEVE UNQUOTE INSERT QUOTE MANY FOREIGN INVESTORS WERE PARTICULARLY INTERESTED TO PARTICIPATE IN HISTADRUT ECONOMIC VENTURES AS WELL AS INDUSTRIAL ENTERPRISES OF KIBBUTZIM STOP THE POLICY OF THE ISRAEL GOVERNMENT HAS ALWAYS BEEN TO ENCOURAGE THE DEVELOPMENT OF BOTH SECTORS AND JUDGE EACH ENTERPRISE ON ITS MERITS WHETHER IT IS HISTADRUT OR PRIVATE UNQUOTE ANSWER ELEVEN ADD AT END OF ANSWER QUOTE I AGREE THAT MORE YOUNG PEOPLE SHOULD BE BROUGHT INTO POSITIONS OF RESPONSIBILITY UNQUOTE

~~XXXXXXXXXX~~

ANSWER TWELVE DEplete QUOTE THE ENHANCEMENT OF OUR
CONTRIBUTION TO WORLD CIVILIZATION UNQUOTE WRITE INSTEAD
QUOTE COMMA CLOSE TIES WITH THE JEWISH PEOPLE STOP THE
ADVICE TO THE FUTURE GENERATIONS IS THAT THEY SHOULD PURSUE
THOSE GOALS AND NEVER FORGET THE ONENESS OF THE JEWISH
PEOPLE THOSE IN ISRAEL AND THOSE THROUGHOUT THE WORLD UNQUOTE
ANSWER THIRTEEN REWRITE THE WHOLE ANSWER THUS QUOTE THE
QUESTION OF BEING A MEMBER NEVER OCCUPIED MY MIND STOP AS
FAR AS THE GREATEST DAY IN MY LIFE IT IS THE DAY OF MY ARRIVAL
IN ISRAEL STOP I FELT THEN AS I FEEL NOW THAT A JEW CAN ONLY
LIVE A FULL LIFE IN THE LAND OF ISRAEL UNQUOTE ANSWER FOURTEEN
REWRITE WHOLE ANSWER THUS QUOTE I CERTAINLY THINK WE SHOULD
BEAR IN MIND DIASPORA JEWRY'S VIEWS WHEN WE FORMULATE OUR
POLICIES STOP NATURALLY DECISIONS AFFECTING ISRAEL'S LIFE AND
SECURITY ARE THE RESPONSIBILITY OF THE ISRAEL GOVERNMENT STOP
THERE QUITE A NUMBER OF CHANNELS OF COMMUNICATION STOP THE
MAIN CHANNEL IS THE CULTURAL CHANNEL STOP DURING THE 20TH
ANNIVERSARY YEAR WE HELD HERE A SERIES OF CONFERENCES AIMED
AT A FRIENDLY EXCHANGE OF VIEWS AND AT DEVELOPING JEWISH
UNITY STOP NATURALLY AS LONG AS A JEW LIVES WHEREVER HE DOES
HE OWES HIS ~~XXXXXXXX~~ PRIMARY ALLEGIENCE TO THE COUNTRY WHERE
HE LIVES UNQUOTE'

SIMCHA DINITZ

September 1969

143-1-0

ARABS FOR SEMITIC BROTHERHOOD
"JEWS ARE HERE TO STAY, BUT ISRAEL IS NOT"

Greetings,

In our last letter sent to you late in July we quoted the views of such prominent Jewish thinkers as I.F. Stone, Isaac Deutscher, and Maxime Rodinson to the effect that whereas Israel won the war of June 1967, it failed to achieve the peace it has been seeking for the past twenty years.

To the casual observer of the Middle Eastern scene, this is a startling paradox. After all, Israel succeeded in destroying several Arab armies, and £ 1 billion worth of sophisticated military hardware, and more than tripled the area of the territories under its control. Surely, faced with such defeat, the Arabs "should come to their senses and negotiate a lasting peace settlement with Israel."

What this point of view overlooks is the injection into the Middle East drama of a vigorous new political force - the Palestine Arab resistance. Although Palestinian commando activities began long before the war of 1967, they lacked popular backing and the momentum which characterizes their operations today. It is crucial to an understanding of the current Middle East situation to identify the causes of the Palestinian renaissance, which is part of the overall process of rejection of foreign domination and which sees Zionism as an outflow of the traditional Western colonialism.

The trauma of 5 June proved to the Palestinian Arabs, huddled in their "ghettos" in Jordan, the Gaza Strip, Lebanon, and Syria that twenty years of waiting for the UN, the Great Powers, or even the Arab countries to restore their lands to them was a futile exercise in wishful thinking. For the Palestinians, therefore, the past twenty years have been a series of unfulfilled promises and blighted hopes, culminating in the June 1967 war. The Arab regimes were immobilized by their defeat; unable to wage war but equally unprepared to accept a sham and dishonorable peace that could only serve the strategic objectives

of an increasingly militant and arrogant Israel. The Palestinian resistance, meanwhile, began to come to the fore of Arab politics, the only activists in an otherwise paralysed Arab world. Their limited operations in Israel galvanized Arab public opinion in a way few events had done before, and they are the new heroes of an Arab world which has been nursing a gnawing appetite for "achievement" for more than twenty years. The same forces that catapulted the Zionists in Palestine are now working for the Palestinians. They too have their own "Diaspora", their "ghettos" and their commando organizations, and the whole Arab world is backing them just as the wealthy Jewish communities of the world have been supporting the Zionists since the turn of the century.

There is one misconception about the Palestinian resistance that appears to cloud the Israeli vision and should therefore be cleared up, namely: "That if the Arabs had better education they would be realistic... The better educated, the more prepared Arabs would be to see that Israel is here to stay and that there is nothing that could be done about that."

There are as many university graduates among the Palestinians alone as there are in Israel, and it is the educated Palestinians who head the commando groups. Likewise the intelligentsia of the rest of the Arab world are the most ardent supporters of the Palestinian commandos. Why is this so? The answer lies in the fact that these educated Arabs consider that they have failed their people and their countries by accepting the role of onlookers in Arab political life during the past twenty years. They were content to watch on while regime after regime played with their destinies, preventing them in effect from contributing to the political and social development of their countries.

The war has changed all this, especially among the educated of the Arab world. No longer indifferent to their political environment they are awakening, and their byword is "activism" or resistance. They are impressed with the capacity of the downtrodden and the poor to challenge and erode the "invincible" Israeli war machine and will henceforth spare nothing in their support of the Palestinian commandos. Thus we see the Palestinians refugee camps -- no longer the crematoria of the mind and soul -- vibrating with the newly resurgent Palestinian identity. What does it all mean for Israel? Writing in the London Times of 1st February the two conservative MP's Dennis Walters and Ian Gilmour state:

From Israel's point of view 'secure' military frontiers are no longer the point, even if they ever were. Guerrilla movements do not recognize frontiers... Whatever her frontiers Israel can only be secure if she is accepted by the Arabs and she will only be accepted if she comes to terms with the Palestinians.

And elsewhere in the same article:

Before long the Palestine Liberation movement will be powerful enough to veto any settlement which it does not consider entirely acceptable.

There will, therefore, be no peace which does not rectify the accumulated injustices that have been imposed upon the Arabs of Palestine. The Palestinian war of liberation will continue, undaunted by Israeli reprisals or the hypocritical mediatory efforts of the Great Powers. It will be a long long war, a war of attrition which Israel, with its small population, cannot possibly endure for ever. There is no place for a racist exclusivist Israel in the Arab world! But there is a place for a Jewish community which is ready to identify with Palestinian Arabs in Palestine.

ARABS FOR SEMITIC BROTHERHOOD

August 11, 1969

His Excellency Itzhak Rabin
Ambassador of Israel
Embassy of Israel
1621 22nd Street, N. W.
Washington, D. C. 20008

My dear Ambassador Rabin:

This is the first setting down of your thoughts on the American stake in Israel and the Middle East, the subject of an article for The Atlantic. The article was written by Mr. Donald Robinson, who attended the meeting in your office some weeks ago.

I think the draft captures a great deal of what you had in mind, in your own words and paraphrased, and in the style in which you gave the facts and comments. At the meeting in your office, you hit hard and engrossingly on many aspects of the Middle East situation, and I believe your presentation is reflected here.

If you feel that a lot of rewriting will be necessary, we would like to set up another session with you in Washington. If, however, you feel that the article can be made fully satisfactory by making small changes and additions directly in the manuscript, we will incorporate these changes and send you a revised draft to approve.

As you know, most editors of mass magazines today want fairly hard-hitting material. I hope you agree that this draft accomplishes this and that it reflects your comments at our last meeting.

I am sending a copy of the draft to Simcha Dinitz since I know how interested he was in this project and I am also sending a copy to Avraham Avidar since he is the new Minister of Information.

- continued -

His Excellency Itzhak Rabin

Page 2

August 11, 1969

In the interest of time, David Finn or I will telephone you in the next couple of days to get your reaction.

Respectfully yours,

Joseph Deitch

JD/mas
Enclosure

cc: Avraham Avidar
/ Simcha Dinitz
David Finn

By Major General Itzhak Rabin

Ambassador of Israel to the United States

There cannot be any doubt as to what the fate of 2,500,000 Israelis would have been if the Arab armies had triumphed in the Six Day War of June, 1967. On the outset of hostilities, a journalist asked the head of the so-called Palestine Liberation Organization, Ahmed Shukiary, what would be done with the Jewish survivors after the Arabs had crushed Israel.

Mr. Shukiary's answer was blunt. He said, "There will be no survivors."

Some political pragmatists maintain that the United States would be better off today if the Middle East "question" had been settled once and for all in this staccato fashion. With Israel erased from the map of the world, the United States would not have to choose any more between the conflicting claims of Arabs and Jews, they declare. No longer would the United States have to worry about a military confrontation with the Soviet Union in the Mediterranean. Life in the Middle East would again be serene and pleasant.

I can't buy a shred of that theory. The death--even the weakening--of Israel would mean a deep loss to the United States, militarily, geopolitically, and spiritually. As much as we Israelis esteem the United States' friendship so, we think the United States has reason to value Israel as a friend. Israel may be small, but she has some interesting assets to offer the United States in the international arena.

In this cynical, corrosive age of military juntas, one-party governments and other ugly forms of dictatorship, it can be lonely to be a democracy. Only a few nations are left now with whom the United States can feel ideologically at home. Scarcely one out of five member-states of the United Nations has a democratic government. In the Middle East, brutal dictators and feudalistic monarchs are the rule. Free men with free governments are the rarity.

Israel can provide the United States with political empathy. Israel cherishes the same basic concepts of democracy as the United States: the same free political organizations, free elections, free press, free socio-economic system. Some people define democracy by what is written in a nation's constitution. Personally, I believe a true democracy can be better delineated by a way of life. It's best when the two coincide. The United States is a democracy by way of life as well as by a constitution. So is Israel. On important issues of conscience, the two nations think alike.

The Israelis have something else to share with Americans in the spiritual sphere -- an ennobling dream.

We have undertaken a mission unlike any that man has assumed through the whole of recorded history. After a cruel gap of 2,000 years, we are attempting to restore our nation to an independent, dynamic life, with the same law-loving, culture-loving traditions she used to have, made stronger by the scientific progress of Western civilization. The opposition to our mission is great, the odds against our nation's living

are many, but we Israelis are not afraid. The dream we dream is too glorious to permit of fear.

Americans with their pioneers' blood, who also have had to overcome terrible obstacles in order to build their nation, can understand a dream like ours.

* * * * *

Israel can also make some more tangible contributions to the security of the United States. To recognize them, let's take a close look at the geopolitical realities of the moment.

The biggest single factor in human experience today is the struggle between the two superpowers, the United States and the Soviet Union, to advance their interests all over the globe. By tacit agreement, one rule applies in their mammoth duel. Everything is allowed except a situation that might bring about a military showdown between them.

Unquestionably, Europe is the most important sector in the world for both of the superpowers. At the end of World War II, they drew an imaginary line down the center of the European continent and made it clear to each other that any crossing of that line would be considered a direct military challenge. Ever since, each has meticulously stayed on its side of the line. They both know that any change in the European status quo could set off an all-out thermonuclear war.

The Middle East is next in importance. It is the bridge between three continents, Europe, Asia and Africa. Any power that controls the Middle East has freedom of maneuverability in any or all of those

three directions. From the Middle East, it can knife into Greece or Italy; it can push down into Black Africa; or it can fulfill the age-old ambition of every would-be Alexander and strike out toward India. It is the prize strategic position on earth.

Then there is the vital matter of oil. The lifeblood of the world's economy still is oil, primarily Middle Eastern oil. Western Europe obtains over 50 percent of its oil from the Middle East. It consumes more than 400,000,000,000 barrels of Middle Eastern crude oil per year! Japan, the strongest ally the United States has in the Far East, receives more than 80 percent of its oil from Middle Eastern wells.

Try to imagine the psychological and political impact upon the leaders of Western Europe and Japan if a power unfriendly to the United States -- say, the U.S.S.R. -- were to get control of the Middle East and be in a position to cut off the flow of oil to them. Every country in Western Europe and the Japanese would have to abandon any friendship they felt for the United States and align themselves politically with Russia. It would be that or no more fuel for their power plants, their industries, their homes, their automobiles.

And there is the Suez Canal. The Canal does not count as much any more as it did a few years ago when 15 percent of the world's shipping passed through its 103-mile waterway. Certainly, the world has endured the blocking of the Canal these past two and a half years with comparatively little discomfort. However, the canal can save time and money to seagoing ships headed from Europe to India and the Far East. It is the only practical route for Soviet warships into the

Red Sea.

Any unfriendly power in command of the Middle East could jeopardize some of the most important interests the United States has in the world.

This could happen soon. The Kremlin is coming perilously close now to making the entire Middle East a Soviet sphere of influence.

* * * * *

During the last 15 years, the Soviet Union has had marked success in her efforts to penetrate the Middle East. She has made virtual satellites out of countries like the United Arab Republic, Syria, Iraq, the Yemen and Aden, to say nothing of Somalia, Sudan and Algeria (which is very far away but furnishes the Red Fleet with a convenient naval base).

Capitalizing on pre-existent tensions, the Kremlin offered these nations vast quantities of military, economic and political aid to join its Middle Eastern bloc. Our best informed estimates are that the Kremlin has expended more than \$6,000,000,000 since 1955 on its campaign to take over the Middle East. It has poured \$3,000,000,000 worth of arms into the U. A. R. alone.

Over and beyond these sums, the Soviet Union has given the Arabs unquestioning political support in their jehad against Israel. For 15 years, Israel has not been able to get the United Nations Security Council to vote in her favor once because the Russians have put their veto power completely at the disposal of the Arabs. The

Security Council has voted to condemn the Arabs' activities on ten occasions. Each time, the Soviet Union vetoed the resolution.

The Kremlin has provided the Arab states with the latest model planes, tanks, missiles, guns and ships, plus expert guidance on how to employ them. The crew of every Egyptian submarine and warship is now trained for at least one year inside the Soviet Union. Egyptian Air Force pilots are sent to the Soviet Union for their basic as well as their advanced training. Between 2000 and 3000 top Soviet military men are in Egypt, serving as technical advisors to the Egyptian Armed Forces. And as war planners.

The appearance of the Russian Navy in the Mediterranean is an integral part of the program. It is designed to give credibility to the Soviet Union's efforts to bring more regimes over to its side. When a country joins forces with the Soviet Union, it likes to feel safe. This sense of safety is supplied by the Russian naval presence.

In my opinion, that is the real reason for the arrival of the Red Fleet in the Mediterranean. The deployment of the 50 Russian warships is not aimed even indirectly at the United States. A local clash between the American and Russian navies would be unthinkable because it would lead to a general nuclear exchange.

Arabs make no pretence of their delight in these Soviet military and naval props. "Without the Soviet Union," President Gamal Abdel Nasser of the U. A. R. chortled over Radio Cairo, "we would find ourselves facing the enemy weaponless." And he candidly went on to admit: "There is another point: I say that all free countries of the area wel-

come the presence of the Soviet Fleet in the Mediterranean as a factor to balance the U.S. Sixth Fleet which wanted to turn the Mediterranean into an American lake. "

Significantly, the Russians are not stressing any Communist ideology in the Middle East. They come as a global power pushing their national interests, not any Leninist dogmas. In Egypt, the Communist Party is illegal and Communists are clamped in jail, but it does not alter the fact that the U. A. R. is the Soviet Union's dearest friend. Russians are very pragmatic people. When national interests and ideology conflict, they invariably accord top priority to their national interests.

The Kremlin is still not satisfied, of course. It is adroitly using its various satellites to expand its dominance. With the help of Nasser and the other Arab radicals, it is seeking to revamp the moderate Arab regimes into what it likes to call "progressives," thereby undermining the influence of the West. Backed by the Russians, Nasser has repeatedly tried to overthrow King Hussein of Jordan. He has made many attempts to organize revolutions in Saudi Arabia, and to assassinate King Faisal, the key figure of American policy in the Arab world.

In 1962, the Russians even encouraged the Egyptians to dispatch troops into the Yemen to support a Republican revolution against the royalist regime. Unfortunately for Moscow, the Egyptian soldiers couldn't stand up to the barefooted Yemeni tribesmen. Five years and 60,000 soldiers later, Nasser had to give up in despair. He pulled out

his army for his war on Israel, and the Russians had to take over the civil war themselves. They had to rush in 800 of their own pilots and other personnel to bolster the faltering Republican forces.

Not long ago a Russian Army pilot was shot down in combat flying a war mission against the Yemeni Royalists.

The Soviet's strategy is plain. She has succeeded in establishing bases along the northern coast of Africa from Egypt to Algeria. Now she is driving for domination of the Red Sea. For all practical purposes Aden can already be considered a Russian naval base. The Russians want to encircle Saudi Arabia, and then reach out later through the oil-rich Persian Gulf for Iran. After that -- India.

Because the Suez Canal is shut down, the Russians can't yet maintain an effective Indian Ocean flotilla on a permanent basis. When -- if may be a better word -- the Canal is reopened, I am sure that the first ships to pass through it will be units of Russia's Mediterranean fleet.

* * * * *

One big obstacle stands in the way of increasing Russian domination of the Middle East and the Red Sea region. The name of that obstacle is Israel. The reality of her continued existence and internal vigor can rate high in the calculations of U.S. State and Defense Department thinkers.

More than anything, the Kremlin desires an Egyptian hegemony over the Middle East today. Once Nasser puppets are in power throughout the area, the Kremlin will be able to manipulate all the Arab states without

fear of embarrassing outbursts of independent ideas.

By the fact of her geographic location, Israel bars such a hegemony. It was the existence of Israel, for example, which saved the independence of Syria, a genuine bit of irony inasmuch as Syria is our most implacable enemy.

Back on February 1, 1958, Egypt and Syria agreed to merge their separate identities into the United Arab Republic with Nasser as the boss. This was the Napoleonic Nasser's sweetest aspiration come true. Three years later, the Syrians decided that they'd had enough of their marriage to Colonel Nasser and Egypt. Loudly, they proclaimed their independence again.

Nasser was wild with fury, but there was little he could do about it. Egypt has no land communications with any other Arab country to the East. Although Nasser had vastly superior forces, he had to march through Israel in order to get at Syria. This he didn't dare do. He tried to drop a few paratroopers into Syria, near Latakia, but they were easily rounded up and Syria retained her reborn independence.

The presence of a strong Israel has been a bulwark for King Hussein's pro-Western regime in Jordan, too. The Egyptians have made all sorts of menacing threats against Hussein, but have been unable to carry them out. They couldn't get at Jordan because Israel was in their path.

A number of murderous commandos whom Nasser sent to wage underground war on Hussein have been captured by the Israeli Defence Forces en route to Jordan.

The rabid Iraqis, with their frequent bloody coups and counter-coups, would surely have faced overt intervention in their affairs by Egyptian bayonets if it hadn't been for Israel's placement astride the main Cairo-Baghdad route. And, irony of ironies, Israel has helped to prevent Egypt and the Soviet Union from exerting direct pressure on Saudi Arabia. Had it not been for Israel, I don't doubt that King Faisal would have long since been overthrown and a pro-Nasser, pro-Soviet regime installed in Ripadh with its hands on all the Saudi Arabian oil.

Incidentally, the secret is now out that Arab oil is now flowing by pipeline through Israeli-controlled territory. We could easily have cut off this oil to put financial heat on the Arabs. We thought it over and decided not to.

All this the Washington planners ought to bear in mind together with the thought that so long as Israeli soldiers are dug in along the Suez Canal the Soviet Union cannot indulge in naval bluster in the Red Sea or the Indian Ocean.

The truth is that Israel, sitting where she does, with the kind of indomitable citizenry she has, can help greatly to preserve the Middle East as a free corner of the world open to the trade and travel of all who wish to come.

The Soviet Union recognizes the strategic value of Israel. It is why the Kremlin worked so assiduously to provoke the U.A.R. and the

other Arab nations to plan war against us in the spring of 1967. Luckily for us, the Kremlin misjudged the strength of arms and will of its Arab proteges.

The story of the Six Day War is too well known to recount again. Israel's victory proved that a small nation, outnumbered and outgunned, need not live with fear in her heart.

People ask me whether we were afraid when we heard reports circulating that the Soviet Union was threatening to intervene militarily on the side of the Arabs.

The answer is, "No."

I can tell you that the General Staff of the Israeli Defense Forces made a careful study of the Soviet threat. We were convinced that the Russians would not use nuclear weapons against us, so the principal danger was that the Soviet Mediterranean Fleet might shell our centers of population or attack them with conventional missiles. The prospect of this did not frighten us at all. The Russian Navy lacks a very important element of any really powerful navy -- aircraft carriers. The Soviet Mediterranean Fleet doesn't have one aircraft carrier, and without airpower a fleet is a sitting duck for any country, like Israel, that is strong in the air. We know we could handle their fleet.

We tried to see what else the Russians might do. They could send their big bombers against us, but we knew that the Soviet Union didn't have any long range fighter planes to escort bombers to Israel and back to their bases. The bombers would be easy prey for our interceptors.

That left one other possibility. The Red Army could fly Soviet troops into the Arab countries and stage a land invasion of Israel. But we'd put all the Arab airbases out of commission, smashed their air defense systems and disrupted their radio communications. The Russians couldn't dare operate out of those airfields in the teeth of our air superiority.

As we analyzed the situation on the third day, we came to the conclusion that we had nothing to worry about from the Russians.

I am not saying that the Soviet Union couldn't have destroyed Israel if she'd desired to. After all, there were 230,000,000 Russians against 2,500,000 Israelis. Those odds are too much even for us. But they could not have done it in time to help the Arabs. The Arab armies were running too fast.

Often I am asked whether I fear another war with the Arabs. I can say that I dread it, as I dread all war. But I am not afraid of the outcome. Arabs made poor soldiers, and the Arab nations are unlikely to produce effective armed forces in the foreseeable future.

If one man created a lot of trouble for the Arabs, it was Colonel T. E. Lawrence. He lied when he said that they were very good fighters. They're not.

I don't believe that you can superimpose a modern army on a relatively backward society. To create an up-to-date air force, able to handle sophisticated weapons, requires more than a few pilots. It needs thousands of skilled men for planning, maintenance, ground-to-air missiles, radar, computers. I can't recall any country in which a backward society suc-

ceeded in building a modern army, even with the backing of a big power. It takes many years and a change in the mentality of thousands of people.

The Arab guerrillas are a burden, but they don't represent a deadly menace to Israel. They can endanger the lives of some Israeli settlers along the Case-Fire lines. Here and there, they can kill a few housewives who go into a supermarket, or maim some students sipping tea in a university cafeteria. But 10,000 irregulars -- if there are that many -- cannot do something which 400,000 soldiers equipped with the most sophisticated Russian weapons failed to do -- defeat Israel.

Peace is possible between Arabs and Jews. It is unlikely in the immediate future, though. The Soviet Union doesn't want a peaceful Middle East. If tensions disappeared, the Arabs wouldn't need the political and military support they get from the Soviet. Without the hatred of Israel to feed upon, the Russians would lose the main reason for their popularity in the Arab world.

So, regretfully, I expect the present half hot-half cold war to go on for a long time -- if it doesn't become worse -- as the Russians continue their efforts to stir up the Arabs against Israel and the U.S. A.

By defending her own existence, Israel is, of course, helping to protect America's stake in the Middle East. A weak Israel -- or no Israel -- would be calamitous for American interests. It would not create good will among the Arabs for the United States to abandon her friendship for Israel. They would interpret the move as meaning that Russia has the upper hand and that all who go with Russia are going to win.

Since I've spoken of the contributions that we make to America's security, one may well inquire as to what Israel is looking for from the United States in return.

Just two things.

1. In the absence of peace, we ask a balance of military power that will prevent the Arabs from destroying us by force. We don't want American soldiers to fight for us. With all due modesty, we think we can do pretty well for ourselves. We just ask the right to buy the weapons we need to defend ourselves. We will pay full prices for them.

And, 2. We want the United States to let the Russians understand that they don't have a free hand in the Middle East. Washington doesn't have to make a public declaration. A few choice words in the proper ears will serve the purpose.

The dynamics of 20th Century history have made Israel concentrate her attention lately on the harder facts of international life: on guns, war planes and murderous saboteurs. But Israel has other, richer thoughts.

We plan to make Israel a showcase of democracy and economic plenty. We can act as a model, we feel, for the developing nations of Asia, Africa and Latin America. Already we are sharing our experiences and know-how in agriculture, industry, coops, health, education and social services with the developing nations. In the first decade of

our international assistance program, over 10,500 trainees from more than 80 countries participated in nearly 800 courses, seminars and study missions in Israel. Israeli experts have gone to scores of countries, from Burma to Ethiopia, at their invitation, to help them solve their problems.

We are anxious, in our own small way, to share in the splendid work the United States has been doing to aid the developing nations.

We Israelis are profoundly grateful for the generous help and loyal friendship the United States has rendered us and we wish to reciprocate. Our aims are identified with America's. Peace, independence and freedom for all nations.

Box

I am reminded of a joke that circulated in Israel at the time of the Soviet invasion of Czechoslovakia.

A Czech met an Israeli. "You Israelis are lucky people," the downcast Czech said. "You are surrounded by your enemies. We are surrounded by our friends."

Actually, we Israelis have been luckier than most in our friends. And our enemies.

143-1-0

1/13/69 Mrs. Golda Meir
16/11/69 Mrs. Golda Meir

EMBASSY OF ISRAEL
CANBERRA, A.C.T.

Newsletter

AUGUST, 1969

PERSECUTION OF JEWS IN ARAB LANDS

Following are excerpts from a statement made by Mrs. Golda Meir, the Prime Minister of Israel, at an extraordinary session of the Knesset in Jerusalem on 28 August

In a premeditated manner, Radio Baghdad announced the death sentences only a few hours before their actual execution. Prior to that, Iraq has never even dropped a hint about any trials taking place against these defendants. A week before they were led to the gallows, the Iraqi rulers announced the forthcoming trial of several Jews, including the brothers Sassoon and Meir Abdo, to take place before a so-called revolutionary tribunal. They were to be tried together with a group of Iraqi citizens, on trumped-up charges of espionage for Israel.

These wretched Jews have been rotting in Baghdad gaols for two years, subjected to torture and humiliation. Bloodcurdling statistics indicate that in Iraq, during the last seven months, 53 persons, including 11 Jews, have been led to the gallows. Seven other Jews have been tortured to death in Baghdad gaols. Dozens of other Jews have been thrown into prison since the Six Day War, totally severed from their families and the outer world, helpless prey of brutal henchmen.

This is but a fraction of the misdeeds perpetrated by Iraq's bloodthirsty leadership. The rulers of that country do not merely trample into the dust the elementary rules of law and justice; they do not only shed innocent blood; but also vaunt in public their moral depravity in the most shameful spectacles. The fitting image for this reign of terror and bloodshed are the gallows erected in the city's public square.

The Jewish community of Babylon, the remnants of a once proud community, has been left helpless, defenceless, a facile outlet for the blind hatred which the Arab States nurture against Israel. Deprived of their rights, their basic freedoms have been trampled underfoot, their sources of livelihood have been cut off, and their ties with the outer world severed.

International factors who endeavoured to afford material aid to Iraqi Jewry, which is suffering famine, encountered a brusque refusal from that country's rulers. The utter impotence of the United Nations and its truckling to the Arab refusal to permit an investigation into the situation of Jews in Arab lands find its full expression in this matter. At present a commission of experts, acting on behalf of the United Nations, is touring the Middle East, and while investigating the position of Arabs in the areas administered by Israel, it is hearing - according to the Press - the most variegated kind of evidence. Since publicity is not lacking for this evidence, one cannot help but perceive at once that uninhibited witnesses have let their fancy run riot in telling stories which have no shred of truth to them. This commission turns the most elementary rules of common decency into a laughing stock. Our conduct in the administered areas is well-known to many thousands of journalists and guests who have visited there since the Six Day War.

However, this commission, whose concern goes out to the "oppression", as it were, in these areas, does not inquire how the rights of the Jews in Iraq and in other Arab countries both in Syria and in Egypt are being violated, since the Arab countries

both in Syria and in Egypt are being violated, since the Arab countries do not permit this. Who knows if such an omission on the part of the United Nations is not construed by the Iraqi rulers as acquiescence with their policy of oppression and hangings, directed against "their" Jews.

It goes without saying that since the Six Day War, in spite of the Arab campaign of terror and murder, not a single death-sentence has ever been passed in Israel.

In Syria, too, a Jewish community of 4,000 souls is being persecuted to within an inch of their lives, their sons prey to official maltreatment, and their daughters compelled to marry Moslems lest ^{they} come to grief. None of them may leave their residence, whilst dozens are thrown into gaols without succour.

The Jewish community in Egypt, numbering 1,500 souls, subsists in constant danger. Jews are imprisoned in gaols and are at the mercy of the regime. They are not brought to trial, nor are any charges preferred against them being substantiated. Their hatred of Israel addles the heads of the Arab regimes unable to defeat those stronger than themselves. They attack the weaker ones - men, women and children.

From this rostrum we appeal now to every enlightened person throughout the world to raise his voice and cry out against the violation of law and justice, and the destruction of the most elementary human morality, as expressed in the slaughter of innocent people. Let world public opinion revolt against the outrageous spectacles staged in the streets and gaols of Baghdad.

Let the United Nations and the international organisations rally to urgent action for the sake of these wretched and stricken communities, living in the very shadow of death. For these Jews, who have been forbidden to leave for any destination, their countries of residence have become a prison, even if they have not yet been gaoled. Their only salvation lies in their immediate departure from the Arab countries, where they are kept as hostages. I appeal to the conscience of the world: let action be taken immediately for their rescue, before it be too late, God forbid!

Following is the text of a resolution on the hangings in Iraq adopted by the Knesset on 28th August:

1. The Knesset expresses horror and anger at the persecution of the Jews of Iraq. Iraq's Jews are subjected to oppression, violence, torture, mock trials and the gallows. The Knesset condemns the Iraqi authorities for trampling underfoot human rights. Those guilty of these crimes against humanity will be brought to justice.
2. Further to its warning and appeal of 25 February 1969, the Knesset calls upon all States, Parliaments, religious leaders and world figures for whom human rights, law and justice are sacred, to act without delay in order to save the Jews of Iraq, Syria and Egypt, who are exposed to terrible danger. The Knesset re-emphasizes that the only way to save these people is to bring forth all Jews from Arab lands.
3. The Knesset draws the attention of the United Nations to the fact that the increasing oppression of Jewry in Arab lands is a further indication of the justice of Israel's demand for an immediate United Nations probe into the situation of Jewry in Arab lands.
4. The Knesset expresses its deep solidarity with fellow Jews in Iraq in their sufferings, offers encouragement to the Jews in Arab lands in their yearning to go free, pays homage to the memory of the martyrs of Baghdad, and sends its condolences to the families of the victims. The State of Israel will spare no efforts to save the Jews in Arab lands.

Hadassah

The Women's Zionist Organization of America, Inc. / 65 East 52nd Street, New York, N. Y. 10022 • Eldorado 5-7900

↑
↓

143-7-10

King David Hotel, Jerusalem

July 2nd, 1969

Mrs. Golda Meir
The Prime Minister of Israel
Jerusalem

Dear Mrs. Meir,

Please accept my warmest thanks for your cooperation in making the film which will be used at the opening evening session of our Convention in New Orleans. We are sure that this will give just the right impetus to our delegates and guests, who not only respect and admire you but really have the deepest affection for Israel's brilliant Prime Minister - the First Lady of World Jewry.

With warmest regards,

Sincerely yours,

Faye Schenk

Mrs. Max Schenk
National President of Hadassah

↑
↓

Founder
Miss Henrietta Szold
President
Mrs. Max Schenk
Treasurer
Mrs. Nathan D. Perlman
Secretary
Mrs. Saul Katz
Recording Secretary
Mrs. James Feldman

Vice-Presidents
Mrs. Philip Kroskin
Mrs. Edward H. Lewis
Mrs. Oscar Lozabnick
Mrs. High Salpeter
Dr. Helen Schaffer
Mrs. Israel Usdan

Honorary Vice-Presidents
Mrs. Moses P. Epstein
Dr. Miriam K. Freund
Mrs. Samuel W. Halprin
Mrs. Edward Jacobs
Mrs. Charlotte Jacobson
Mrs. Siegfried Kramarsky
Mrs. Irma Lindheim
Mrs. David de Sola Pool
Mrs. Herman Shulman
Mrs. Robert Szold

Washington Representative
Mrs. Raphael Tourover
Executive Director
Miss Hannah L. Goldberg

NATIONAL BOARD

Mrs. Leon J. Allen
 Mrs. Louis H. Barnett
 Miss Juliet N. Benjamin
 Mrs. Hazel Greenwald Berkowitz
 Mrs. Sydney Berkowitz
 Mrs. Lester Berlove
 Mrs. Nathan Bernstien
 Mrs. Walter Brecher
 Mrs. Leo R. Burson
 Mrs. D. Leonard Cohen
 Mrs. Leo I. Dana
 Mrs. Harry Donner
 Mrs. Julius Doppelt
 Mrs. William K. Dorfman
 Mrs. Arthur H. Ellis
 Mrs. Emanuel Gamoran
 Mrs. Samuel M. Gold
 Mrs. Henry Goldman
 Mrs. Isidore Goldzimer
 Mrs. Benjamin E. Gordon
 Mrs. Benjamin Gottesman
 Mrs. Milton Handler
 Mrs. Morris S. Handler
 Mrs. Samuel H. Hartley
 Mrs. Emanuel H. Joblin
 Mrs. Harry Kairys
 Mrs. Everett Kalb
 Mrs. Martin Lebedoff
 Mrs. Stanley Lieberman
 Mrs. Edward A. Lusterman
 Mrs. Irving Mack
 Mrs. Irving E. Marks
 Mrs. Max Matzkin
 Mrs. Benjamin Meiselman
 Mrs. Max M. Meth
 Mrs. Morris Popkin
 Mrs. Louis Rosenstein
 Mrs. Charles Ross
 Mrs. Milton Rothbaum
 Mrs. William H. Rubin
 Mrs. Lawrence Schacht
 Mrs. Emanuel Schechter
 Mrs. Albert P. Schoolman
 Mrs. Ezra Shapiro
 Mrs. Carl Spector
 Mrs. Raphael Tourover
 Mrs. Abraham Tulin
 Mrs. Alfred Tuvin
 Mrs. Samuel Zales
 Mrs. I. Mark Zelig

REGIONAL PRESIDENTS

Mrs. William J. Kramer
 Brooklyn
 Mrs. David Golner
 Central Pacific Coast
 Mrs. Maurice Fleishman
 Central States
 Mrs. Ross D. Sanders
 Connecticut
 Mrs. Sidney Lappen
 Eastern Pennsylvania
 Mrs. Leonard Wolpe
 Florida
 Mrs. Stanley Hamilton
 Great Lakes
 Mrs. Melvin H. Goldman
 Illinois-Indiana
 Mrs. Jerome Falkin
 Lower New York State
 Mrs. William Surath
 Michigan
 Mrs. Maurice S. Bucksbaum
 Missouri Valley
 Mrs. Philip C. Levy
 Nassau-Suffolk
 Mrs. B. Robert Levin
 New England
 Mrs. Aaron Kaplan
 Northern New Jersey
 Mrs. David Chamovitz
 Western Pennsylvania
 Mrs. Julian Arnstein
 Northern Pacific Coast
 Mrs. Philip N. Golomb
 Northern Seaboard
 Mrs. David H. Cohen
 Queens
 Mrs. Henry Caplan
 Southeastern
 Mrs. Sol Herzog
 Southern
 Mrs. Benjamin Zamost
 Southern New Jersey
 Mrs. Samuel P. Young
 Southern Pacific Coast
 Mrs. Arthur Lieverman
 Southern Seaboard
 Mrs. Milton M. Weinberger
 Southwest
 Mrs. M. M. Hamburger
 Texas Southern
 Mrs. Irvin Schermer
 Upper Midwest
 Mrs. Henry M. Brown
 Upper New York State
 Mrs. Irving J. Mishkin
 Westchester
 Mrs. Arthur S. Walder
 Western New England

CHAPTER PRESIDENTS

Mrs. A. Ernest Platt
 Baltimore
 Mrs. Robert Naigles
 Boston
 Mrs. Hyman Kolinsky
 Bronx
 Mrs. A. Robert Eisenberg
 Chicago
 Mrs. Emanuel J. Slavin
 Cleveland
 Mrs. Charles Snider
 Detroit
 Miss Sally Mintz
 Los Angeles
 Mrs. Philip F. Thau
 Miami Beach
 Mrs. Harry Torczyner
 New York
 Mrs. Morris Yermish
 Philadelphia

NATIONAL ASSOCIATES

Mrs. Lester Berlove, Rochester, N.Y.
 Mrs. E. J. Evans, Durham, N.C.
 Mrs. Lewis Goldberg, Brookline, Mass.
 Mrs. Jack A. Goodman, Indianapolis, Ind.
 Mrs. Jacob H. Karp, Beverly Hills, Calif.
 Mrs. Max Matzkin, Waterbury, Conn.
 Mrs. Sidney Munter, Pittsburgh, Pa.
 Dr. Lilli Rahn, Denver, Colorado
 Mrs. Jacob N. Rose, Philadelphia, Pa.
 Mrs. George Rossyn, Malden, Mass.
 Mrs. Ezra Shapiro, Cleveland, Ohio
 Mrs. Carl Spector, Brookline, Mass.
 Mrs. Chas. E. Wyzanski, Jr., Cambridge, Mass.

HONORARY COUNCIL

Miss Juliet N. Benjamin
 Mrs. Hazel Greenwald Berkowitz
 Mrs. Sol Boneparth
 Miss Susan Brandeis
 Mrs. Leo I. Dana
 Mrs. Sunder Doniger
 Mrs. Arthur H. Ellis
 Mrs. Harry P. Fierst
 Mrs. Benjamin Gottesman
 Mrs. David B. Greenberg
 Mrs. Emanuel Halpern
 Mrs. Joseph Hamerman
 Mrs. Milton Handler
 Miss Lotta Levensohn
 Mrs. Benjamin Meiselman
 Mrs. Nathan D. Perlman
 Mrs. Albert P. Schoolman
 Mrs. Raphael Tourover
 Mrs. Abraham Tulin

NATIONAL SERVICE COMMITTEE

Mrs. Ralph Berkson
 Mrs. Philip Berman
 Mrs. Reuben Bienstock
 Mrs. Norman Bram
 Mrs. Mace L. Deltz
 Mrs. Nathan Elbaum
 Mrs. Irving H. Gold
 Mrs. Theodore Gore
 Mrs. Joseph Heller
 Mrs. Benjamin Hoffman
 Mrs. Sanford D. Kimball
 Mrs. Irvin H. Mason
 Mrs. Geoffrey H. Myers
 Mrs. Jack W. Perlman
 Mrs. Norman Rogers
 Mrs. Joseph Rose
 Mrs. David J. Schachter
 Mrs. Victor Schlesinger
 Mrs. Murray M. Shernoff
 Mrs. Sol L. Shore
 Mrs. Morton Silberman
 Mrs. A. Howard Silverman
 Mrs. Milton G. Smith
 Mrs. Charles Weiner
 Mrs. Henry B. Wernick

NATIONAL ADVISORY COMMITTEE

Education Advisory Committee:
 Dr. Ira Eisenstein, Chairman
 Finance Advisory Committee:
 Joseph Gruss, Chairman
 Hadassah-Hebrew University Medical Center Advisory Committee:
 Mrs. Mary Woodard Lasker, Honorary Chairman
 Medical Advisory Board of the Hebrew University and Hadassah:
 Dr. M. Ralph Kaufman, Chairman
 Dr. Louis Leiter, Vice-Chairman
 Youth Aliyah Advisory Committee:
 Mrs. Herbert H. Lehman, Honorary Chairman
 Youth Reference Board:
 Morris Laub, Chairman

IN AMERICA: Hadassah helps interpret Israel to the American people; provides basic Jewish education as a background for intelligent and creative Jewish living in America; carries on a program for American Jewish youth; and participates in efforts which help safeguard the democratic way of life here and work toward peace and security throughout the world.

IN ISRAEL: The members of Hadassah support Hadassah's countrywide medical and public health system, its extensive child welfare and vocational education projects; provide maintenance and education for youth newcomers through Youth Aliyah, of which Hadassah is the principal supporting agency in the United States; and participate in a program of Jewish National Fund land purchase and reclamation.

HASHACHAR: Hadassah is sole sponsor of a new youth movement for boys and girls, ages 9 to 25, which combines the strength of Young Judaea and Junior Hadassah in four age and program divisions. In America it includes a summer camp program and year-round activities to enable Jewish youth to understand and act upon problems facing them as Americans, Jews and Zionists. In Israel, to develop concrete links with the land and the people, programs include: Summer Institutes, year-round study courses, Meier Shfeyah Youth Village, Israel Scout Movement (*Tsofim*).

HADASSAH carries out the program described above through two corporations: Hadassah, the Women's Zionist Organization of America, Inc., which administers the American program, and Hadassah Medical Relief Association, Inc., which administers the Israel program.

ירושלים, ט' בתמוז תשכ"ט
25 ביוני 1969

143-1-0

אל : סר א. בן-הורין, סמנכ"ל משרד החוץ

מאת: מנהל לשכת ראש הממשלה

רצ"ב תזכיר מענין שכתב מר שלאין ז"ל ב-1947.

נראה כאילו לא חל שינוי מאז. בעיותינו המדיניות
וטעונו - דומים. האם יכול הרצ"ב לסייע בהסברה?

ב ב ר כ ה,
וכל-סוב

אביעד יפה

אי/אב

SECRET

(NS-1-0)

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

SECRET

SECRET

SECRET

כרטיס דרור (שלאיך)
דרך חיפה 13
תל-אביב

10.6.1969

לעדי שלום,

רצ"ב חזכיר שמצאתי בעזבונו של אבי,
אם אינני טועה הוא הוגש ב-1947 למחלקה המדינית
של הסוכנות.

אנא עיין בחזכיר ותחליט אם הוא יכול
להביא איזו חועלה בימינו אנו, למרות שנכתב לפני
22 שנה, או אולי יש בו סהם ערך כמיסמך "היסטורי".

אשמח אם תמצא אפשרות להודיעני מה עלה
בגורלו.

ב ב ר כ ה

דוד

open door (open)
open door (open)
open door.

open door.

open door.

open door (open) (open)
open door (open) (open) (open)
open door.

open door (open) (open) (open)
open door (open) (open) (open) (open)
open door (open) (open) (open) (open) (open).

open door (open) (open) (open) (open)
open door.

open door

open door

לשאלת הזכויות ההיסטוריות של הערבים על ארץ-ישראל

יש אשר בדותא, אשר מפיציה חוזרים עליה בלי הרף מבלי שמי שהוא יצא לסתור אותה, מתחילה להתקבל כצבור בתור עובדה קיימת שאינה זקוקה יותר לשום הוכחה, עד אשר אם מי שהוא בא לערער עליה הוא נדרש להביא הוכחות חזקות להצדקה טענותיו. כזאת היא הברותא על הזכויות ההיסטוריות של הערבים על ארץ-ישראל. כל כך הרבו לדבר ולהכריז על הזכויות הללו - החילה של 1300 שנה ע"י מקדונלד ואחרי כן של 2000 שנה ע"י בוין - עד שחברי ועדת החקירה הנוכחית אינם רואים אפילו צורך לחקור בדבר ממשותחן של הזכויות הללו עד לידי כך שבשעת הבקור של חברי הועדה על יד הכותל המערבי ציין אחד מחברי הועדה - לפי דברי העתונים - כי המקום הזה, הכותל המערבי, הוא למעשה נקודת הפגישה בין היהודים והערבים וצור מחצבתם של שני העמים.

כמובן, שלהערה זו של חבר הועדה קדמה ההסברה של המקשר מטעם הממשלה על קדושת הכותל בעיני המושלמים עקב מגעו עם הסוס האגדתי של הנביא מוחמד. והנה רואים לפנינו חברי הועדה נקודת פגישה שזה וצור המחצבת של שני העמים ואיש לא טרח - וחוששני שלא יטרח - כדי להעמיד את מי שהוא על כך שמצד אחד קשור הכותל עם היסטוריה בת אלפי שנים של עם ישראל אשר יצר בארצו זו תרבות אנושית ממשית שכל העולם התרבותי עדיין יונק ממנה ושכל עברו ועתידו קשורים בארץ זו, ומצד שני קשור הכותל רק עם אחת האגדות של העם הערבי אשר בכל דברי ימיו הקדומים היחה ארץ זו קשורה בו במשך כמה מאות שנים בלבד רק בתור מחוז קטן ודל, חסר כל ערך כלכלי ומדיני.

חושבי הארץ הוהיקים זוכרים היטב שמיד אחרי הכבוש הבריטי לא היו כל שאלות על זכויות היסטוריות או מדיניות של הערבים על הארץ. עם שחרור העם הערבי בן 40 מליונים מעול התורכים והמו"מ שהתנהל בדבר יצירת מדינות עצמאיות ערביות לא היה כל ערך בעיני המנהיגים הערבים למחוז דל זה שהיה צריך להפך לבית לאומי ליהודים. עוד הרבה זמן לפני הכבוש חדרו לארץ שמועות על הבטחות שניתנו ליהודים להקים בה מדינה יהודית וגם האוכלוסיה הערבית הבינה את הדבר כתוצאה הגיונית מהמצב המדיני.

מענין שמר פיליפ נוואל ביקר, יו"ר מעלגת העבודה מעיד על עצמו - לפי דברי שליח "הארץ" בפראג, ע"פ טלגרמה שנתפרסמה בגליון מיום 20.6.47 - כי הוא נמשך אל הציונות כבר בימי ועידת השלום בפאריס בשנת 1919 ע"י לוראנס ואמיר פייסיל.

החנועה הערבית שנוצרה אחרי כן, מבלי להתחשב עם דעה המנהיגים האחראים, כמו האמיר פייסיל ואחרים, וגם בנגוד לעמדת חושבי הארץ המתונים והשקטים, השתדלה להעמיד את השאלה כאלו קיים עם מיוחד של ערבים פלשתינאים, אשר יוטב בארץ מדורי דורות וכעת אנו באים לדחוק את רגליו. חוגים בריטים ידועים אשר

The first step in the process of identifying and classifying information is to determine whether the information is sensitive. This is done by comparing the information to the criteria set forth in the classification guide. If the information meets the criteria, it is classified. If not, it is unclassified. The second step is to determine the appropriate classification level. This is done by comparing the information to the criteria set forth in the classification guide. If the information meets the criteria for a higher level, it is classified at that level. If not, it is classified at the lowest level. The third step is to document the classification. This is done by marking the information with the appropriate classification level and by recording the date and the person who classified the information.

The fourth step is to review the classification. This is done periodically to ensure that the classification is still appropriate. This is done by comparing the information to the criteria set forth in the classification guide. If the information no longer meets the criteria, it is declassified. If it still meets the criteria, it remains classified. The fifth step is to disseminate the information. This is done by providing the information to the appropriate personnel. This is done by marking the information with the appropriate classification level and by providing the information to the appropriate personnel.

The sixth step is to maintain the classification. This is done by ensuring that the information is protected from unauthorized access. This is done by marking the information with the appropriate classification level and by providing the information to the appropriate personnel. The seventh step is to declassify the information. This is done when the information no longer meets the criteria for classification. This is done by marking the information with the appropriate classification level and by providing the information to the appropriate personnel.

The eighth step is to review the classification process. This is done periodically to ensure that the classification process is still appropriate. This is done by comparing the information to the criteria set forth in the classification guide. If the information no longer meets the criteria, it is declassified. If it still meets the criteria, it remains classified.

The ninth step is to disseminate the information. This is done by providing the information to the appropriate personnel. This is done by marking the information with the appropriate classification level and by providing the information to the appropriate personnel.

מצאו לנחוץ לתמוך בתנועה הערבית שנוצרה, הוסיפו לפתח את העמדה ה"היסטורית" כביכול והכריזו בהזדמנויות שונות על העוול שרוצים לעשות לערבים שיט להם זכויות היסטוריות של 1300 שנה (לפי מקדונלד) או של 2000 שנה (לפי בויץ), ואנו מצדנו ענינו על מה שענינו אבל את הנקודה הזאת של "הזכויות ההיסטוריות" של הערבים השארנו ללא תשובה מספקת.

ורק כעת אנו רואים כמה צדק אחד-העם במכתבו למר י. גרוזובסקי, מיום 18.7.19 (שנחפרסם באגרות אחד-העם כרך ששי דף 45) שבו הוא אומר שכדאי להקדיש זמן ועבודה בכדי להראות בראיות מספיקות שרב החושבים הערבים בארץ באו מארצות נכריות במשך המאה האחרונה ושדבר זה יועיל הרבה להחליט את הספקות והפקפוקים בלבוח רבים מן הטובים שבגויים שרגילים לראות בהושבים של עכשיו את צאצאי עמי א"י הקדמונים, ולבם מהסט, שמא זכותם של אלו גדולה משלנו.

צד מאד שהצעתו של אחד-העם "להקדיש איזה זמן ועבודה" לחקירת הדבר לא מצאה את החד הדרוש בזמנו. זכור לי אחד ממאמרי משה סמילנסקי שבו הוא דן בשאלה זו ושבו הוא סותר את טענות הערבים ל"ותיקיות" שלהם בארץ. בחור אחת ההוכחות הוא מביא את מספר הרב של שמות המשפחה "מצרי", "חלבי", "שאמי" הנפוץ בין הערבים.

לפני כ-10 שנים בערך, פרסם מר ב.צ. לוריא מאמר ב"דבר" בשאלה זו והציע לערוך ספר יוחסין לכפרי ארץ ישראל כדי להוכיח שרב הכפרים נוסדו במאה ה-19 ע"י מהגרים מארצות נכריות. במאמר זה ניתנה על ידו לדוגמא רשימה ארוכה של כפרים כאלה, ויש, כמובן, להצטער שההצעה האמורה לא קבלה את תשומת הלב ואין כעת בידינו חומר מפורט להצדקה הטענה האמורה.

ואם כי אין בידי להראות על חמר מדעי פרכו שממנו יהיה קל להוכיח את הדברים האמורים הרי בכל זאת, בחור מי שהתעניין בשאלה זו ועיין במחקרים שונים הימים בדברי ימי הערבים בארץ ישראל, יש כיכלתי לציין את הדברים הבאים:

1) קודם כל בנוגע לערכה של ארץ ישראל בעולם הערבי אביא לדוגמא מדברי מר ז. וילנאי במבוא לספרו "תולדות הערבים והמושלמים בארץ ישראל", אשר לטעם כתיבתו השתמש, לפי עדות עצמו, בכל מאות הספרים וכתבי היד השונים העוסקים בשאלה זו אשר במוזיאון הבריטי ובספרייה הלאומית בפריז ובעבודות העתקה מהוך המהלקה האסייתית של הספרייה הטמלכתית בלנינגרד. במבוא הנזכר קובע מר ז. וילנאי כי ארץ ישראל לא הייתה אף פעם יחידה בעלת אופי או צביון מיוחד בעולם האישלם ומזמן כבושה ע"י הערבים הלכה וחרבה והיתה אך מחוז קטן ודל, חסר כל ערך כלכלי או מדיני. מיום כבוש הארץ ע"י הערבים (מלפני 1300 שנה) לא באו מתוכם בארץ אנשים אשר יצרו ערכים דתיים, תרבותיים או לאומיים. הארץ הייתה חסרת כל תרבות עצמית, ומה שהיה בה היה פרי השפעה שבאה מהארצות השכנות - סוריה, ארם נהרים או מצרים.

1. The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work done during the year. It is divided into two main sections: the first deals with the general situation and the second with the progress of the work done during the year.

2. The second part of the report deals with the progress of the work done during the year. It is divided into three main sections: the first deals with the progress of the work done during the year, the second with the progress of the work done during the year, and the third with the progress of the work done during the year.

3. The third part of the report deals with the progress of the work done during the year. It is divided into three main sections: the first deals with the progress of the work done during the year, the second with the progress of the work done during the year, and the third with the progress of the work done during the year.

4. The fourth part of the report deals with the progress of the work done during the year. It is divided into three main sections: the first deals with the progress of the work done during the year, the second with the progress of the work done during the year, and the third with the progress of the work done during the year.

5. The fifth part of the report deals with the progress of the work done during the year. It is divided into three main sections: the first deals with the progress of the work done during the year, the second with the progress of the work done during the year, and the third with the progress of the work done during the year.

6. The sixth part of the report deals with the progress of the work done during the year. It is divided into three main sections: the first deals with the progress of the work done during the year, the second with the progress of the work done during the year, and the third with the progress of the work done during the year.

(2) כל חוקרי ארץ ישראל מציינים שבטוף המאה ה-18 היתה ירידה בולטת במספר התושבים של הארץ, הארץ היתה חרבה ועזובה וכנופיות שודדים שלטו בה באין מעצור. אין מספרים מדויקים על מספר התושבים באותה התקופה אבל מתוך השוואה וחשובים אפשר להגיע למספר כללי של 150-175 אלף אשר כולל את כל המעוטטים האחרים שהיו אז בארץ וגם היהודים בתוכם. ורק בהתחלת המאה ה-19 וביחוד בימי איברהים פחה ואחריו גברה ההגירה מהארצות השכנות ועל ידי כך עלה מספר התושבים באופן ניכר.

אני אציין פה לדוגמא מספרי החוקרים:

א. מספרו של מר אסף "הערבים החת הצלבנים, הממלוכים והחורכים"

(1) וולנזי שבקר בארץ בשנות 1783/5 כותב כי בגלל הלחץ בגבית המסים היתה החמקנות הישוב בכל הארץ מחוץ לשטח שלטונו של זאהר אל עומר (75-1750) שאליו נהרו בהמונן פלחים מושלמים ונוצרים מכל סוריה ואפילו מקפריסין באו יונים ויטרו מושבה ליד עכו. גם שבטי גווארנה החישבו בגבול עכו - - - המושלים זאהר וג'זאר (סוף מאה 18) הכניסו מתושבים זרים לארץ: אלבנים, בוסנים, מארוקנים, מצרים ואחרים. (דף 156).

(2) בורקהארט (1812) כותב כי תושבי א"י המערבית דומים למצריים יותר מאשר לתושבי סוריה הצפונית - חלבשח הנשים בעמק הירדן מוכיחה על קרבת התושבים, בני חוויאט, לארץ מוצאם והיא מצרים (דף 158).

(3) באזולי כותב, כי החדיב סעיד לחץ על שבטי הבדוים בפיוס (מצרים). הם הלכו לא"י ונתקבלו על ידי יוצאי שבטם עקילי אגה. מצריים רבים החישבו ודאי בארץ ככפריים ובערים (דף 158).

(4) פיק כותב כי שבט על-אל עואזם בקרבת צמח אומר שבאו ממצרים (דף 158).

ב. ד"ר א.י. ברור בספרו "הארץ" כותב (דף 171) כדי להגדיל את הישוב הביא איברהים פחה מצרים וסודאנים והושיבם על האדמה (כא"י). בימיו נבנתה בית שאן. הסודאנים חדשו לעמק הירדן ולבשן.

ג. מר שמעוני בספרו ערבי ארץ ישראל (דף 23) מצייין חדירת שבטי בדוים מן המדבר הסורי, מצפון הגאז ומחצי אי סיני, ופלחים מצריים שיש קושי להתחקות על מוצאם.

להלן באותו הספר (דף 106) הוא כותב: במאה ה-18 הלכה הגירה זו ורבה. מאותם הימים כבר ידועים לנו שבטים מסוימים שבאו ארצה כגון ערב אל הוארה (היום עמק חפר). לשיאה הגיעה הגירה זו בימי איברהים פחה אשר לא פסקה גם אחרי שהארץ חזרה לממלכה החורכית.

להלן באותו הדף מצייין את רבוי המצרים בעמק הירדן, בסביבה עכו, ובמדיה שתדריים ילך וירבה אתו המצריים באוכלוסיה הכפרית והעירונית.

11

The first part of the report is devoted to a general survey of the situation in the country. It is followed by a detailed account of the work done during the year. The report concludes with a summary of the results and a list of recommendations.

The second part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The third part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The fourth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The fifth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The sixth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The seventh part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The eighth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The ninth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

The tenth part of the report is devoted to a detailed account of the work done during the year. It is followed by a summary of the results and a list of recommendations.

ד. אין מספרים מדויקים על ההגירה לארץ ישראל בתקופה המצרית מימי איברהים פחה ואילך, אבל אפשר לעמוד במקצת עליהם לפי השוואה בין המספרים שמציינים חוקרים שונים, אשר בקרו את הארץ לפני התקופה המצרית, לבין המספרים של החוקרים שבקרו אחרי התקופה המצרית. בשביל לקבל רושם עד כמה השפיעה הגירה זו על רבוי התושבים אביא בתור דוגמא מספרים בנוגע לתושבי עזה ושכם לפני ואחרי התקופה האמורה. (לפי המספרים בספרו הנ"ל של מ. אסף דפים 4-362).

ע ז ה החוקר יורגה בספר ה" דף 358 כותב: בשנת 1831, בכבוש איברהים פחה את ארץ ישראל מנחה עזה 5000 תושבים. החוקר רובנסון כותב בספרו (בשנת 1838) חלק ב' דף 377: "בעזה כ-4000 משלמי מסים מושלמים ומאה נוצרים. סך הכל - 14000 - 16000 נפש בערך. העיר גדולה פירושלים. זה מוכח גם מהיקף דירותיה הצפופות". מהשוואה בין מספרי יורגה לרובנסון רואים רבוי של 10000 נפש, בתקופה קצרה לפני כבוש איברהים פחה ואחרייו.

ש ב מ באזילי כותב, אחרי התקופה המצרית, דף 109: "במחוז שכם 25000 משפחות מושלמיות, 1000 משפחות נוצריות, כלומר, 117000 נפש בסך הכל", ואילו בורקהארט כותב בשנת 1812 (חלק ב' דף 591): אומרים כי הכפרים של מחוז שכם יכולים לגייס 5000 אנשי צבא, לכן נוכל להניח מציאות 2500 משפחות, בערך, במחוז שכם, כלומר 12000 נפש בערך. אם נוסיף למספר התושבים בכפרי מחוז שכם את מספר תושבי העיר שכם, אשר לפי רובנסון (ספר ג' דף 113) עלה בשנת 1838 ל-8000 נפש, הרי הטך הכל של כל תושבי מחוז שכם לפני תקופת איברהים פחה יעלה ל-20000 וזה לעומת המספר 117000 של אחרי התקופה המצרית.

משתי הדוגמאות הללו אפשר לראות מה רבה הייתה השפעת הגירה זו על רבוי מספר התושבים במשך תקופת המחצית הראשונה של המאה ה-19.

3) נוסף לערבים מהגרים מארצות השכנות אשר כאילו נטמעו בתוך ערבי ארץ-ישראל הרי בדרך כלל רגילים לכולל בתוך המספר של התושבים הערבים כמה מעוטים אחרים שעד היום נבדלים בתור חטיבות מובדלות ומספרם כלל לא קטן והם:

א. הדרוזים, כ-15-16 כפרים בגליל ובסביבות עכו עם מספר תושבים כ-12000 נפש.

ב. המתואלים, כ-10 כפרים בגליל ובסביבות עכו עם מספר תושבים קרוב ל-5000 נפש מחוץ למספר רב של עירוניים.

ג. המוגרבים, 6 כפרים בגליל ומספר רב של עירוניים, בס"ה כ-3000 נפש.

ד. הורקמנים, בוטנים וצרקסים, אשר העברו ע"י הממשלה התורכית מהארצות שנכבשו ע"י נוצרים שמספרם לא פחות מ-3000-4000 נפש.

ה. פרטים, אפגנים, בורדים, ארמנים וכל מיני עממים אחרים.

10

1. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

2. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

3. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

4. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

5. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

6. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

7. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

8. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

9. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

10. The first part of the report deals with the general situation in the country, and the second part deals with the specific situation in the various provinces.

בשעה שאנו עומדים להרבות את טענוהינו בפני ועדה בין לאומית, שאין לה כל אינטרסים פרטיים, עלינו בראש וראשונה לסתור את כל הבסיס של טענות מתנגדינו (גם הערבים וגם האנגלים) על זכויות היסטוריות איו שהן לערבים שבמקום; ולפני הכל יש להבליט את היחס שבין השטח המצומצם של ארץ ישראל המערבית (אשר נשאר לנו כרגע לתבוע) לבין השטחים הענקיים של הארצות השכנות אשר הערבים מחזיקים בהם באופן עצמאי ואשר הם שמשו ערש לעם הערבי, לדהו ולתרבותו.

לא יקשה להוכיח כי בשעה מתן הצהרת בלפור ובשעה השחרור של העם הערבי בן 40 המליונים מעול התורכים היו בארץ ישראל - בתוך 600 האלף התושבים הלא-יהודים - לא יותר מ-250-200 אלף נפש ערבים אשר הקשר שלהם לארץ היה יותר מאשר 100-150 שנה, ובשום אופן לא יתקבל על דעה כל חוקר בלתי משוחד שהדבר הזה יכול להקנות "זכות היסטורית" לעם הערבי לעומת הזכויות שלנו עד לידי כך שאפשר לקבוע את הכוחל המערבי לנקודה פגישה וצור מחצבתם של שני העמים.

שמואל שלאין

ביה-הכרם

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

ירושלים, ב' בתמוז תשכ"ט
18 ביוני 1969

143-1-0

לכבוד
ד"ר רזה לפידות
מרגה בכירה במשפט בינלאומי
רחוב כלפור 11
ירושלים

ד"ר לפידות הנכבדה,

נחבקשתי לאשר קבלה מכתבך מיום 12.6.69 אל
ראש הממשלה ולהודות לך על המאמר מפרי עטך בנושא החלטת
מועצת הבטחון מיום 22.11.67 אשר תואלת לשלוח אל ראש
הממשלה ואשר הועבר לעיונה.

בכבוד רב,

שמואל שילה
סגן מנהל לשכת ראש הממשלה

שש/אכ

1950, 1951, 1952, 1953
1954, 1955, 1956, 1957

0-1-571

1958
1959
1960
1961
1962

1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030

2031

2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040

2041

האוניברסיטה העברית בירושלים
THE HEBREW UNIVERSITY OF JERUSALEM

FACULTY OF LAW

הפקולטה למשפטים

ד"ר ר. לפידות
רח' בלפור 11
ירושלים.
12.6.1969

כבוד ראש הממשלה הגברת ג. מאיר
ירושלים.

נכבדתי,

הרשי נא לי לשגר לך מאמר מפרי עטי בתקווה שתמצאי
בו עניין.

בכבוד ובכרכה,

לר. לפידות

ד"ר רות לפידות
מרצה בכירה במשפט בינלאומי

אניג' הארד

לר. מאיר

א

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1950

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1950

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

10 ביוני 1969

שגרירות ישראל
ושינגטון
1278

Handwritten notes: "143-1-13", "3/3", "3/3", and "למח" (likely "למחנה").

אל : מר אביעד יפה, מנהל לשכת רוה"מ
מאת: הציר (הסברה) וושינגטון

עדי היקר,

מכתבך מה- 22 במאי בענין הפרופטורים למען השלום הגיע אלי
ערב צאתי ארצה לחופשה, ולא הספקתי לטפל בזה. אהיה בהחלט מוכן
לדבר בנושא זה איתך ו/או עם רוה"מ בעה ביקורי. בנתיים רציתי
רק שתדע שהיתה לנו פגישה יסודית עם הנהלתם לאחר שחזרו מהארץ
וסיכמנו על מספר תוכניות להרחבה ויעוץ עבודתם. כל התוכניות
דורשות כמובן מימון נוסף ובחלקן (הפעולה בחוגי השמאל) התבססו
על \$30.000 שטרכתם על הקצבתם בישיבה בהשתתפות א. בן-חורין. עכשיו
אני לומד שכנראה נסוג אלישיב מהסיכום הזה והודיעני שיהיה עלי
להקציב את 30.000 הדולר מתוך התקציב החדש להסברה שנקבל - כמובן
שאינן הדבר מעשי, וזו דוגמא נוספת כיצד נחסמות יוזמות ופעולות
חדשות בגלל חוסר תקציב. אך כאמור אשמח לשוחח על פעולות הארגון
ויעילותו בעה ביקורי בארץ.

בברכה,
שמחה דיניץ

REPLACEMENT FUND

1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960

1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970

1971

1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050

2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060

ירושלים, כ"ג בסיון תשכ"ט
9 יוני 1969

אל : מר א. בן-חורין, סגן המנהל הכללי, משרד החוץ
מאת: מנהל לשכת ראש הממשלה

הנדון: ארגון הפרופסורים למען השלום
במזרח התיכון
מכתב מיום 30.5.69

אני מאשר בתודה קבלת מכתב הנ"ל.

אני מציע כי לאחר שובי מנסיעתי לחו"ל נקיים
שיחה מפורטת בדיוק.

ב ב ר כ ה,

אביעד יפה

שש/אב

1950
1951

1952
1953

1954
1955

1956

1957
1958

1959

1960

לשכת ראש הממשלה
לשכת שר החוץ - ירושלים
ישיבת כנסת
16/5

משרד החוץ

ירושלים, י"ג בסיון תשכ"ט
30 במאי 1969

אל : מר א. יפה, מנהל לשכת ראש הממשלה

מאת: א. בן-חורין, סגן מנהל כללי

הנדון: ארגון הפרופסורים למען השלום במזרח התיכון

למכתבך מיום 22 במאי 1969

1) הקבוצה נפגשה כאן עם שר החוץ (בנוכחותי), והעלתה חלק מהנקודות שבתזכיר שלה, וכן נפגשה אתי לדיון מבצעי. בודאי שמח לב לכך - ושר החוץ גם הדגיש זאת - שחלק מן הנקודות המועלות בתזכיר נוגע להסברה במישור המדיני הגבוה, כלומר לניסוחי הצהרות ולדברים אחרים הזוכים לכותרות הגדולות כגון נאומים. נעשית מלאכת הסברה יסודית ביותר במרבית הנושאים המוזכרים בתזכיר, אבל ברור שמלאכה זו חייבת להיות במסגרת המדיניות הנתונה.

נעשית עבודה בלתי פוסקת, למשל בענין הממשלא הצבאי (ראה סעיף 3 בתזכיר). יש בחודשים האחרונים גם תוצאות טובות מאד מבחינת כיסוי הנושא ע"י צוותי טלביזיה זרים המבקרים ובכתבותיהם של עתונאים בכירים המסיירים בארץ. יחד עם זאת נכונותם של כתבי קבע לכסות במסגרת דיווחי חדשות את הצד החיובי שבשטחים היא מוגבלת מאד. הם טוענים שהם חייבים לטפל ב"חדשות", ומבחינה זאת שקט איננו יכול להתחרות באי-שקט, וסיוע חקלאי איננו יכול להתחרות בהפגנות, מעצרים, תקריות גבול ופיצוצים. אנחנו מוציאים בקרוב קובץ של דיווחים טובים בעתונות חוץ ונמציא לך אותו. דרך אגב, ב-3 ביוני תהיה מסיבת עתונאים גדולה של ראשי הממשל לציון שתי שנות עבודתו ובמועד זה תהיה מוכנה גם חוברת מסכמת.

2) עד כמה שהדבר תלוי בנו, אנחנו משתדלים להשפיע גם על עיתוי הודעות וגם על ניסוחיהן. כך, למשל יזמנו, בארץ ובחו"ל, מבצעים נרחבים לציון שנתיים למלחמה, כולל המעמד לציון סגירת המיצרים ב-23 במאי 1967.

אנחנו נעזרים בארה"ב בחברה ידועה ליחסי ציבור, אך בעיקר למטרות טכניות (החדרת תכניות טלביזיה, שירות מאמרים וכו'). החברה, ולדעתי זה חל גם על חברות אחרות, איננה יכולה להיות לעזר רב באספקט המדיני המובהק של ההסברה, ובודאי לא בסתירה עם דברים הנאמרים, הנכתבים או משודרים בארץ.

3) אנחנו רואים את "הדמות" של ישראל היוצרת כאחד הדברים המרכזיים בהסברתנו, במגעים עם כל הסקטורים ובפרט עם הסקטורים המתקדמים. הסכנה היא תמיד שהדברים נדחקים לקרן זווית ע"י הכותרות הגדולות. אנחנו עוסקים בנושא הן ע"י מרצים והן בפרסומים. כמו-כן ע"י ניצול מעמדים מתאימים המתקיימים בישראל.

ישנן לה הבטחתי גם ההסתכלות אירועי ארצנו
2/.

1951

RECEIVED, 12 APR 1951
CC 1000 1951

RE: [illegible]

DATE: [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible paragraph of text]

משרד החוץ

- 2 -

יש זרם של מרצים לארה"ב, וכן גם לאירופה, בעיקר של פרופסורים ואקדמאים אחרים. כמו-כן אנחנו יוזמים ותומכים במספר מבצעים של חוגים ישראלים מתאימים (סמינריונים בקיבוצים וכדומה). שתי דוגמאות מקריות: א. הקיץ תגיע קבוצה של 25 - 30 פעילים של השמאל החדש בסקנדינביה לסמינריון של מספר שבועות מטעם איחוד הקיבוצים והקבוצות. ב. עם שובם להו"ל של למעלה מ-100 פרופסורים ומרצים זרים בסוף שנת הלימודים האוניברסיטאית, אנחנו מקיימים כאן את השלב השני של סמינר אשר מושבו הראשון התקיים במכון וייצמן לפני מספר שבועות (זאת - בשיתוף עם הועד הישראלי של ארגון הפרופסורים למען השלום).

כמו-כן יגיעו הקיץ שתי קבוצות גדולות של אנשי עתונות פרובינציאלית בארה"ב בשיתוף עם המגבית.

(4) ההצעה בעמוד 6 (הקמת ארגון כללי בארה"ב) נמצאת בטיפול השגרירות. אנחנו שומעים על קשיים מצד הארגונים היהודיים הנפרדים השונים.

(5) אני רואה בארגון הפרופסורים למען השלום פוטנציאל הסברתי-מדיני גדול מאד. הצעתי לקבוצה בעת ביקורה - והיא קיבלה את ההצעה בהתלהבות - שהיא תקים ארגוני משנה (פרופסורים למשפטים למען השלום, פרופסורים למדעי המדינה למען השלום וכו'). הענין בשלב התארגנות כרגע. כמו-כן כבר הוקם בארץ ועד ישראלי מקביל המורכב מפרופסורים. משרד השר גלילי ומשרד החוץ מתחלקים שווה בשווה בתקציב פעולות הועד. הרחבת פעולות הארגון בארה"ב דורשת תקציבים לגמרי לא מבטלים. אינני יודע אם אנחנו - בגבולות האמצעים הקיימים שלנו - נוכל להתגבר על משימה זו ודומות לה. אנחנו גם מקווים להגיע בקרוב להקמת ארגונים דומים במספוארצות אחרות, בפרט באנגליה. אני מקווה שגם הגברת פעולות ההסברה שלנו שם כתוצאה משיגורו של יועץ הסברה בשגרירות, נוכל להרים גם ענין זה.

לא מיציתי כמובן רבות מן השאלות והמשימות ההסברתיות. אולי אתה רואה תועלת בדיווח נוסף בעל-פה.

בברכה,

אלישיב בן-חורין

9.6.69

143-1-0

AMERICAN ZIONIST COUNCIL

515 PARK AVENUE

Telephone PL 2-7745

NEW YORK N. Y. 10022

Cable Address: AMZIONIST

FOR IMMEDIATE RELEASE

JEWISH COMMUNITY LEADERS DEPART ON TWO-WEEK STUDY TOUR OF ISRAEL

SESSIONS SET WITH PRIME MINISTER MEIR, GENERAL DAYAN AND OTHER LEADERS

NY TEL...
16. VI. 1969

New York, June 9 -- Thirty Jewish communal and Zionist leaders from all parts of the United States left this week via El Al Airlines to participate in a two-week Seminar and Tour in Israel under the auspices of the American Zionist Council, it was announced today by Rabbi Israel Miller, Chairman of the Council.

"This Tour was especially designed for selected Jewish community leaders who are concerned and involved with interpreting the problems and accomplishments of Israel in both the general and Jewish community of our country", said Rabbi Miller. "It is frankly an experimental project and if it proves to be successful, the Tours will be conducted in the future on a semi-annual basis".

The program in Israel has been arranged in cooperation with the Department of Organization and Information of the Jewish Agency. Interviews and conferences have been arranged with Prime Minister Golda Meir, Defense Minister General Moshe Dayan, Deputy Prime Minister General Yigal Allon, Foreign Minister Abba Eban, Jerusalem Mayor Teddy Koller and with heads of the Arab community in Israel. There will also be meetings with Mr. Aryeh

CONSTITUENT ORGANIZATIONS

American Jewish League for Israel • Bnai Zion • Hadassah, Women's Zionist Organization of America • Religious Zionists of America (including Hapoel Hamizrachi Women and Mizrachi Women) • Labor Zionist Movement (including Poale Zion, Farband, Pioneer Women) • Progressive Zionist League—Hashomer Hatzair • United Labor Zionist Party (Achdut Avodah-Poale Zion) • United Zionists-Revisionists of America • Zionist Organization of America

THE UNIVERSITY OF

THE UNIVERSITY OF

1911

THE UNIVERSITY OF

The University of ...

On the ...

The ...

Pincus, Chairman of the Jewish Agency, other top-ranking Israel and Zionist leaders, and professors at the Hebrew University. The touring will cover all parts of Israel as well as the territories captured in the Six Day War.

Mr. Hy Faine, Chairman of the Council's Executive Committee and noted labor lawyer, is the Tour Leader. Members of the Tour are:

MRS. ROBERT ARONSON, Chicago, Ill.	MR. MARTIN MELTZER, St. Louis, Mo.
MR. SEYMOUR BARCUN, New York, N.Y.	MRS. EDITH MELTZER, St. Louis, Mo.
MRS. CLARA BLUMENTHAL, New York, N.Y.	MISS GLADYS NEIBURG, St. Albans, Vt.
MRS. DORIS BIRNBAUM, Beverly Hill, Calif.	MR. HUGH NISSENSON, New York, N.Y.
MR. MORRIS CATCHMAN, Houston, Texas	MR. ROBERT PERSKY, Augusta, Georgia
MRS. HELEN COHEN, Indianapolis, Indiana	DR. HARVEY PILZER, Norfolk, Virginia
MR. GUNTHER DAVID, Montclair, N. J.	MRS. LILLIAN PILZER, Norfolk, Va.
MR. WILLIAM GOLDMAN, Newark, N.J.	MRS. BERTHA PLAINE, New York, N.Y.
RABBI LEONARD HELMAN, Wheeling, W. Va.	MR. LOUIS ROSENSTEIN, Rochester, N.Y.
MR. BERNARD HERSKOWITZ, W. Orange, N.J.	MR. BENJAMIN TELLER, New York, N.Y.
MRS. HARRIET HERSKOWITZ, W. Orange, N.J.	DR. ABBA WALKER, Far Rockaway, N.Y.
MRS. JENNIE KESSLER, New York, New York	MR. ERNEST WEINER, Berkeley, Calif.
MRS. MIRIAM MANN, Cincinnati, Ohio	MR. JOSEPH YENISH, Philadelphia, Pa.
CANTOR ABRAHAM MARTON, Jacksonville, Fla.	MRS. PEARL YENISH, Philadelphia, Pa.
MR. ALVIN MELLMAN, Washington, D.C.	

The American Zionist Council is the representative arm of the American Zionist Movement and is composed of all national Zionist organizations in the United States.

June 9, 1969

Jerusalem, 25 May 1969

Mr. Hassan A. Hashim,
Box 21014,
Washington, D.C. 20009.

143-1-0

Dear Mr. Hashim,

I wish to acknowledge with thanks your letter and its enclosure to the Prime Minister, dated 15 May 1969.

Your letter was read with close attention and its contents will be brought to the Prime Minister's attention.

With best wishes,

Sincerely yours,

Shmuel Shiloah
Assistant Director
Prime Minister's Bureau

May 15, 1969

Prime Minister of the Jewish State (Israel)
Madam Golda Meir

Dear Minister:

For your personal information, I'm sending you the letters between me and the United States Government regarding the programs of the Jewish-Arab conflict.

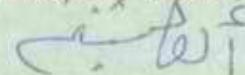
I agree with you that the Big Four powers will never be able to find a peaceful settlement acceptable by both the Jewish and Arab.

I believe you are standing in a very strong foundation of principals, but the meeting between the Jewish Rabbies and Three Arab learned men in Koran, will help both sides to come to a middle ground of truth.

I have many things to say to you regarding the problem, but it will be more useful if it is approved by Jewish Rabbies and Arab learned people in Koran.

Best wishes.

Sincerely yours,

Hassan A. Hashim
Box 21014
Washington, D.C. 20009

HAH:k

cc: Ambassador of the Jewish State (Israel)
Mr. George Sherman, Star Staff Writer

Page 1

Dear Sir,

I have the pleasure to inform you that the...

The enclosed documents contain the details...

I am sure you will find the information...

Yours faithfully,

[Signature]

[Name and Title]

(Enclosure)

THE WHITE HOUSE

WASHINGTON

May 8, 1969

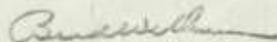
Dear Mr. Hashim:

President Nixon has asked me to reply to your recent letter suggesting a religious solution to the Middle East problem.

The Administration is working diligently on a solution to bring peace to the troubled Middle East. Your suggestion that Jewish and Arab religious leaders set forth joint principles for a settlement will be given careful consideration.

The President wishes me to thank you for taking the time to write your thoughtful letter.

Sincerely,

Charles B. Wilkinson
Special Consultant
to the President

Mr. Hassan A. Hashim
Box 21014
Washington, D. C. 20009

May 5, 1969

President Richard M. Nixon
White House

Dear Mr. President:

I am from the people of the Middle East and have spent a year corresponding with former Vice President Humphrey regarding the problems of the Jewish - Arab conflict. I have personally spent about twenty years researching to find a peaceful solution.

From both the historical and religious sides I came to the conclusion from my deep studies that there is no political solution to this problem; but there is a religious solution, and a peaceful settlement to this problem if we follow the Holybook of the Jewish, the Torah, and the Holybook of the Arabs, the Koran.

Because this argument goes back fourteen centuries and both sides have made errors and both sides are guilty of bad judgement, I believe if the United States Government is really interested in finding a peaceful settlement, acceptable by both the Jewish and the Arabs, they should refer to the following facts:

- 1) This is a religious problem
- 2) The religious books cannot be translated into english or any other language
- 3) Politicians can never make any decision or judgement acceptable to both sides.

I believe the United States should invite three Jewish rabbiis whom I can name and who will have the respect and acceptance of most of the Jewish people and three Arab people learned in the Koran. I also can name, to form a committee to sit together and find the principles by which a solution can be based. The principles cannot be translated from Hebrew and Arabic to any language, however, the resolution can be translated.

4) Negotiations should first be in the Hebrew and Arabic language, face to face, between the rabbiis and the learned people representing the Arabs.

I have already talked with both sides and have also selected the chapters from both religious books to indicate how we can join these two big nations together and save our generation and our holy properties.

I am certain, Mr. President, that if the United States Government helps to get a private meeting between the three Rabbiis and the three learned Arab people, they can reach the principles of a peaceful solution. Not only that, but I am hopeful that they will reach the possibility from their talks together of forming one government, Jewish and Arab, from the edge of the Red Sea to the Persian Gulf, from the hills of Seina to Mecca.

One religion; two languages, Hebrew and Arabic. This is not a dream, Mr. President, this is a fact which I have discovered in the Torah and the Koran.

I hope that Mr. President will give his attention to this problem and invite the people together to work on it.

Sincerely yours,

Hassan A. Hashim
Box 21014
Washington, D. C.

cc: President Richard M. Nixon
Vice President Sprio T. Agnew
News Editor of the Washington Post
News Editor of the Evening Star
Mr. Henry J. Taylor, Washington Daily News

OFFICE OF THE VICE PRESIDENT
WASHINGTON

September 30, 1968

Dear Mr. Hashim:

The Vice President has received your letter containing your views on the Arab-Israeli situation, and has asked me to reply.

The Vice President appreciates your taking the time to pen your sentiments on the possibility of a spiritual approach to the very difficult problems in this area of the world. The Vice President is also pleased that you view religion, an intricate aspect of this problem, as being a means of a possible solution.

Your comments are always appreciated, and the Vice President was glad that he could be of service to you earlier this year.

Best wishes.

Sincerely,

William B. Welsh
Administrative Assistant

Mr. Hassan A. Hashim
Post Office Box 21014
Washington, D. C. 20009

THE VICE PRESIDENT
WASHINGTON

February 1, 1968

Dear Mr. Hashim:

Although time does not allow me to answer at length each of my many correspondents, I want you to know I have read your comments with interest. They will receive my careful consideration.

I consider my mail a principal source of sound suggestions and constructive criticism on the important foreign policy issues confronting our country. Thank you for taking the time to write.

Best wishes.

Sincerely,

Hubert H. Humphrey
Hubert H. Humphrey

Mr. Hassan A. Hashim
P. O. Box 21014
Washington, D. C. 20009

THE VICE PRESIDENT
WASHINGTON, D.C. 20510

September 14, 1967

Dear Mr. Hashim:

I appreciate receiving your views on the crisis in the Middle East. The best concise explanation of the United States Government's policy was given by the President on June 7th and June 19th. On June 7th he stated:

"The road forward to real peace and progress will not be easy. Still there is now a real chance for all to turn from the frustrations of the past to the hopes of a peaceful future. While the first responsibility falls to the peoples and governments in the area, we must do our best to that end, both inside and outside the United Nations."

I believe that what the Middle East needs today are new steps toward real peace -- not just a cease-fire. It requires more than a fragile and perilous armistice, which is what has existed for eighteen years. Unless the basic issues which sparked this conflict are resolved, they will continue to poison the political life and threaten the stability of the Middle East. It has been said that "development is a new name for peace". Surely there is no area in the world where this is more true than the Middle East.

This is what President Johnson had in mind when he stated on June 19th:

"Our country is committed -- and we here reiterate that commitment today -- to a peace that is based on five principles:

- first, the recognized right of national life;
- second, justice for the refugees;

Mr. Hassan A. Hashim
Box 21014
Washington, D. C.

- third, innocent maritime passage,
- fourth, limits on the wasteful and destructive arms race,
- and fifth, political independence and territorial integrity for all."

The President has established a special committee of the National Security Council to focus the most urgent attention on the problem of achieving a just and lasting peace in the Middle East. You can be sure that we shall adhere to our friendship for Israel and persevere in our desire for friendly relations with all peoples of the area.

Best wishes.

Sincerely,

Hubert H. Humphrey
Hubert H. Humphrey

ירושלים, ג' בסיון תשכ"ט
22 במאי 1969

143-1-13

אל ז"ל מר דני רוזנליין
מר אלישיב בן-סורין
מר שמחה דיניץ

מ"כ התקן מסדר קט"ו המקר על הטרנספורים למען שלום במזרח התיכון,
אשר ביקרה בארץ לפני כחודש.

יהפך כי קבלתם העתקים בנסד"ר.

ראש הממשלה מביעה עניין אישי בקבוצה, כדרכי פעולתו בה וביחסו
לחברות של הקבוצה למסדר מסב החברה הישראלית במרצות הבריה.
ראש הממשלה מקובצת איתם, כי כל אחד טמט ידווח לה על הביצוע
בטוח הפעולה שלו

1. מה לגבי יוזמת הטרנספורים במקורות שהחזכיר העלה?
2. מה לגבי הניסוח, השיטות וההזמנות שיעדו מהטבח דכ"ר והחברות
(סעיף 7, עמ' 3)?
3. מה על ההתאמה להתייך סיפורים קונסטרקטיביים על ישראל, מבטים
עם המטחל החוט, צדדים לארצות הבריה, קבוצה של מעטבי דעה קטל
שיבטרו בארץ וכד" (עמ' 4-5)?
4. המצעות כמובן אינן הדומה והפעולה דומה בעש כמר בעבר אך הטרנספורים
הרגיטו ~~במסך~~ במסדר ביוזמה מחודשת לשמחים אלה וההצעות נראות לראש-
הממשלה משובות בהחלט.
5. מה המובחם לגבי התקנה הנכונה בעמ' 76
החם אנו דואגים למסדר השימול במרצון עצמו, להקמה ועד ישראלי מקביל
המורכב מטרנספורים מעיריים (ואנני מדגים בעיריים כדי שיהיה להם סרץ
להתמסר לגופה זה וכדי שימנאו לשון שמופת עם האמריקנים בדיווח)?

ב כ ר כ א

אבידן י"ח
מנהל לשכה ראש - הממשלה

This memorandum is not intended to make recommendations affecting the fundamental diplomatic policies that govern Israel's relations with the world. Within the context of furthering Israel's policy objectives, however, it is possible that the items listed below might provide an opportunity to project Israel as a nation fully committed to exploring every avenue on the road to peace. It is this image which can create a climate of opinion within which Israel's basic interests might be better served in the United States.

Israeli foreign policy declarations should take on a more positive aspect. A program might be organized which offers Israel the chance to take the diplomatic offensive instead of responding to advances in the Arab world or initiatives from the great powers. Specific proposals might be worked out by the appropriate agencies of government that reaffirm Israel's interest in taking firm initiatives respecting a Middle East settlement. The following items might provide interesting opportunities that would influence American public opinion.

Relations with Arabs

1. Negotiations. It must be emphasized that negotiations imply a willingness to consider all suggestions for secure and agreed borders. General statements that everything is negotiable with a peace treaty are insufficient. Statements like "If there is a peace settlement Israel will offer a free port to Jordan", (accompanied by specific detail) would be most effective in the United States. Week after week the American press should include headlines that present specific Israeli offers, like "Israel Offers Port to Jordan"; "Israel will Support Marshall Plan to Refugees".
2. The Big Four. As you are well aware, arguments in the United States against the Big Four negotiations have not succeeded and have only given

Israel a bad press. Consequently, either better arguments must be found to show why the Big Four is not an appropriate means of settling the Middle East conflict or else there must be a greater consideration of ways in which the Big Four might be used (e.g., as observers at Arab-Israeli negotiations). The argument that the Big Four device is neo-imperialistic cannot be effective.

3. Arabs in the Occupied Areas. Several of the authors of this memorandum have been impressed with the technical assistance which Israel has provided the Arabs under its jurisdiction since the Six Day War and ~~as~~ distressed with the lack of publicity of these projects in America. Especially in the speeches of Israeli leaders, emphasis should be given to the unique character of Israeli administration of newly acquired territories. Its economic assistance to the people of the West Bank might be highlighted. Its permissive administration, which fully accepts virtual autonomy and continuation of local governing structures, could be offered in answer to hostile critics. The emphasis should be on administration and assistance rather than occupation.
4. Israeli Arabs. Similarly, the Israeli government should further publicize the achievements of the Israeli Arabs in the last twenty years and the gains which they have made. A top-level Israeli Arab could be stationed in the United States in order to provide this kind of information.
5. Israel and Jordan. Israeli leaders should make frequent and repeated proposals regarding future relations with Jordan. These proposals

might include some or all of the following: the concept of a Common Market, Jordanian access to the Mediterranean with duty-free privileges, joint commercial and land reclamation projects. Willingness on the part of Israel to co-operate with Jordan should a genuine peace arise - - though perhaps viewed as obvious within Israel - - is a major Middle East issue within the United States.

6. The Refugees. If the fundamental interests of Israel are not affected, a "model resettlement" program should be initiated for a small number of refugees in the Gaza Strip and the West Bank. It should be emphasized that the Israeli government does not regard this program as foreclosing a future settlement with the Arab countries, but rather as demonstrating the kinds of actions which could be taken were the Arab governments willing to make peace. The Israelis could thereby demonstrate dramatically that they are willing to apply the experience gained in resettling Jewish refugees from the Arab world. From the point of view of American public opinion, this proposal would attack the powerful allegation in the United States, especially among non-Jews, that Israel has no real interest, and has made no real effort, to deal with the refugee question. (External sources of funds might well be sought as a part of this program).

7. Style. In regard to all of these suggestions, special care should be taken with respect to the following: the timing of the announcement; the clarity with which it is presented; the locus of the statement (e.g., press club, General Assembly); the individual or office of the Israeli government which issues the pronouncement. Especially when public relations are of primary concern, private information experts must be consulted. Disappointment with present public relations experts does not mean that the approach is incorrect, but rather that other individuals or agencies must be sought, even if the cost must be considerably increased.

Israel as a Society

1. The Problem. Since the Six Day War, the Arab-Israeli question has far outweighed information conveyed concerning dynamic developments within Israel today. A greater emphasis on positive developments and social experimentation within Israeli society is needed. In particular, however, Israel must take into account the wide differences among specific groups in America. Separate approaches should be adopted with respect to the New Left, Right, Liberals, Blacks, etc. Plitudinous statements at the lowest common denominator satisfy no one.

2. Modernization and Development. Israel's role as a model for developing nations should be stressed in government materials as should its role in economic and technical assistance in the "third world" states of Asia, Africa, and Latin America.

3. The New Left. The role of Israel as a progressive, revolutionary force should be emphasized to the New Left in the United States. However, this information must be couched in the language of the late 1960's and not that of the 1930's. Therefore, research must be carefully pursued by the appropriate agencies.

Speakers to America.

A wide-ranging speakers' program for doubting Jews and non-Jews can affect the climate of American public opinion. The following types of individuals would likely have an impact on assorted groups:

1. Articulate Israeli Jews (e.g., Nahal leaders; generals; education officials; young leftist leaders, etc.)
2. Israeli Arabs
3. Christian Churchmen -- especially from Jerusalem
4. African students who have studied in Israel
5. Druze

Speakers should be chosen on the basis of their ability to influence audiences and also their ability to attract the attention of the news media (e.g., Israeli Arabs, Druze).

Study Groups to Israel

A large increase should be made in the number of groups invited to Israel. These groups should not be necessarily supporters of Israel, but their tour must be carefully conducted. The groups invited should include:

1. Christian theologians and Churchmen
2. Black Americans
3. Representatives of the New Left
4. Representatives of the Liberal Community (e.g., ADA, New Democratic Coalition)
5. Professors -- especially foreign affairs experts and selected younger scholars, particularly Middle East specialists as yet uncommitted.
6. Other groups -- e.g., businessmen, politicians, etc.

An Americans for Peace in the Middle East

Some thought should be given to the possibility of encouraging an all-embracing organization which seeks to further Israel's interests in the United States. This organization should cut across religious and professional lines and be organized as an ongoing professionally-staffed body. This recommendation is made with full recognition of two difficult problems that might stand in the way of its success: the antagonism of the Jewish community in the United States to such a proposal, and the delicacy of even informal Israeli government sponsorship of such an organization.

ירושלים, ד' בסיון תשכ"ט
21 במאי 1969

143-1-13

לכבוד
פרופ' מיכאל ברזנו
ראש החוג לכלכלה
האוניברסיטה העברית
ירושלים

פרופ' ברזנו היקר,

הריני מאשר בתודה קבלת מכתבך מ-15.5.69,
אשר ראש הממשלה קראה בענין רב.

בברכה,

אביעד יפה
מנהל לשכת ראש הממשלה

א"י/אכ

JERUSALEM

כ"ז אייר תשכ"ט
15.5.1969

ירושלים

לכבוד
גב' גולדה מאיר
ראש הממשלה
ירושלים

גברתי ראש הממשלה,

בעקבות הדיון בעניני הפליטים שנערך בלשכתך ביום 11.5.1969 ובמיוחד לאור הסיכום שנחקל בסופו, אני רואה חובה לעצמי להעלות בפניך ענין שלא הספקתי להזכירו בדיון וסבורני שמן הראוי שיובא לחשומת לבך. המדובר הוא בכך שחלק ניכר מן השאלות שנדונו בישיבה הנ"ל כבר עברו פעם ליבון ובדיקה ב"ועדה לפיתוח השטחים המוחזקים" שהוקמה על ידי ראש הממשלה המנוח לוי אשכול אחרי מלחמת ששת הימים. בראש הועדה עמד פרופ' א. דבורצקי וחבריה היו: פרופ' ש.נ. אייזנשטדט, ד"ר י. ארנון, פרופ' ר. בקי, ד"ר ר. וייץ, פרופ' ד. פטינקין ורא"ל צ. צור וכן שני ראשי צוותות מחקר, מר א. רוזנמן ואנוכי.

הועדה הנ"ל הגישה לראש הממשלה מספר דו"חות מעורטים בעניני הפליטים, אפשרויות הפיתוח הכלכלי והחברתי בשטחים והשלכותיו על המשק הישראלי. דו"חות אלה כללו, בין השאר, את המסקנות הבאות:

1. את פתרון בעיה הפליטים בשטחים המוחזקים יש לראות במסגרת פתוח כלכלי וחברתי כולל של שטחים אלה שיביא לפיזורם של הפליטים באוכלוסייה כולה. מפעלי התישבות מיוחדים של הפליטים רק מנציחים את מעמדם הנפרד של הפליטים על כל הבעיות הקשות הנוצרות ע"י כך. על כן יש לתכנן מפעלים ופעולות שיכונן בישובים קיימים ובמפוזר.
2. פיתוחם של השטחים חוץ כדי גידול שנתי של 3% ברמת החיים בשטחים, חיטול הדרגתי של מחנות הפליטים בגדה ביחד עם העברתם, חוץ 4 שנים, של 50 אלף פליטים מהרצועה לגדה, המצאת דיור עכורם וקליטתם בחעסוקה, כרוכים בנטל ריאלי של המשק הישראלי שלא יעלה בהנחות החמורות ביותר, על 40 מיליון דולר לשנה. יש לברוע מאומדן נטל זה את ההעברות מחו"ל, הן פרטיות והן באמצעות סו"ח וכן כל מימון מיוחד מחו"ל שיתקבל לצורך פעולה כזאת. בכל מקרה רק מייעוט מנטל זה יהווה הוצאה ריאליה במטבע חוץ.
3. בשלבי הביצוע של חכניות קליטה ושיקום יהיה לענף הבניה מקום נכבד בחוספת לתעסוקה ולתוצר. במשך הזמן אף יחול גידול הדרגתי של ענפי החעשייה והשירותים. החקלאות חתרום, בכל מקרה, לא יותר מאשר שיהי מהחוספת לתעסוקה וזאת על אף חלקה

DATE: 12/15/77

NAME: _____
ID: _____
COURSE: _____

QUESTION NO. _____

1. The demand curve for a good is downward sloping and the supply curve is upward sloping. The equilibrium price is \$10 and the equilibrium quantity is 100 units. If the price is raised to \$15, the quantity demanded will be 80 units and the quantity supplied will be 120 units. The deadweight loss of this price increase is the area of the triangle formed by the price axis, the supply curve, and the demand curve between the price of \$10 and the price of \$15. This area is a triangle with a base of 20 units (120 - 100) and a height of 5 units (15 - 10). The area of this triangle is $\frac{1}{2} \times 20 \times 5 = 50$. Therefore, the deadweight loss is 50 units.

2. The demand curve for a good is downward sloping and the supply curve is upward sloping. The equilibrium price is \$10 and the equilibrium quantity is 100 units. If the price is raised to \$15, the quantity demanded will be 80 units and the quantity supplied will be 120 units. The deadweight loss of this price increase is the area of the triangle formed by the price axis, the supply curve, and the demand curve between the price of \$10 and the price of \$15. This area is a triangle with a base of 20 units (120 - 100) and a height of 5 units (15 - 10). The area of this triangle is $\frac{1}{2} \times 20 \times 5 = 50$. Therefore, the deadweight loss is 50 units.

3. The demand curve for a good is downward sloping and the supply curve is upward sloping. The equilibrium price is \$10 and the equilibrium quantity is 100 units. If the price is raised to \$15, the quantity demanded will be 80 units and the quantity supplied will be 120 units. The deadweight loss of this price increase is the area of the triangle formed by the price axis, the supply curve, and the demand curve between the price of \$10 and the price of \$15. This area is a triangle with a base of 20 units (120 - 100) and a height of 5 units (15 - 10). The area of this triangle is $\frac{1}{2} \times 20 \times 5 = 50$. Therefore, the deadweight loss is 50 units.

4. The demand curve for a good is downward sloping and the supply curve is upward sloping. The equilibrium price is \$10 and the equilibrium quantity is 100 units. If the price is raised to \$15, the quantity demanded will be 80 units and the quantity supplied will be 120 units. The deadweight loss of this price increase is the area of the triangle formed by the price axis, the supply curve, and the demand curve between the price of \$10 and the price of \$15. This area is a triangle with a base of 20 units (120 - 100) and a height of 5 units (15 - 10). The area of this triangle is $\frac{1}{2} \times 20 \times 5 = 50$. Therefore, the deadweight loss is 50 units.

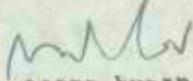
5. The demand curve for a good is downward sloping and the supply curve is upward sloping. The equilibrium price is \$10 and the equilibrium quantity is 100 units. If the price is raised to \$15, the quantity demanded will be 80 units and the quantity supplied will be 120 units. The deadweight loss of this price increase is the area of the triangle formed by the price axis, the supply curve, and the demand curve between the price of \$10 and the price of \$15. This area is a triangle with a base of 20 units (120 - 100) and a height of 5 units (15 - 10). The area of this triangle is $\frac{1}{2} \times 20 \times 5 = 50$. Therefore, the deadweight loss is 50 units.

הגבוה של החקלאות במשקים אלה כיום. מסקנה זו מוכתבת על ידי מגבלות השוק ומקורות המים. פיתוח חקלאי מוגבל כדאי בגדה המערבית ולא ברצועה או בצפון סיני.

4. חכנית חקלאית נרחבת המבוססת על התפלה מים, כדוגמת חכנית אל-עריש אינה כדאית מבחינה כלכלית, אפילו אם מחקן ההתפלה ינתן חינם, וזאת בעיקר בגלל הוצאות ההובלה הגדולות של המים. חכנית כזאת אף אינה רצויה פשיקולים חברתיים, כנזכר בסעיף 1 לעיל.

מסקנות אלה של הועדה הנ"ל נראות ישימות גם היום לדיון המחודש שנערך ביזמתך בנושא זה. משום כך נראה היה לי שיש טעם להביא לידיעתך את דבר פעילותה של הועדה הקודמת ומסקנותיה על מנת שיובאו בחשבון בעת שקילה הצעדים הבאים בנושא הפליטים.

בכבוד רב ובנדיבות,

מיכאל ברוננו
ראש החוג לכלכלה

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

C

RABBI NORMAN LAMM
THE JEWISH CENTER
181 WEST 86TH STREET
NEW YORK, N. Y. 10024
SCHUYLER 4-3511

מסד ראש הממשלה ירושלים
תקבל
19. V. 1969
143-1-13
15.4.

May 12, 1969

Mr. Simcha Dinitz
Minister of Information
Embassy of Israel
1621 22nd Street, N.W.
Washington, D. C.

Dear Mr. Dinitz:

I very much appreciate the candor of your response and the willingness to acknowledge that the informational work of Israel in America can stand improvement, and that, therefore, there is place for criticism from those to whom the State is dear beyond words.

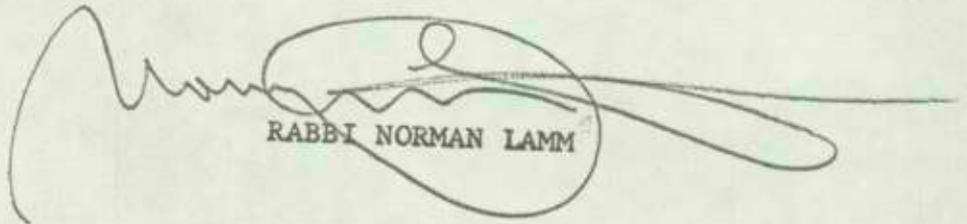
I read through the several pieces of literature you sent me in which the religious dimension of Israel is emphasized. I found the material interesting and well-done. However, what I think is needed is more work in this field and greater dissemination of such material as part of the general informational outflow from the State agencies in this country. I would like to make it clear once again that my complaint was not uttered as a Rabbi and a religious Jew, but as one who feels that the State can do a great deal to improve its image, especially at this critical time, in the eyes of the "average American." I was not asking for some special gesture by the Government to the datiim. That is totally irrelevant to the burden of my remarks.

It is for this reason that I feel perplexed by your additional comments concerning the failure of religious leadership in this country to emphasize the spiritual import of Israel. Your judgment may be right or may be wrong -- I think it is a mixture of both -- but it has no pertinence to the problem I raised. Please believe me, sir, that I had and have no intention of being a carping

critic with some political axe to grind. I am genuinely and authentically interested in the very best for the State of Israel. If I felt that its public relations posture was imperfect in some area other than religion, I would bring it to your attention with the same zeal and enthusiasm as I have the question of Israel's religious role. That is why your rejoinder, concerning the saying of Hallel with or without a blessing, seems so out of place.

I am pleased that we understand each other, and I do hope that this correspondence will have in some way contributed to the welfare and advancement of that which binds us and all Jews throughout the world together -- the State of Israel.

Sincerely yours,

RABBI NORMAN LAMM

NL/eg

ירושלים, כ"ז באייר תשכ"ט
4 במאי 1969

143-1-13

422-0

א לנ ד"ר חיים יחיל, יו"ר הוועד המנהל, רשות השירות

התקן: הרש ישראלי בליגי
ש-החוץ
מנכ"ל השירות החוץ
המזכיר המייצג לראש הממשלה ✓

תאמו: נציג רוח"מ בירושלים ובטבתים

הרשה נכ לי לחזור במכתבי זה על התקנה שהעליתי באהמ מיטיבות הוקד
המנהל, ביבד שידור מהורה הרשות סקוצרה באנגליה כמלביזיה שלנו.

כידוע מהורה ירון שרב הרשות באנגליה טעה רבע לעשר עד הטעה
שני בערב. זו היא המעולה שהצגית קבוצה לסומעי האנגליה אנלנו, ביהוד
לקונסולים בים, שגרידים המאמנים אנלנו ובציגים זרים למיביזיהם הטובים
באיץ. גרמה לי שהינן להמקיד צבור זה למעמולה ירדניה ארטיה ללא סמך
אל איזון מהדנו. לרעמי, אשר לשד מהורחננו כייד אשרי סיום המהדורה
הירדניה, היינו בטעה 10.00 כלילה שהיה במקרה גם שעה סיום שידורי
המלביזיה שלנו.

בברכה,

ג. שרון

RECEIVED BY THE DIRECTOR

61-1-811

6-2-11

TO THE DIRECTOR OF THE BUREAU OF INVESTIGATION

FROM THE SAC, [illegible]

AMERICAN ACADEMIC ASSOCIATION FOR PEACE IN THE MIDDLE EAST
420 East 79th Street, New York, N.Y. 10021 - 879-2833

Report On Speaking Tour Made by Mr. Yusuf Khamis

Feb. March, 1969

Mr. Khamis' tour was carefully mapped out in advance, to cover as much ground as possible and pinpointing those areas where it was felt that a speaker who could combat vociferous anti-Israel Arab students and reach the "New Left" on campus could be used to most advantage.

At each campus, a key APPME faculty member took charge of setting up the meetings and arranging for the publicity. They worked with committees, each member of which was responsible for a separate function. This system proved extremely effective and contributed to the smooth operation and handling of the visit to every campus and city. As the tour developed, the New York office kept informed of the ongoing programs and briefed the city ahead - i.e., so that each place soon knew what to expect and how to exploit the speaker to best advantage. Mr. Khamis, it was found, excelled at countering anti-Israel Arab student diatribes, and enjoyed responding to a challenge. In general, the presentation was therefore timed to be brief and question periods were lengthy. This format also allowed for the expression of a wide range of opinions - and for appropriate responses to them.

Mr. Khamis' tour began late - because of the snowstorm. Therefore the first meeting, a briefing session with New York community leaders, where it was expected that an exchange of information and views would take place, so that Mr. Khamis would receive some briefing as to the audiences he could expect, had to be cancelled. Instead he arrived late Tuesday night and was taken to Philadelphia early the

next morning, for an intensive day of lecturing.

The morning in Philadelphia began with an interview with a well known columnist. This was followed by a TV interview (broadcast by the local station in its newscast that evening - it reached a wide audience and made a great impression). Thereafter Mr. Khamis spoke at a luncheon given at the University of Pennsylvania and sponsored by the Foreign Policy Research Institute. There were some 50 faculty members present, among them some Palestinian Arabs and others who had worked in Jordan. Mr. Khamis spoke mainly about creating peaceful relations - and his response to the Palestinian's cry that his land had been 'stolen' created an enormous effect. It was the first time that any of the people present had heard an Arab state the case for peace, discussing, in particular, the refugee problem.

Another TV interview followed (again, shown that evening in a newscast), also a radio interview and a press interview. These were widely seen and heard, and contributed to refuting a fear, expressed by a popular morning radio show in Philadelphia, that "Khamis' point of view might create tension" - the producers had never heard of a 'pro-Israel Arab'.

In the afternoon, Mr. Khamis was taken to Villanova University where he addressed an audience of some 200 faculty and graduate students. That evening he addressed a dinner meeting of "The Commission on Interreligious Relationships". Some 20 clergy, all of them heads of important churches, seminaries, etc., with a widespread influence over thousands of people, attended. Questions ranged over the

whole gamut of Mid East problems with reference also to the specific church groups. Mr. Khamis had the opportunity here to discuss groupings other than Moslem in Israel.

The pace of the day spent in Philadelphia was typical of Mr. Khamis' schedule on campuses throughout the U.S.

Meetings scheduled in Brooklyn on the following day had to be cancelled because snowbound streets made travel almost impossible. However, Mr. Khamis did address some 50 of New York's "Black Nationalist" leadership, who braved the weather to attend an afternoon reception on campus. He had the opportunity to talk privately with many of them before the meeting began, and the impression he left was good. Several members of the Mayor's office were also present.

Mr. Khamis' visit to Washington is reported upon by Dr. Reich (enclosed). It need only be said here that Khamis himself was greatly stirred by being able, for the first time, to talk to young Arabs on an individual and more intimate basis. Although he received threatening telephone calls later that night, he felt that the contact with the young Arabs had been most significant. Beginning as very hostile, some of them ended by giving him messages to their families on the West Bank. Also, U.S. State Department officials who met him at a private briefing session listened to him very carefully and promised to send him such things as their published material on labor conditions in the Middle East countries, et al - a certain symptom, according to our sources, that they had been much impressed with him. He received good publicity - TV, radio and newspaper.

From Washington Mr. Khamis flew to North Carolina. Duke University, which he was scheduled to visit, had been the scene of a serious student riot only a few days earlier, and this fact hampered the visit to a great extent. However, he addressed 40 faculty members at a private reception on the first evening dealing mainly with questions of a political nature, pertaining to the Israel-Arab situation. Because of the problems on campus, a meeting the following afternoon drew only a handful of graduate students, and mitigated against the newspaper publicity it should have had. That evening, however, saw a mammoth (for Duke) turn out of student, faculty and local community. The meeting was organized by the students. There were quite a few Arab supporters present. Questions ranged around Deir Yassin - and Mr. Khamis had his first encounter with the accusation that he was a paid agent of Israel". Again he went out of his way to establish personal contact with the Arab students.

At this university he made his greatest impression upon the students.

Visit to Madison, Wisconsin

Mr. Khamis arrived in Madison at 4:00 a.m. on Monday - as against 11:00 p.m. Sunday, as scheduled, owing to a freak snowstorm. He had his first TV interview at 9:00 a.m. that same morning - again shown during the evening newscast and widely viewed. He was also interviewed by the evening newspaper correspondent - published that evening and that same morning had another TV interview. (Broadcasts were shown at 6 and 10 p.m. - prime viewing time.) A Luncheon with faculty members at the University of Wisconsin followed - this was a small session, devoted mainly to questions and answers.

Dinner with academics of the region followed, then an address to some 150 academics and students and some of Madison's citizenry. There were several hostile Arab students. The feedback was exceptionally good. The University of Wisconsin has a large contingent of foreign students and it was extremely important and valuable to have the contact - again, as previously, Mr. Khamis went out of his way to speak to the Arab students on a personal basis.

A reception followed, at which Mr. Khamis was especially engaged in making these personal contacts. Again, the University had, only a few days earlier, been the scene of serious disturbances.

Visit of Chicago

Mr. Khamis spoke at three universities in Chicago; to faculty members at the University of Illinois, Circle Campus (their major questions concerned the problems of an Arab-Israeli rapprochement, the situation of Arabs on the West Bank, Egyptian-Israeli relations).

The next meeting, at Loop City College, had 200 student and faculty participants, including New Left and hostile Arab students. There was newspaper coverage. He was interviewed (and seen) on TV (newscast in evening) twice. A big story appeared in the Sun Times. He also had radio coverage. He spoke for about 40 minutes at Loop and questions continued for even longer, covering the whole gamut of Mid East topics - the Israel-Arab situation, Israel's treatment of her Arabs, economic, political and social aspects, etc. In fact he had to be literally "pulled away" from people so as to go on to the next meeting.

There was a luncheon with professors, who asked general,

political questions, followed by a small meeting at the University of Chicago - of some 25 graduate students and academics. This was devoted to a questions and answer session, and included some New Left elements. The meeting was informal and lasted a long time, since people did not want to leave.

In the evening there was a meeting - the Northwestern University - held in a very large private home, of faculty and wives.

Taking into consideration the fact that the Chicago campuses had just felt the impact of rioting, the turn-out and interest in the area was really impressive. The publicity in Chicago, especially in the Tribune, was, of course, made deliberately sensationalist by the media.

Visit to Los Angeles

Technical difficulties dogged this visit since its inception. A strike delayed Mr. Khamis in Chicago for several hours. Nevertheless, his schedule in Los Angeles was not changed. Two factors contributed to the unusually excellent news media coverage in the Los Angeles area: the death of Prime Minister Eshkol and the Sirhan trial which is holding everyone's attention there. Coverage included: a news conference at UCLA (picked up by seven radio stations); interviews on three TV stations and a telephone interview on a popular radio talk show which has an audience of over 100,000 people.

His program included:

A lecture at the Rand Corporation at Santa Monica (Friday morning). Here he addressed the team doing the study on Mid East governments. They include fifteen important, top level academics. The impression he made was excellent, according to our source. It was enhanced by the fact

that El Khony, the Egyptian ambassador (to the U.N.) was also there - the address became a debate in which Mr. Khamis "completely routed" El Khony. Rand Corporation academics are culled from the best universities, to undertake special studies for a specified period of time.

This meeting was followed by a faculty luncheon and a student meeting at UCLA. Some 200 students attended. There were many Arab students whom he "floored" (according to our source). He himself has expressed great satisfaction with the meeting. He feels he managed to get across to at least quite a few of them. Again, he did his best to make personal contacts - with a measure of success, since some of them even expressed interest in visiting Israel.

The faculty luncheon included 10 selected faculty members to whom he gave a private briefing on his work in Israel, conditions on the West Bank, etc.

In the evening he was guest at a cocktail and dinner party with faculty and community members. Again, the Arab-Jewish confrontation was discussed.

A regional meeting took place over the week-end (for faculty of APPNE's L.A. region). It was not large, but it did serve as an intensive briefing session.

Mr. Khamis also met with the Chairman of the political science department at UCLA, Dr. Malcolm Kerr, who is not sympathetic to Israel but who consented to talk with him. Their meeting was friendly.

Visit to Berkeley

Mr. Khamis went from the airport directly to his first lecture, which

was to students. He spoke to them for about 45 minutes and was kept answering questions for another 45 minutes and more. The audience was limited to around 45 and included New Left elements who were hostile, but he handled them quite effectively. (The number of participants who were hostile, our source says, is impressively large, considering the present state of affairs at Berkeley.)

The most frequently occurring question, in many forms, was: "How can Jews and Arabs live together - isn't it humiliating to have to live under Jewish domination when before one was 'free' and there were no Jews? Isn't it terrible to live in a racist state?" His response made a very good impression. "He makes this good impression because you can see he is honest and direct - a very honest man" - our source relates he was told and felt personally as well.

A late afternoon lunch with key faculty, on an informal basis, followed. Then there was a meeting with the "Encounter" group - of Israeli and foreign Arab students. This is an ongoing group, evenly divided between Israeli and Arab students. Mr. Khamis was very much moved and enthusiastic to meet them. Reports from people present (it was a closed meeting), indicate that while most of the Arab students boycotted the meeting, several of them, especially three with considerable "leadership qualities", who are returning to the Middle East, attended. Though they regarded what he said with open suspicion there was a good atmosphere in the end and genuine attempt to speak reasonably on both sides. The three Arab students accompanied him to his hotel after the meeting and spent the rest of the evening with him. They asked him to be with them the following morning. Mr. Khamis himself relates that one even asked him to visit his parents in Ramallah! It had a deep

ranging effect on faculty, who have heard of the encounter. Mr. Khamis also met an Israeli Arab who is teaching at Berkeley. He comes from the same village, near Nazareth - and, isolated hitherto, from both sides, he was strengthened by the Khamis visit.

There was no publicity as regards the news media, but some write up on campus. This was due to the situation at Berkeley.

Visit to Colorado

Again, extremely successful. This was especially important for Colorado, where the American Council for Judaism and the American Friends of the Middle East has a concentration of extremely active people. Our contact professor there was new and isolated, and had been complaining that "our" people lacked the means of expressing themselves, while the Council and Arab students had a field day on campus. Khamis' first engagement was a luncheon, with 10 members of the faculty at the University of Colorado, in Boulder. One of them is an Arab professor of Economics, formerly from Egypt. Our colleague had never met him. Now this man approached him and was extremely friendly. He engaged in a "most civilized" discussion with Mr. Khamis. The meeting lasted for two hours.

After a dinner party at our colleague's house, that evening, they went on to a meeting with 60 student participants, many of them Arabs. This was considered one of the largest evening meetings to be held in a long time on campus. Mr. Khamis made an excellent impression, especially by his knowledge of conditions (i.e. on West Bank and Jerusalem) and Arab leaders in the Middle East. Some of the Arabs there, though most remained hostile, actually accepted our colleague's invitation to go on to a reception at his home - for the first time in the experience of faculty members, so doing - i.e. going to the home of a known Israel

sympathizer. Over 20 people came. It was a 'very satisfactory' evening. 'Mr. Khamis did us a lot of good' is our report. 'The thing he left behind is a new dialogue between Arabs and Jews, for the Arabs have now expressed their interest in meeting with the Jewish community and with Israeli students, on an ongoing basis - a first in Colorado.'

News media carried the story of the Khamis visit. It made the front page of the daily in Boulder and was covered in the student newspaper.

The final meeting was held at Kingsborough College in Brooklyn. Mr. Khamis was the guest of the President of the College at a faculty luncheon. He lectured to an audience of about 200 faculty and students. A reception followed attended by members of the new group of Catholic nuns and priests who have left their Order.

A brief outline of Mr. Khamis' general remarks as well as a sampling of typical questions and answers will be in print shortly.

REPORT OF THE VISIT OF MR. YUSUF KHAMIS TO WASHINGTON, D.C.

MONDAY AND TUESDAY, 17 and 18 FEBRUARY, 1969

This brief report will discuss the major highlights of Mr. Khamis' visit to Washington including the people with whom he met and the impact he had.

George Washington University - Mr. Khamis met with Professor Hiram Stout, Dean of the School of Public and International Affairs and Ambassador George V. Allen, Ambassador in Residence at The George Washington University, prior to his lecture before students and faculty at the University at 12:00 noon on Monday, the 17th. Approximately 100 students and faculty representing all points of view and all major schools of the University attended a brief lecture and participated in the question and answer session. The reaction was extremely favorable and the students in the audience were particularly impressed with the breadth of knowledge and candid opinions stated by Mr. Khamis. Five Palestinian Arab students at George Washington University spoke with him privately for about 10 minutes following the public session. All were very much impressed and apparently respected his position. Following the lecture session, Mr. Khamis went to luncheon at the Cosmos Club with Dean Stout, Ambassador Allen, Professor Roderic Davison (a specialist on Turkish politics and Secretary of The Middle East Institute) and Dr. Bernard Reich.

The Middle East Institute - At 7:00 p.m., on Monday, 17 February, Mr. Khamis went to dinner with Ambassador Hare, former Assistant Secretary of State for Near East and South Asia and currently President of The Middle East Institute, Mr. William Sands, Executive Director of The Institute and Professor Helen Rivlin of the Department of History of the University of Maryland at College Park and Dr. Bernard Reich. Following dinner, Mr. Khamis addressed an audience of about 100 at The Middle East Institute. Following his address there was an animated exchange between Mr. Khamis and the audience composed of knowledgeable and interested people who deal with the problems of the Middle East. Much of the audience might be regarded as non-sympathetic to the Israel position and, in some cases, strongly anti-Israel; yet Mr. Khamis' presentation was very well received and favorable comments have been communicated to The Institute since his lecture.

Strategic Studies Department, Research Analysis Corporation, (Tuesday, February 18) - Mr. Khamis spoke before the RAC Strategic Studies Department Seminar which meets periodically to hear informed individuals speak on subjects of their particular interest and competence. Mr. Khamis spoke informally to this group and participated in the seminar which followed. The two hour session brought together representatives of the State Department (including two former Assistant Secretaries of State), Department of the Army, Department of Defense, several other government agencies and members of the staff of Research Analysis Corporation. This group consists of people who are involved in the formulation and execution of United States foreign policy, not only with regard to the Middle East but also vis-a-vis other areas of the world. All participants communicated to Dr. Reich, following the session, their great pleasure at hearing Mr. Khamis and his point of view.

Many were genuinely impressed by the candor of position and by his ability to substantiate his point of view. Several knowledgeable individuals indicated that this was the first time they had heard the point-of-view of an Israeli Arab. This, in itself, is a major and important contribution.

Summary Statement - Although the audiences were reasonably small, 100, 100, and 30, respectively, they are significant in terms of their composition - i.e., involvement in policy-making, opposition to Israel, knowledgeable, etc.- and this, therefore, constituted a major test of the value of a speaker such as Mr. Khamis. All indications are that the choice was a good one and that Mr. Khamis' contribution was a genuine one. He was able to present to unusually critical and well informed audiences a unique point of view; to present it well, and to make an impact on these audiences. Although his style of presentation is not the polished performance some might desire, it did not lessen the impact in any way. The audiences participated in lively exchanges with him, and in the question and answer sessions he was truly excellent. His efforts in Washington were valuable. Although there were several who left the meetings unimpressed and unconvinced, these individuals, who are in each case known to us, could not be convinced under any circumstances to alter their position. Those who were less adamant in their stand and those who were willing to be educated and to try and understand, came away from these meetings with information which would permit formulation of a position which would lead to a more sympathetic understanding of the problems of the Middle East.

Some Excerpts from the Press Coverage

"Philadelphia Inquirer" (Michael von Moschzisker):

ISRAEL-BORN ARAB HELPS IN OCCUPIED TERRITORY

...Yusuf Khamis was a public works administrator for the British until 1948. It was in this period that the Arab youth came to know the Jews - many of them scholars and professional men who fled to Palestine as refugees and were working on the roads as laborers.

One of the refugees, a doctor of economics, was promoted to a clerical position in Yusuf's office, and for a time the two men lived in the Maoz Haim kibbutz (a collective settlement), talking together in the evenings, and trying to make sense out of a world neither the young Arab nor the Jewish scholar found altogether satisfactory...

...I asked Yusuf Khamis if he sees much chance for peace in the Middle East, and his response was that it will come only when Arabs and Jews build together on a basis of understanding, instead of drawing apart out of fear.

Khamis didn't say when that happy day of understanding might come. It's clear, however, that he's doing his share to bring it closer.

"Philadelphia Daily" (Harry Hoffman):

...On the subject of equality of opportunity between Arabs now living in Jerusalem and Jewish residents, Khamis said: "There are about 20,000 men (Arabs) from the West Bank who are now working inside Israel factories." And in many instances they earn as much as the Israeli laborers, he added....

"Hatchet" (George Washington University):

...Khamis, a member of the Mapam Party in the Israeli Parliament, cited examples of Israeli-Arab cooperation and also presented some historical factors which have contributed to the current tensions in the Middle East.

Khamis placed much of the blame on British foreign policy in the Middle East. The British, in an effort to maintain control of the Middle East and the vital Suez Canal, fostered mistrust between the Jews and the Arabs, he contended....

"Capital Times" (Madison):

"If peace is to be possible in the Mid East, there must be good will"....

"Heritage" Los Angeles (Tom Tugend):

"...Amidst the general Mid East...gloom, a sturdy hope of note was sounded last weekend in Los Angeles by a leading Christian Arab from Israel...on the question of Jerusalem, Khamis said that...it is now a "beautiful city which I never want to see divided again..."

"Colorado Daily" (Karin Thurmon):

ARAB, ISRAELI FRACAS DIFFICULT BUT SOLUBLE

...Khamis said the "human element" is the solution to this problem. He cited as an example the city of Nazareth, in which he was raised.

Internal Conflict: Nazareth, essentially an Arab city, was made a part of Israel in 1948. "My children were afraid of living with Jewish children, but in coming to understand each other through the years, Nazareth has become a perfectly integrated city", Khamis stated.

He cited internal conflict as a major barrier to political efforts at peace. "You can't make an agreement with someone you won't even sit down with"....

EMBASSY OF ISRAEL
WASHINGTON, D. C.

שגרירות ישראל
ושינגטון

April 30, 1969

143-1-13

Rabbi Norman Lamm
The Jewish Center
131-135 W. 86th Street
New York, New York 10024

Dear Rabbi Lamm:

I read your letter of April 15th with interest and am sending a copy of it to the information authorities in our Foreign Ministry, Jerusalem, since I think it is worthy of their attention. Aware as I am of your deep devotion to Israel (I recall reading a copy of a most moving sermon you delivered following the Six Day War), I know that in expressing your criticism, you have Israel's best interests at heart.

The theme of Jewry's spiritual and religious bond with the Land of Israel is not neglected in our informational effort, as the attached samples indicate. The massive challenge facing us in the informational field leaves room, no doubt, for the further intensified presentation of this and other subjects, and I want to assure you that our best efforts are dedicated to the constant improvement of our apparatus, facilities, and techniques.

What surprises me, within the context of your letter, is that the Jewish religious leadership in this country has not, of itself, always shown the initiative in demonstrating the spiritual import of Israel in Jewish contemporary life. I refer, specifically, to the fact that Israel's Independence Day is religiously ignored by very many communities. Religious services on that day (with or without "Hallel") are, as you know, by no means universal in this country. I make this more as a comment than as a criticism -- the fact that Yom Ha'atzmaut has yet to be adopted here as a meaningful "chag."

Rabbi Lamm

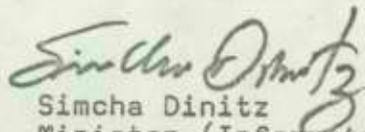
-2-

April 30, 1969

I believe that you are one who does subscribe to the religious relevance of this day, and I submit that the subject I raise is worthy of your thought and attention.

I write to you in the spirit of frankness that you wrote to me, knowing that our motivations are one and the same. It is in that same spirit that I have taken note of the constructive comments contained in your letter.

Sincerely,

Simcha Dinitz
Minister (Information)

SD:blm

9.9.68

שירותי ההסברה במשרד ראש הממשלה
שירות הפרסומים

143-13

נגד התפרעויות

מדינות ערב ניסו להכריע את ישראל בשדות הקרב ונכשלו. צה"ל היכה את צבאותיהן מכה ניצחת. עתה מנסים אויבינו שיטות של פעילות חבלנית עניפה בתחומי מדינת ישראל. מטרתם העיקרית היא: לערער את סדרי החיים, להלך אימים, לשלול הרגשת בטחון מאזרחי ישראל.

החבלנים נמנעים ככל האפשר מהתנגשות עם צה"ל; הם פועלים נגד אזרחים, ללא אבחנה.

מניעת הפעילות החבלנית היא הכרח-קיום לנו. משימה ראשונה במעלה זו הוטלה על כוחות הבטחון - הצבא, המשטרה ושירותי הבטחון. הם זכו להצלחה מרובה עד כה. התכניות להפוך את החיים בישראל לתהוה ובוהו לא הצליחו בזכות הפעילות שנקטנו והמדיניות שהפעלנו.

לרגל מקרי חבלה שאירעו בירושלים (18.8.68), ובתל-אביב (4.9.68), התפרעו כמה אזרחים מישראל, נטלו את החוק בידיהם וביקשו לעשות שפטים באזרחים ערביים, או באזרחים הנראים בעיניהם כערבים. תופעה זו היא לנו סכנה ממאירה ויש למנוע אותה. נודעות לתופעה זו משמעויות שליליות מאוד מבחינה מוסרית, בטחונית ומדינית.

התפרעויות מן הסוג הזה מטילות, מעצם טבען, על כלל ערביי ישראל ועל כל ערביי המזדמן במקרה ולפי תומו למקום בו נעשתה חבלה - אחריות קולקטיבית למעשיהם של מתבלים יחידים. זהו עיוות דין חמור מאוד, דומה לעיוותי-דין מהם סבלנו אנו עצמנו בגולה; הוא חותר תחת אחד מיסודות הקיום שלנו - צדקתנו המוסרית - ופוגע, כפי שראינו, בחפים מפשע, יהודים ולא יהודים.

לאורך כל ההיסטוריה של עמנו נתגלתה ההתנגדות היהודית לשיטה האנטי-יהודית הזוקפת אשמה של יהודי יחיד לכלל היהודים ועושה כל יהודי ואת היהודים כולם שעיר לעזאזל ומטרה לשנאה ולהסתה.

גורלנו הוא לחיות בצוותא עם ערבים אזרחי מדינתנו. עלינו לחיות עימם בשיווי זכויות, להתנהג עימם ביושר ולהכביד על אויבינו להדביק אותם בשנאה המפעפעת אלינו מצד מסיחים שמעבר לגבול.

אחת המטרות העיקריות של מנהיגי הטרור היא לזרוע בהלה, חשדות, מדנים ושנאה בין יהודים לערבים ולהרעיל את היחסים בין העדות השונות בישראל. ההתפרעויות מקילות עליהם מלאכה זדונית זו.

יתר על כן, אויבי ישראל לא הצליחו להביא את האוכלוסיה הערבית בישראל ובשטחים לכלל הזדהות עם הפושעים והפשעים. גורמי הטרור לא הצליחו להשיג עזרה עממית למעשיהם והם שרויים, בדרך כלל, בבידוד. הישגים אלה הם פרי מדיניות ישראלית שקולה ומרוסנת.

באם תשתרש, חלילה, שיטה של עשיית שפטים בערבים כאשר הם ערבים - עלולים ערביי ישראל להדחף לכלל התלכדות והזדהות עם גורמי הטרור. מחוסר ברירה הם עלולים לקבל על עצמם אותה אחריות שהתפרעויות אלה מטילות עליהם. אין לדחוף את ערביי ישראל להתלכד עם אויבי ישראל. יש לפעול נגד הפושעים ולא נגד כל מי שמעורר חשד בלב מישוהו. לכן יש להשאיר את הפעולה בידי הגורמים המוסמכים שמלאכתם בכך והיודעים להבדיל בין אשם לחף מפשע. אין הצדקה ואין תכלית להכללות וחשדות כלפי כל ערבי באשר הוא ערבי.

ההתפרעויות - אפילו של בורדים - מקלות על אויבינו להציג את ישראל בעולם כאילו היא מדינה של הפקרות, הפרת חוק, שנאת עמים וגזענות. הצלחתם במזימה זו תסייע להם בשאיפותיהם המדיניות לערער מעמדנו בדעת הקהל בעולם, ובכך תכביד על מאמצינו לרכוש הבנה ואהדה לצרכינו ולמדיניותנו.

ההתפרעויות מכבידות על הגורמים המוסמכים - המשטרה ושירותי הבטחון - להשתלט על המצב ולמלא את התפקיד שהחוק מטיל עליהם.

עירנות של אזרחים יכולה לסייע לכוחות הבטחון, בתנאי שתדע עירנות זו את גבולותיה. רצוי להפנות תשומת-לב המשטרה לתופעות חשודות ואפשר, לכל היותר, לתפוש חשוד ולמסרו למשטרה. אך אין ללוות את הדבר במכות הניתנות "על החשבון". בפעולות נגד אזרחים ורכוש ערביים הרחוקים ממקום החבלה אין לראות עירנות אלא פשע, פשע חמור וגס.

יש לסמוך על יכולתם של כוחות הבטחון. אין להפריע להם בעבודתם. הנסיון מלמד שגורמי הבטחון (הצבא, המשטרה, שירותי הבטחון) רכשו נסיון רב וידיעה טובה במתרחש בקרב גורמים מועדים למעשי פשע. גורמי הבטחון שלנו יודעים היטב את מלאכתם והם תובעים להמנע ולמנוע כל "יזמה פרטית" של הטלת אשמה ועשיית שפטים.

מדינת חוק אינה יכולה להשלים עם תופעות, שאזרחים שמים עצמם שופטים ואף משתמשים באלימות כלפי אנשים "חשודים" עליהם, אשר חטאם הוא היותם ערבים או נראים כערבים.

האלימות היא פשע, עשוית שפטים פרטית היא קלקלה המחייבת משפט שלילי מבחינה מוסרית. זוהי עבירה המחייבת העמדה לדין מבחינה משפטית. השלמה שבשתיקה עמה והמנעות מגינויה החריף והחד-משמעו ומנקיטת פעולות חריפות נגדה - עלולים לגרום להשתרשות התופעה בקרבנו. הדבר עלול להשחית את הדור הצעיר ולהרגיל אותו לאי משמעת, להתנהגות חסרת אחריות, להווי אנרכי ולזלזול בחיי אדם. הרגלים כאלה מסוכנים ועלולים לקלקל את אורחות החיים של החברה הישראלית. זוהי פגיעה גם באשיות בטחוננו ואין לחבלנים הצלחה גדולה מזו.

אחד התנאים החיוניים להתגברות על הפעילות החבלנית האויבת הוא: למנוע אנשים מלעשות דין לעצמם.

9.9.68

**AMERICAN PROFESSORS
FOR PEACE IN THE MIDDLE EAST**

420 East 79th Street • Suite 1C
New York, N.Y. 10021 • 879-2825

d

May 1, 1969.

FROM: Rivka Simon, National Coordinator

FOR YOUR INFORMATION

The attached is a report of the recent visit of Mr. Yusuf Khamis in the United States. I think you will find it of interest.

Your comments would be very welcome.

R.S.

RS/eg
Enc.